OFFICIA

SANCTORUM

NOVISIMA

Juxt. Decr. Sacr. Rit. Congr. concessa ab Anno 1730. usque ad præsens.

NEAPOLI MDCCGXXIV.

Typis Januarii & Josephi de Bouis Typogr. Archiep.

SUPERIORUM PERMISSU.

DOMINICA II. POST EPIPHANIAM.

OFFICIUM
SS. NOMINIS JESU
DUPLEX II. CLASS.

Ad Vesp. Antiph.

OMnis, qui invocaverit nomen Domini, salvus erit. *Psal.* Dixit Dominus. *Cum reliquis de Dominica, & loco ultimi, Psal.* Credidi.

Antiph. Sanctum, & terribile nomen ejus, initium sapientiæ timor Domini.

Antiph. Ego autem in Domino gaudebo, et exultabo in Deo Jesu meo.

Antiph. A solis ortu usque ad occasum, laudabile nomen Domini.

Antiph. Sacrificabo hostiam laudis, et nomen Domini invocabo.

Capitulum. *Phil. 2.*

FRatres, Christus humiliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis; propter quod, et Deus exaltavit illum, et donavit illi nomen, quod est super omne nomen: ut in nomine Jesu omne genuflectaur.

Hymnus.

JEsu, dulcis memoria,
Dans vera cordis gaudia:
Sed super mel, et omnia,
Ejus dulcis præsentia.
Nil canitur suavius,
Nil auditur jucundius,
Nil cogitatur dulcius,
Quam Jesus Dei Filius.

Jesu, spes pœnitentibus,
Quam pius es petentibus!
Quàm bonus te quærentibus!
Sed quid invenientibus?
Nec lingua valet dicere,
Nec litera exprimere;
Expertus potest credere,
Quid sit Jesum diligere.
Sis Jesu nostrum gaudium,
Qui es futurus præmium:
Sit nostra in te gloria,
Per cuncta semper sæcula. Amen.

℣. Sit nomen Domini benedictum, Alleluja.
℟. Ex hoc nunc, et usque in sæculum. Alleluja.

Ad Magnif. Antiph.

Fecit mihi magna, qui potens est, & sanctum nomen ejus, Alleluja.

Oratio.

DEus, qui Unigenitum Filium tuum constituisti humani generis Salvatorem, et Jesum vocari jussisti: concede propitius; ut, cujus sanctum nomen veneramur in terris, ejus quoque aspectu perfruamur in cœlis. Per eumdem Dominum nostrum.

Deinde fit comm. Domin. II. post Epiphaniam.

Ad Complet. et per Horas diei, in fine Hymn. dicitur Jesu, tibi sit gloria, Qui natus es de Virgine.

Ad Matut. Invitat.

Admirabile nomen Jesu, quod est super omne nomen: Venite adoremus.

Psal. Venite exultemus. 1.

Hymnus.

JEsu, Rex admirabilis,
Et triumphator nobilis,
Dulcedo ineffabilis,
Totus desiderabilis.

Quan-

Quando cor nostrum visitas,
Tunc lucet ei veritas,
Mundi vilescit vanitas,
Et intus fervet charitas.
Jesu dulcedo cordium,
Fons vivus, lumen mentium,
Excedens omne gaudium,
Et omne desiderium.
Jesum omnes agnoscite,
Amorem ejus poscite;
Jesum ardenter quærite,
Quærendo inardescite.
Te nostra Jesu vox sonet,
Nostri te mores exprimant;
Te corda nostra diligant,
Et nunc, & in perpetuum. Amen.

In I. Noct.

Antiph. Domine Dominus noster, quàm admirabile est nomen tuum in universa terra.

Psal 8. Domine Dominus noster *cum reliquis ut in Offic. parv. B. M. V. Psal. vero isto incip. a* 2. *versic.* Quoniam elevata est.

Antiph. In nomine Jesu omne genuflectatur, cœlestium, terrestrium, & infernorum.

Psal. 18. Cœli enarrant gloriam Dei, &c.

Antiph. Confitemini Domino, & invocate nomen ejus: mementote, quoniam excelsum est nomen ejus.

Psal. 23. Domini est terra, &c.

℣. Propter nomen tuum, Domine, propitiaberis peccato meo.

℞. Multum est enim. Pater noster.

Absolutio. Exaudi Domine.

Benedictio. Benedictione perpetua.

De Actibus Apostolorum.

Lectio I. *Cap.* 3.

PEtrus autem & Joannes ascendebant in Templum ad horam orationis nonam. Et quidam vir, qui erat claudus

dus ex utero matris suæ, bajulabatur: quem ponebant quotidie ad portam Templi, quæ dicitur Speciosa, ut peteret eleemosynam ab introeuntibus in Templum. Is cum vidisset Petrum, & Joannem incipientes introire in Templum, rogabat, ut eleemosynam acciperet. Intuens autem in eum Petrus cum Joanne, dixit: Respice in nos. At ille intendebat in eos, sperans se aliquid accepturum ab eis. Petrus autem dixit: Argentum & aurum non est mihi; quod autem habeo, hoc tibi do: In nomine Jesu Christi Nazareni surge, & ambula. Et apprehensa manu ejus dextera, allevavit eum. Et protinus consolidatæ sunt bases ejus, & plantæ. Et exiliens stetit, & ambulabat, & intravit cum illis in Templum ambulans & exiliens, & laudans Deum.

℞. Ecce concipies, & paries filium, & vocabis nomen ejus Jesum: * Ipse enim salvum faciet populum suum a peccatis eorum.

℣. Vocatum est nomen ejus Jesum, quod vocatum est ab Angelo, priusquam in utero conciperetur.

Ipse enim.

Benedictio. Unigenitus Dei Filius.

Lectio II.

ET vidit omnis populus eum ambulantem, & laudantem Deum. Cognoscebant autem illum, quod ipse erat, qui ad eleemosynam sedebat ad Speciosam portam Templi: & impleti sunt stupore, & extasi in eo, quod contigerat illi. Cum teneret autem Petrum & Joannem, cucurrit omnis populus ad eos ad porticum, quæ appellatur Salomonis, stupentes. Videns autem Petrus, respondit ad populum: Viri Israelitæ, quid miramini in hoc, aut nos quid intuemini, quasi nostra virtute, aut potestate fecerimus hunc ambulare? Deus Abraham, & Deus Isaac, & Deus Jacob, Deus Patrum nostrorum glorificavit Filium suum Jesum, quem vos quidem tradidistis, & negastis ante faciem Pilati, judicante illo dimitti. Vos autem sanctum, & justum negastis, & pe-

tistis

tistis virum homicidam donari vobis: Auctorem vero vitæ interfecistis, quem Deus suscitavit a mortuis, cujus nos testes sumus. Et in fide nominis ejus hunc, quem vos vidistis, & nostis, confirmavit nomen ejus: & fides, quæ per eum est, dedit integram sanitatem istam in conspectu omnium vestrum.

℟. Benedictum est nomen tuum, Deus Patrum nostrorum, qui cum iratus fueris, misericordiæ recordaberis: * Et in tempore tribulationis peccata dimittis.

℣. Et benedictum nomen Majestatis tuæ in æternum, qui facis mirabilia solus. Et in tempore.

Benedictio. Spiritus Sancti.

Lectio III. *Cap.* 4.

FActum est autem in crastinum, ut congregarentur principes eorum, & seniores, & scribæ in Jerusalem, & Annas princeps sacerdotum, & Caiphas, & Joannes, & Alexander, & quotquot erant de genere sacerdotali, & statuentes eos in medio, interrogabant: In qua virtute, aut in quo nomine fecistis hoc vos? Tunc repletus Spiritu Sancto Petrus, dixit ad eos: Principes populi, & seniores, audite: Si nos hodie judicamur in benefacto hominis infirmi, in quo iste salvus factus est, notum sit omnibus vobis, & omni plebi Israel: quia in nomine Domini nostri Jesu Christi Nazareni, quem vos crucifixistis, quem Deus suscitavit a mortuis, in hoc iste astat coram vobis sanus. Hic est lapis, qui reprobatus est a vobis ædificantibus, qui factus est in caput anguli, & non est in alio aliquo salus. Nec enim aliud nomen est sub cœlo datum hominibus, in quo oporteat nos salvos fieri.

℟. Laudabo nomen tuum assiduè, * Et collaudabo illud in confessione.

℣. Lætabor, & exultabo in te: psallam nomini tuo, Altissime. Et collaudabo. Gloria Patri. &c.

In II. Noct.

Antiph. Memores erunt nominis tui, Domine, in omni generatione, & generationem. *Psal.*

Psalm. 44. Eructavit cor meum, &c.

Antiph. Magnificate Dominum mecum, & exaltemus nomen ejus in idipsum.

Psalm. 45. Deus noster refugium, &c.

Antiph. Omnes gentes quascumque fecisti venient, & adorabunt coram te, Domine, & glorificabunt nomen tuum. *Psalm.* 86. Fundamenta ejus, &c.

℣. Propter gloriam nominis tui Domine libera nos.

℟. Et propitius esto peccatis nostris propter nomen tuum. Pater noster.

Absolutio. Ipsius pietas. *Benedictio*. Deus Pater.

Sermo S. Bernardi Abbatis.

Serm. 15. *super Cantica*, *circa medium*.

Lectio IV.

NON otiose Spiritus Sanctus nomen sponsi oleo comparat, cum ita doceat sponsam ad sponsum clamare: Oleum effusum nomen tuum. Oleum enim lucet, pascit, & ungit. Fovet ignem, nutrit carnem, lenit dolorem: lux, cibus, medicina. Vide idem nunc & de sponsi nomine: Lucet prædicatum, pascit recogitatum, involutum lenit, & ungit. Et percurramus singula. Unde putas in toto orbe tanta, & tam subita fidei lux, nisi de prædicato nomine Jesu? Nonne in hujus nominis luce Deus nos vocavit in admirabile lumen suum, quibus illuminatis, & in lumine isto videntibus lumen, dicat merito Paulus: Fuistis aliquando tenebræ, nunc autem lux in Domino?

℟. Sperent in te, qui noverunt nomen tuum. * Quoniam non dereliquisti quærentes te Domine.

℣. Exurge Domine, adjuva nos, & libera nos propter nomen tuum. Quoniam.

Benedictio. Christus perpetuæ.

Lectio V.

HOC denique nomen coram Regibus, & Gentibus, &

& filiis Israel portare jussus est idem Apostolus, & portabat nomen tamquam lumen, & illuminabat patriam, & clamabat ubique: Nox præcessit, dies autem appropinquavit; abjiciamus ergo opera tenebrarum, & induamur arma lucis, sicut in die honeste ambulemus. Et monstrabat omnibus lucernam super candelabrum, annuntians in omni loco Jesum, & hunc crucifixum. Quomodo lux ista resplenduit, ac perstrinxit cunctorum intuentium oculos, quando de ore Petri tamquam fulgur egrediens, claudi unius corporales plantas solidavit, & bases, multosque spiritualiter cæcos illuminavit? Numquid non ignem sparsit, cum ait: In nomine Jesu Christi Nazareni surge, & ambula?

℟. Confiteamur nomini tuo magno: * Quoniam terribile, & sanctum est.

℟. Hi in curribus, & hi in equis, nos autem in nomine Domini Dei nostri invocabimus. Quoniam.

Benedictio. Ignem sui amoris.

Lectio VI.

NEC tantum lux est nomen Jesu, sed est & cibus; An non toties confortaris, quoties recordaris? Quid æque mentem cogitantis impinguat? Quid ita exercitatos reparat sensus, virtutes roborat, vegetat mores bonos, atque honestos, castas fovet affectiones? Aridus est omnis animæ cibus, si non oleo isto infunditur. Insipidus est, si non hoc sale conditur. Si scribas, non sapit mihi, nisi legero ibi Jesum. Si disputes, aut conferas, non sapit mihi, nisi sonuerit ibi Jesus. Jesus mel in ore, in aure melos, in corde jubilus. Sed est & medicina. Tristatur aliquis nostrum? veniat in cor ejus Jesus, & inde saliat in os. Et ecce ad exortum nominis lumen, nubilum omne diffugit, redit serenum. Labitur quis in crimen? Currit insuper ad laqueum mortis desperando? Nonne, si invocet nomen vitæ, confestim respirabit ad vitam?

℟. Lætantur omnes, qui sperant in te, Domine, in æter-

æternum exultabunt, & habitabis in eis, & gloriabuntur in te omnes: * Qui diligunt nomen tuum.

℣. Domine, in lumine vultus tui ambulabunt, & in nomine tuo exultabunt tota die. Qui. Gloria Patri. Qui.

In III. Noct.

Antiph. Cantate Domino, & benedicite nomini ejus: annuntiate de die in diem salutare ejus.

Psalm. 95. Cantate Domino. I.

Antiph. Secundum nomen tuum Deus, sic & laus tua in fines terræ: justitia plena est dextera tua.

Psalm. 96. Dominus regnavit, exultet.

Antiph. Cantate Deo, psalmum dicite nomini ejus: iter facite ei, qui ascendit super occasum, Dominus nomen illi.

Psalm. 97. Cantate Domino, II.

℣. Afferte Domino gloriam, & honorem.

℟. Afferte Domino gloriam nomini ejus.

Pater noster.

Absolutio. A vinculis.

Benedictio. Evangelica lectio &c.

Lectio S. Evangelii secundum Lucam.

Lectio VII. *Cap. 2. b.*

IN illo tempore: Postquam consummati sunt dies octo, ut circumcideretur puer, vocatum est nomen ejus Jesus. Et reliqua.

Homilia Sancti Bernardi Abbatis.

Serm. 1. de Circumcisione.

MAgnum, & mirabile Sacramentum. Circumciditur puer, & vocatur Jesus. Quid sibi vult ista connexio? circumcisio nempe magis salvandi, quam Salvatoris esse videtur: & Salvatorem circumcidere potius decet, quam circumcidi. Sed agnosce mediatorem Dei, & hominum, qui ab ipso nativitatis suæ exordio divinis humana sociat, ima summis. Nascitur ex muliere, sed cui fecunditatis fructus sic accedat, ut non decidat flos virgini-

tatis. Pannis involvitur, sed panni ipsi Angelicis laudibus honorantur. Absconditur in præsepio, sed proditur radiante stella de cœlo. Sic & circumcisio veritatem susceptæ probat humanitatis, & nomen, quod est super omne nomen, gloriam indicat majestatis. Circumciditur tamquam verus Abrahæ filius: Jesus vocatur tamquam verus Filius Dei.

℟. Tribulationem, & dolorem inveni: * Et nomen Domini invocavi.

℣. Turris fortissima nomen Domini, in ipso speravi, & adjutus sum. Et nomen Domini invocavi.

Benedictio. Divinum auxilium.

Lectio VIII.

NEque enim ad instar priorum meus iste Jesus nomen vacuum, aut inane portat. Non est in eo magni nominis umbra, sed veritas. Cœlitus siquidem inditum nomen Evangelista testatur: Quod vocatum est ab Angelo, priusquam in utero conciperetur. Et attende verbi profunditatem: Postquam natus est Jesus. Jesus vocatur ab hominibus, qui vocatus est ab Angelo, priusquam in utero conciperetur. Idem quippe & Angeli Salvator, & hominis; sed hominis ab incarnatione, Angeli ab initio creaturæ. Vocatum est, ait, nomen ejus Jesus, quod vocatum est ab Angelo. In ore ergo duorum, vel trium testium stat omne verbum; & ipsum, quod in Propheta abbreviatum, manifestius in Evangelio legitur, caro factum.

℟. Expectabo nomen tuum, Domine: * Quoniam bonum est in conspectu Sanctorum tuorum.

℣. Ut confiteamur nomini sancto tuo, & gloriemur in laude tua. Quoniam. Gloria. Quoniam.

Benedictio. Per Evangelica dicta.

Lectio IX. de Homil. Domin. II. post Epiph.

Te Deum laudamus.

Si contingat hoc Festum transferri, nona lectio erit sequens.

Me

Meritò sane dum circumciditur puer, qui natus est nobis, Salvator vocatur: quod videlicet ex hoc jam cœperit operari salutem nostram, immaculatum illum pro nobis sanguinem fundens. Neque enim jam quærere est Christianis, cur voluerit Dominus Christus circumcidi. Propter hoc siquidem circumcisus est, propter quod natus, propter quod passus. Nihil horum propter se, sed omnia propter electos. Nec in peccato genitus, nec a peccato circumcisus, nec mortuus est pro peccato suo: magis autem propter delicta nostra. Quod vocatum est, inquit, ab Angelo, priusquam in utero conciperetur. Vocatum planè, non impositum: nempe hoc ei nomen est ab æterno. A natura propria habet, ut sit Salvator: innatum est ei nomen hoc, non inditum ab humana, vel Angelica creatura.

Te Deum laudamus.

Ad Laud. Et per Horas, Antiph.

Oleum effusum nomen tuum, ideò adolescentulæ dilexerunt te.

Psal. Dominus regnavit. *Cum reliq. de Dominica, ut in Psalterio.*

Antiph. Scitote, quia Dominus ipse est Deus, cujus nomen in æternum.

Antiph. Sitivit anima mea ad nomen sanctum tuum, Domine.

Antiph. Benedictum nomen gloriæ tuæ sanctum, & laudabile, & superexaltatum in sæcula.

Antiph. Juvenes & Virgines, senes cum junioribus laudate nomen Domini, quia exaltatum est nomen ejus solius.

Capitulum. *Philip. 2.*

Fratres, Christus humiliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis: propter quod & Deus exaltavit illum, & donavit illi nomen, quod est super omne nomen, ut in nomine Jesu omne genu flectatur.

Hymn,

Hymnus:

Jesu decus Angelicum,
In aure dulce canticum,
In ore mel mirificum,
In corde nectar cœlicum.
Qui te gustant, esuriunt;
Qui bibunt, adhuc sitiunt;
Desiderare nesciunt,
Nisi Jesum, quem diligunt.
O Jesu mi dulcissime,
Spes suspirantis animæ:
Te quærunt piæ lacrymæ,
Te clamor mentis intimæ.
Mane nobiscum Domine,
Et nos illustra lumine,
Pulsa mentis caligine,
Mundum reple dulcedine.
Jesu, flos Matris Virginis,
Amor nostræ dulcedinis
Tibi laus, honor nominis,
Regnum beatitudinis. Amen.

℣. Adjutorium nostrum in nomine Domini.
℟. Qui fecit cœlum, & terram.

Ad Benedict. Antiph.

Dedit se, ut liberaret populum, & acquireret sibi nomen æternum. Allel.

Oratio.

Deus, qui Unigenitum Filium tuum constituisti humani generis Salvatorem, & Jesum vocari jussisti: concede propitius; ut cujus sanctum nomen veneramur in terris, ejus quoque aspectu perfruamur in cœlis. Per eumdem Dominum.

Postea fit comm. Domin. II. post Epiph.

Ad Primam.

℟. *brev.* Christe Fili.
℣. Qui natus es de Maria Virgine.

Ad Tertiam.

Antiph. Scitote.

Capit. Fratres, Christus humiliavit.

℟. *brev.* Sit nomen Domini benedictum, * Alleluja, alleluja, Gloria Patri. Sit.

℣. Afferte Domino gloriam, & honorem. Alleluja.

℟. Afferte Domino gloriam nomini ejus. Allel.

Ad Sextam.

Antiph. Sitivit.

Capitulum. *Phil. 2.*

IN nomine Jesu omne genu flectatur, cœlestium, terrestrium, & infernorum: & omnis lingua confiteatur, quia Dominus Jesus Christus in gloria est Dei Patris.

℟. *brev.* Afferte Domino gloriam, & honorem, * Alleluja, alleluja. Afferte.

℣. Afferte Domino gloriam nomini ejus, Alleluja, alleluja. Gloria Patri. Afferte.

℣. Magnificate Dominum mecum, allel.

℟. Et exaltemus nomen ejus in idipsum, allel.

Ad Nonam.

Antiph. Juvenes, & Virgines.

Capit. *Coloss. 3.*

OMne quodcumque facitis in verbo, aut in opere, omnia in nomine Domini Jesu Christi facite, gratias agentes Deo, & Patri per ipsum.

℟. *brev.* Magnificate Dominum mecum, * Alleluja, alleluja. Magnificate.

℣. Et exaltemus nomen ejus in idipsum. Alleluja, alleluja. Gloria. Magnificate.

℣. Adjutorium nostrum in nomine Domini. Alleluja.

℟. Qui fecit cœlum, & terram. Alleluja.

In 2. Vesp. omnia dicuntur sicut in primis.

Ad Magnif. Antiph.

Vocabis nomen ejus Jesum, ipse enim salvum faciet populum suum a peccatis eorum. Alleluja.

Orat. Deus, qui Unigenitum, &c. *ut supra.*
Deinde fit comm. Domin. II. post Epiphaniam.

DIE XIV. JANUARII.
In Festo S. POTITI Mart. dupl. min.

In 1. Vesp. Antiph.

Potitum &c. *cum reliq. de Laud.*

Psal. Dixit Dominus. Confitebor. Beatus vir. Laudate pueri. Laudate Dominum omnes gentes.

Capitulum. *Jacob. 1.*

Beatus vir, qui suffert tentationem, quoniam cum probatus fuerit, accipiet coronam vitæ, quam repromisit Deus diligentibus se.

Hymnus.

INvicta virtus Martyrum,
Et alme custos Virginum
Jesu; Potiti laudibus
Adsis Olympi e vertice.
Infirma mundi deligens,
Ut conterantur fortia,
Illum virili pectore
Adhuc replesti parvulum.
Hinc ipse victor nobilis
Domum, Parentes, omnia
Vultu sereno despicit,
Tibique adhæret arctius.
Honor decusque debitum
Sit Trinitati jugiter,
Quæ per Potitum Cœlica
Nobis rependat munera. Amen.

℣. Gloria & honore coronasti eum Domine.
℟. Et constituisti eum super opera manuum tuarum.

Antiph. ad Magnif.

Respexit Dominus humilem servum suum Potitum, & posuit diadema regni in capite ejus, atque ex hoc beatum illum dicent omnes generationes.

Oratio.

DEus, qui nos B. Martyris tui Potiti annua celebritate lætificas; concede propitius, ut de cujus triumphali agone lætamur in terris, ad ejus gloriæ consortium pervenire feliciter mereamur in Cœlis. Per Dominum.

Ad Matut. Invit.

Regem Martyrum Dominum: * Venite adoremus.
Psalm. Venite, &c.

Hymnus:

JAm de Paterno carcere
Sævi ad Tribunal Judicis
Puero Potito protinus
Certamen instat acrius.
Blandis Tyrannus vocibus
Frustra lacessit, postmodum
Minis perurget, offerat
Thus, aut daturus sanguinem;
Princeps suorum militum
Se Christus offert lauream,
Interque cœtus Martyrum
Sedem merenti destinat.
Honor decusque debitum,
Sit Trinitati jugiter,
Quæ per Potitum Cœlica
Nobis rependat munera. Amen.

Antiph. Beatus Potitus non abiit in consilio impiorum, & in via peccatorum non stetit, sed in lege Dei fuit voluntas ejus die ac nocte.

Beatus vir. *Cum reliquis Psalm. de commu. un. Mart.*

Antiph. Insurrexerunt impii adversus Dominum, & adversus Sanctum suum; qui habitat in Cœlis irrisit eos.

Quare fremuerunt Gentes. *Psalm.* 2.

Antiph. Factus est Dominus servo suo turris fortitudinis a facie inimici.

Domine, quid multiplicati sunt, *Psalm.* 3.

V.

℣. Gloria & honore coronasti eum, Domine.
℟. Et constituisti eum super opera manuum tuarum.

De libro Ecclesiastici. *Cap.* 51.
Lectio I.

COnfitebor tibi Domine Rex, & collaudabo te Deum Salvatorem meum. Confitebor nomini tuo, quoniam adjutor, & protector factus es mihi, & liberasti corpus meum a perditione, a laqueo linguæ iniquæ, & a labiis operantium mendacium, & in conspectu astantium factus es mihi adjutor. Et liberasti me secundum multitudinem misericordiæ nominis tui a rugientibus præparatis ad escam: de manibus quærentium animam meam, & de portis tribulationum, quæ circumdederunt me, a pressura flammæ, quæ circumdedit me, & in medio ignis non sum estuatus: de altitudine ventris inferi, & a lingua coinquinata, & a verbo mendacii, a rege iniquo, & a lingua injusta. Tu autem.

℟. Verbera carnificum non timuit Sanctus Puer tuus moriens pro Christi nomine, * Ut hæres fieret in domo Domini.

℣. Tradidit corpus suum propter Deum ad supplicia. Ut hæres.

Lectio II.

LAudabit usque ad mortem anima mea Dominum, & vita mea appropinquans erat in inferno deorsum. Circumdederunt me undique, & non erat qui adjuvaret. Respiciens eram ad adjutorium hominum, & non erat. Memoratus sum misericordiæ tuæ, Domine, & operationis tuæ, quæ a sæculo sunt: quoniam eruis sustinentes te, Domine, & liberas eos de manibus Gentium.

℟. Invictus Dei athleta agonem suum Domino precibus commendabat: * Et mori pro Christo semper optavit, & votis omnibus expetivit.

℣. Certus sum, quia neque mors, neque vita, neque creatura alia poterit me separare a Charitate Dei. Et mori.

Lectio III.

EXaltasti super terram habitationem meam, & pro morte defluente deprecatus sum. Invocavi Dominum Patrem Domini mei, ut non derelinquat me in die tribulationis meæ, & in tempore superborum sine adjutorio. Laudabo nomen tuum assidue; & collaudabo illud in confessione, & exaudita & oratio mea. Et liberasti me de perditione, & eripuisti me de tempore iniquo. Propterea confitebor, & laudem dicam tibi, & benedicam nomini Domini. Tu autem.

℟. Puer meus noli timere, quia ego tecum sum, dicit Dominus: * Liberabo te de manu pessimorum, & eruam te de manu fortium.

℣. Beatus Potitus orabat dicens: Domine Jesu Christe, miserere mihi servo tuo. Liberabo te. Gloria Patri. Liberabo te.

In II. Noct. Antiph.

Invocavit Dominum in medio tormentorum, & in tribulatione dilatavit cor ejus Deus, & mirificavit eum. Cum invocarem. *Psalm.* 4. *cum reliq. Psal. de commu. un. Mart.*

Antiph. Exaudisti Domine servum tuum, & Anima illius introivit sine macula in domum tuam. Verba mea. *Psal.* 5.

Antiph. Ex ore Pueri tui perfecisti laudem tibi, Domine, & dextruxisti inimicum, & ultorem. Domine Dominus noster: *Psalm.* 8.

℣. Posuisti Domine super caput ejus.

℟. Coronam de lapide pretioso.

Lectio IV.

POtitus Calari antiquissima Sardiniæ Urbe natus, ab unguiculis, inscio Patre, Christiana Fide imbutus, ab eo postmodum ut eam desereret tentatur; proptereaque in custodiam traditur. Sed tantum abfuit, ut minis blanditiisque quidquam pater profecerit, ut filii

sanctissimi monitis atque exemplis & ipse Christianam Fidem amplexus sit. Vinculis ergo solutus, divino consilio Patriam deseruit, & in Montem Epyrum secessit: Ibi Divini verbi prædicatione, vitæ sanctimonia, ac sanctissimis monitis præluxit; & Dæmonum insidias, quibus crudelissime divexatus est, superavit. In Valeriana Urbe Agathonis Senatoris conjugem elephantiasi laborantem curavit; quapropter Senator ipse cum tota familia, multisque civibus Christo adhæserunt. Romæ quoque Agnetem Antonini Imperatoris filiam, crudelissimo a Dæmone diris cruciatibus exagitatam, liberasse traditur. Sed duri cordis, & pervicax Imperator Diis volens filiæ salutem referre, ac Potitum eorum sectatorem fieri, eum totis viribus in hanc sententiam pertrahere conatus est. Quare ad Idola perducto Potito, ejus precibus, atque virtute ficta Numina corruerunt. Iratus inde Imperator, atque ægre id ferens, eum exquisitis jubet tormentis torqueri. Tu autem.

℟. In tormentis te Deum non negavit: * Et ad mortem perductus te Dominum Jesum Christum confessus est.

℣. Probasti Domine cor ejus, & visitasti nocte. Et ad mortem.

Lectio V.

IN custodiam ergo arctissimam primum traditur, dire postmodum equuleo cruciatur, facesque ardentes ejus lateribus admoventur. Hanc Principis immanitatem cum Sanctus Martyr exprobraret, unguibus manuum pedumque ei crudeliter detractis, feris objectus est; sed ab his nativæ feritatis oblitis nil læsus in ferventis olei ollam inijcitur, liquato plumbo perfunditur, ac clavo ignito transfigitur; quo cum divinitus Sanctus Martyr liberaretur extracto, illico Princeps maximo capitis dolore affectus est, & Potitum rogavit, ut sibi opem ferret: Agnetis tamen enixis precibus Principem Sanctus Martyr curavit, quam ille rem magicis artibus refe-

rens, cum impietatis a Potito argueretur, ut lingua ei amputaretur præcepit: qua etiam abscissa uberius concinens, Imperatorem ut lacesseret, fieri ullis tormentis non posse, ut Romæ vitam amitteret, prænuntiat. Tu autem.

℞. In Domini Jesu confessione fundatus inter tormentorum supplicia stetit imperterritus, * ac demum triumphali morte Cœlos petivit sanguine laureatus.

℣. Felici commercio pro terrenis cœlestia, pro perituris æterna commutavit. Ac demum.

Lectio VI.

QUare Antoninus permotus, & populi conversionem subverItus, satellitibus, ut illum necarent, quo vellent, commisit. Itaque Roma eductus apud Asculum Apuliæ Idibus Januarii, secundo Christi sæculo, capite plectitur. Ejus corpus a Christianis sepultum tractu temporis Tricarici, ineunto sæculo decimo sexto in Æde Sanctissimæ Trinitatis repertum est. Neapoli ad ejus nomen Templum dedicatum exstat, in quo a Sanctimonialibus Ordinis Sancti Benedicti memoria tanti Martyris die decima quarta Januarii jamdudum recolebatur; inde piis earumdem Sanctimonialium precibus permotus Clemens Papa duodecimus præsens Officium eadem die, qua celebrare consueverant, illis benigne indulsit. Demum idem Clemens duodecimus Pontifex Maximus ab universo Clero Sæculari, & Regulari Neapolitanæ Civitatis eadem die celebrari mandavit. Tu autem.

℞. Qui vicerit vestietur vestimentis albis, & non delebo nomen ejus de libro vitæ. * Et confitebor nomen ejus coram Patre meo, & coram Angelis ejus.

℣. Beatus Potitus dum torqueretur in tormentis, confessus est nomen Domini Jesu Christi, Et confitebor. Gloria Patri. Et confitebor.

In III. Noct.

Antiph. Dum torqueretur in tormentis, oculi Domini super servum suum.

In Domino confido. *Psalm.* 10. *cum reliq. Psalm. de commu. un. Mart.*

Antiph. Potitus Christi Martyr locutus est veritatem in corde suo, & non egit dolum in lingua sua.

Domine quis habitabit. *Psalm.* 14.

Antiph. Prævenisti eum Domine in benedictionibus dulcedinis, & posuisti in capite ejus coronam de lapide pretioso.

Domine in virtute tua. *Psalm.* 20.

℣. Magna est gloria ejus in salutari tuo.

℟. Gloriam & magnum decorem impones super eum.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.
Lectio VII. c. 10. v. 34.

IN illo tempore dixit Jesus discipulis suis: Nolite arbitrari, quia venerim pacem mittere in terram, non veni pacem mittere, sed gladium. Et reliqua.

Homilia S. Hilarii Episcopi. *cap.* 10

QUæ ista divisio est? Inter prima enim legis præcepta accepimus. Honora Patrem tuum, & Matrem tuam, & ipse Dominus ait: Pacem meam do vobis, pacem meam relinquo vobis: Quid sibi vult missus potius gladius in terram, & separatus a patre filius, & filia a matre, & nurus adversus socrum, & hominis domestici ejus inimici? Igitur exinde publica auctoritas impietati proferetur. Ubique odia, ubique bella, & gladius Domini inter patrem & filium, & inter filiam matremque desæviens. Gladius telorum omnium telum acutissimum est, in quo sit jus potestatis, & judicii severitas, & animadversio peccatorum. Et hujus quidem teli nomine novi Evangelii prædicationem appellatam frequens in Prophetis auctoritas est. Tu autem.

℟. Corona aurea super caput ejus: Expressa signo sanctitatis, gloria honoris, & opus fortitudinis.

℣. Esto fidelis usque ad mortem, & dabitur tibi corona vitæ. Expressa.

Lectio VIII.

DEI igitur verbum nuncupatum meminerimus in gladio, qui gladius missus in terram est, idest prædicatio ejus hominum cordibus infusa. Fitque gravis in domo una dissensio, & domestica novo homini erunt inimica; quia ille per verbum Dei divisus ab illis manere, & interior, & exterior, idest & corpus, & anima in spiritus novitate gaudebit. Tu autem.

℟. Christi Martyr succensus igne divini amoris sustinuit supplicia passionis: * Et per immanitatem tormentorum pervenit ad societatem Angelorum.

℣. Hic est vere Martyr, qui pro Christi nomine sanguinem suum fudit. Et per immanitatem. Gloria Patri. Et per immanitatem.

Lectio IX. de S. Felice Pp. & M.
Si vero contiger. transf. dic. seq. Lect. IX.

PErgit deinde eodem præceptorum, & intelligentiæ decursu. Nam posteaquam relinquenda omnia, quæ in sæculo carissima sunt, imperaverat, adjecit: qui non accipit Crucem suam & sequitur me, non est me dignus, quia qui Christi sunt, crucifixerunt corpus cum vitiis, & concupiscentiis. Et indignus est Christo, qui non Crucem suam, in qua compatimur, commorimur, consepelimur, conresurgimus, accipiens, Dominum sit secutus, in hoc Sacramento Fidei spiritus novitate victurus. Tu autem. Te Deum.

Ad Laud. & per Hor. Antiph.

Potitum Servum tuum Domine firmaverunt manus tuæ, & regnabit in æternum.
Dominus regnavit. *Psalm. 92.*

Antiph. Tu scis, Domine, agonem meum, recordare mei, & visita me, & tuere me ab his qui persequuntur me. Jubilate. *Psalm. 99.*

Antiph. Recordatus sum tui, dicit Dominus, miserans adolescentiam tuam, & certamen forte dedi tibi, ut vinceres.

Deus Deus meus. *Psalm.* 62.

Antiph. Deus Dominus fortitudo mea, & deducet me victor in Psalmis canentem.

Cantic. Benedicite. *Dan.* 3.

Antiph. Consummatus in brevi explevit tempora multa, placita enim fuit Deo anima illius.

Laudate Dominum de Cœlis. *Psalm.* 148.

Cap. Beatus vir, *ut supr.*

Hymnus.

IGnescit ira Præsidis,
Pudetque vinci a parvulo:
Olim Gigantem Goliath
David puer sic fregerat.
Probata tandem concidit
Rotata ab ense victima,
Columba qualis innocens
Petivit astra spiritus.
Gaudens Potite, gloriæ
Victor bravium suscipe:
Hinc nos, Patrone, Virgines
Malis tuere ab omnibus.
Honor decusque debitum
Sit Trinitati jugiter,
Quæ per Potitum cœlica
Nos rependat munera. Amen.

℣. Justus ut palma florebit.

℟. Sicut cedrus Libani multiplicabitur.

Antiph. ad Benedictus. In Sanctitate serviamus Domino, qui Puerum, & Martyrem suum Potitum elegit ad dirigendos pedes nostros in viam pacis.

In 2. vesp. omn. ut in 1. & loc. ult. Psalm. Credidi.

℣. Justus &c. ℟. Sicut cedrus, &c.

Antiph. ad Magnif.

Omnes gentes magnificate Dominum, fecit enim Martyri Potito magna, qui potens est, & sanctum nomen ejus. *Orat. ut supr.*

DIE III. FEBRUARII

In Festo S. BLASII Episc. & Mart. Duplex. Omnia de commu. unius Martyris, præter sequent.

Oratio.

DEus, qui B. Blasium Martyrem tuum, atque Pontificem in suis perferendis suppliciis, & in aliorum depellendis infirmitatibus admirabilem effecisti: concede propitius, ut illius, & in fide constantiam imitemur, & in periculis, patrocinia sentiamus. Per Domin.

In I. Noct. lect. A Mileto *de commu. un. Mart.*

In II. Noct. *Lectio IV.*

BLasius Cappadox, nobili genere ortus, Sebaste in Cappadocia ex Medico Episcopus creatus est, ut corporum curationi animorum cura succederet. Huic muneri cum sedulam, ac piam operam navaret, dira tempestas adversus Christianos a Licinio Tyranno excitata fuit. Blasius divino instinctu, Christi consilio, & exemplo in montem Argæum se recepit, ac sese in speluncam abdidit, in qua rerum divinarum contemplationi vacans, ab ipsis feris, nativæ feritatis oblitis, quotidianum victum accepit, & multis obsequiis cultus est.

Lectio V.

IBi tamdiu latuit, dum ab Agricolai Præsidis militibus casu deprehensus, inde abstractus, & ad Præsidem ductus, illius jussu in vincula conjectus est. Sed vinctus ipse, multos, quos ejus sanctimoniæ fama acciverat, a diversorum morborum vinculis liberavit. In his puer fuit, qui desperata a medicis salute, transversa spina faucibus inhærente, animam agebat. Illustris sane tum corporum, tum animorum medicus, non humana, sed divina arte, non paratis a natura remediis, sed Christi gratia comparatis, ægros pristinæ saluti re-

sti-

stituit. Omni fere miraculorum genere conspicuus; nam Christi super aquas ambulantis, & Eliæ Sareptanæ viduæ annonam multiplicantis, miracula renovavit.

Lectio VI.

ATrocissimis tormentis, crudelissimi Præsidis jussu, cruciatus fuit. Duris verberibus cæsus, tortus in equuleo, pectinibus ferreis dilaniatus, candenti lorica indutus, aliisque exquisitissimis suppliciis affectus est. Sed ejus fides probari quidem potuit, non tamen vinci. Dilacerato corpore, infractus animus restitit. Tandem victo Tyranno, capite plexus, illustre fidei testimonium Ecclesiæ reliquit tertio nonas Februarii, anno Christi trecentesimo decimo sexto.

In III. Noct. Homilia in Evang. Si quis venit.

DIE X. FEBRUARII

In Festo S. SCHOLASTICÆ Virginis. Duplex.
Omnia de commu. Virg. præter sequent.

Oratio.

DEUS, qui animam beatæ virginis tuæ Scholasticæ, ad ostendendam innocentiæ suæ viam, in Columbæ specie Cœlum penetrare fecisti; da nobis ejus meritis & precibus ita innocenter vivere, ut ad æterna mereamur gaudia pervenire. Per Dominum.

In II. Noct.

Ex libro secundo Dialogorum S. Gregorii Papæ.

Lectio IV. *Cap. 33.*

SCholastica venerabilis Patris Benedicti soror, omnipotenti Domino ab ipso infantiæ tempore dedicata, ad eum semel per annum venire consueverat; ad quam vir Dei non longe extra januam in possessione Monasterii descendebat. Quadam vero die venit ex more, atque

atque ad eam cum Discipulis venerabilis ejus descendit frater, qui totum diem in Dei laudibus, sacrisque colloquiis ducentes, incumbentibus jam noctis tenebris, simul acceperunt cibum. Cumque adhuc ad mensam sederent, & inter sacra colloquia tardior se hora protraheret, eadem sanctimonialis femina soror ejus eum rogavit, dicens: Quæso te, ut ista nocte me non deseras: ut usque mane de cœlestis vitæ gaudiis loquamur. Cui ille respondit: Quid est quod loqueris soror? manere extra cellam nullatenus possum. Tanta vero erat cœli serenitas, ut nulla in aere nubes appareret. Sanctimonialis autem femina, cum verba fratris negantis audivisset, insertas digitis manus super mensam posuit, & caput in manibus omnipotentem Dominum rogatura declinavit. Cumque levaret de mensa caput, tanta coruscationis & tonitrui virtus, tantaque inundatio pluviæ erupit, ut neque venerabilis Benedictus, neque Fratres, qui cum eo aderant, extra loci limen, quo considerant, pedem movere potuerint.

Lectio V.

SAnctimonialis quippe femina caput in manibus declinans lacrymarum fluvium in mensam fuderat, per quas serenitatem aeris ad pluviam traxit. Nec paulo tardius post orationem inundatio illa secuta est, sed tanta fuit convenientia orationis, & inundationis, ut de mensa caput jam cum tonitruo levaret: quatenus unum idemque esset momentum, & levare caput, & pluviam deponere. Tunc vir Dei inter coruscos & tonitruos, atque ingentis pluviæ inundationem, videns se ad monasterium non posse remeare, cœpit conqueri contristatus dicens: Parcat tibi omnipotens Deus, soror, quid est, quod fecisti? Cui illa respondit: Ecce rogavi te, & audire me noluisti: rogavi Deum meum, & audivit me; modo ergo si potes egredere, & me dimissa, ad Monasterium recede. Ipse autem exire extra tectum non valens, qui remanere sponte noluit, in loco,

co, mansit invitus. Sicque factum est, ut totam noctem pervigilem ducerent, atque per sacra spiritalis vitæ colloquia, sese vicaria relatione satiarent.

Lectio VI.

CUmque die altero eadem venerabilis femina ad cellam propriam recessisset, vir Dei ad Monasterium rediit. Cum ecce, post triduum in cella consistens, elevatis in aera oculis, vidit ejusdem sororis suæ animam de corpore egressam, in Columbæ specie cœli secreta penetrare. Qui, tantæ ejus gloriæ congaudens, omnipotenti Deo in hymnis, & laudibus gratias reddidit, ejusque obitum Fratribus denuntiavit. Quos etiam protinus misit, ut ejus corpus ad Monasterium deferrent, atque in sepulchro, quod sibi ipsi paraverat, ponerent. Quo facto contigit, ut quorum mens una semper in Deo fuerat, eorum quoque corpora, nec sepultura separaret.

In III. Noct. Homil. in Evang. Simile erit Regnum Cœlorum decem virginibus, *de commu. Virg.*

Si hoc Festum celebretur in Quadragesima, Lectio IX. erit de Homilia Feriæ.

DIE XXIII. FEBRUARII.

In Festo S. MARGARITÆ de Cortona semid. Omnia de commu. nec Virg. nec Mart. præter ea, quæ hic habent. propr.

Antiph. ad Magnif. in 1. Vesp. Simile est Regnum Cœlorum, &c. *ut in communi.*

Oratio.

DEus, qui famulam tuam Margaritam de perditionis via ad salutis tramitem misericorditer reduxisti: eadem nobis miseratione concede; ut quam prius errantem sectari non erubuimus, mox pœnitentem impigre sequi gloriemur. Per Dominum.

Lect. 1. Noct. de script. occurr. sed si venerit in Quadrag. dicuntur lect. Mulierem fortem *de commu.*

MArgarita, a loco dormitionis, Cortonensis appellata, Laviani in Tuscia ortum habuit. Primis adolescentiæ suæ annis mundi voluptatibus capta in Montis Politiani Civitate vanam, & lubricam vitam duxit; sed cum amasium ab hostibus fæde transfossum indicio canis in fovea sub strue lignorum tumulatum fortuito reperisset, illico facta est manus Domini super eam, quæ magno culparum suarum mœrore tacta, exiit foras, & flevit amare. Itaque Lavianum reversa, crine detonso, neglecto capite, pullaque veste contecta, erroribus suis, mundique illecebris nuntium misit; inque ædibus Deo sacris, fune ad collum alligato, humi procumbens, ab omnibus, quos antea moribus suis palam offenderat, veniam exoravit. Mox Cortonam profecta, in cinere & cilicio ab se læsam Dei majestatem placare studuit; donec post triennale virtutum experimentum a Fratribus Minoribus spiritualis vitæ ducibus, Tertii Ordinis habitum impetravit. Uberes exinde lacrymæ ei familiares fuerunt, atque ima suspiria tanta animi contritione ducta, ut diu elinguis consisteret. Lectulus nuda humus, cervical lapis, aut lignum porrexit, atque ita noctes insomnes in cœlestium meditatione trahere consuevit, nullum amplius pravum desiderium perpessa, dum bonus spiritus promptior infirmam carnem ad subeundos labores erigebat.

Lectio V.

A Dæmone insidiis, funestisque conatibus lacessita mulier fortis hostem ex verbis detectum semel, atque iterum invicta repulit. Ad eludendum vanæ gloriæ lenocinium, quo a malo spiritu petebatur, præteritos mores suos per vicos, & plateas alta voce accusare non destitit, omni supplicio se ream inclamans: nec nisi a Confessario deterrita in speciosam faciem olim impuri amoris causam sævire abstinuit, ægre ferens suam formam longa carnis maceratione non aboleri. Quibus,

aliisque magnæ pœnitentiæ argumentis suorum criminum labe expiata, atque ita de se triumphatrix, ut sensus plane omnes a mundi illecebris custodiret, digna facta est, quæ sæpe Domini consuetudine frueretur. Ejusdem quoque Christi, & Virginis Matris dolorum, quod ipsa ardenter expetierat, particeps facta, cunctis sensibus destituta, & vere mortua interdum visa est. Ad eam proinde veluti ad perfectionis magistram ex dissitis etiam regionibus plurimi conveniebant: ipsa vero cœlesti, quo erat perfusa, lumine, cordium secreta, conscientias hominum, imo & peccata in remotis licet partibus Deum offendentium cum dolore, & lacrymis detegens, summaque in Deum, & proximum charitate fervens, ingentem animarum fructum operata est. Ægris ad se venientibus salutem, obsessis a dæmone liberationem impetravit. Puerum defunctum, lugente matre, ad vitam reduxit. Imminentes bellorum tumultus assiduis orationibus sedavit. Denique summæ pietatis operibus vivos, & mortuos sibi demeruit.

Lectio IV.

Tot sanctis operibus occupata, de rigore, quo assiduè corpus suum exercebat, nihil remisit, neque a studio cœlestia meditandi se avelli passa est, in utroque vitæ genere plane admiranda, utramque sororem Magdalenam, & Martham referens. Tandem pro se Dominum orans, ut ex hac valle lacrymarum sursum in cœlestem patriam evocaretur, exaudita est oratio ejus, die, atque hora dormitionis ei patefactis. Meritis itaque, & laboribus plena, ac cœlestibus donis cumulata, cœpit corporis viribus destitui, perque dies decem & septem nullo cibo, sed divinis tantum colloquiis refecta est: tum, sanctissimis Ecclesiæ Sacramentis ritè susceptis, vultu hilari, atque oculis in Cœlum conversis, octavo Kalendas Martias, anno ætatis quinquagesimo, suæ conversionis vigesimo tertio, humanæ vero salutis millesimo ducentesimo nonagesimo septimo, felix migravit ad

Sponsum. Corpus in hanc usque diem vegetum, incorruptum, illæsum, & suaviter olens summa religione colitur in Ecclesia Fratrum Minorum, quæ jam ab eadem Margarita appellatur. Miraculis continuò floruit; quibus permoti Romani Pontifices, ad augendum ejus cultum, plurima liberaliter indulserunt. Benedictus verò decimus tertius in festo Pentecostes die sextadecima Maii anni millesimi septingentesimi vigesimi octavi solemnem ejus Canonizationem religiosissime celebravit.

In III. Noct. Homil. in Evang. Simile est regnum cœlorum thesauro, *de commu.*

Antiph. ad Benedictus.

Ut cognovit, resipuit Seraphici Ordinis Magdalena: dimissa sunt ei peccata multa, quia dilexit multum.

Ad Magnif. in 2. Vesp. Antiph.

Ego dilecto meo, & ad me conversio ejus: inveni, quem diligit anima mea, tenui eum, nec dimittam.

DIE V. MARTII.

In Festo B. JOANNIS JOSEPHI de Cruce Conf. dupl. min. Offic. de commu. Conf. non Pont. præter ea quæ sequuntur.

Oratio.

DEus, qui B. Joannem Josephum Confessorem tuum per arduas paupertatis, humilitatis, & patientiæ vias cælesti gloria sublimasti. Da nobis quæsumus, ut carne mortificati, ejus imitemur exempla, & gaudiis perfruamur æternis. Per Dominum nostrum &c.

Lect. I. Noct. Beatus vir, *de eod. comm. 2. loc.*

In II. Noct. Lect. I.

ISclæ Regni Neapolis in Urbe apud Ænariam Insulam, Parentibus nobilitate sanguinis, morumque probitate præstantibus ortus est B. Joannes Josephus de Cruce. Christianæ pietatis semina, quæ in ejus animam, supernis benedictionibus præventam, cum lacte instilla-

ve-

verant, fructus mox uberrimos adtulerunt. Tenerrima adhuc ætate, nedum a nugis puerilibus abhorruit, sed virtutes excolere cœpit illustriores, silentii potissimum, mortificationis, Mundi, suique ipsius abnegationis, quas assiduo Orationis studio confovebat. Deiparæ cultum, quem ad obitum usque in dies auxit, interea temporis adripuit; Dominicæque Passionis, & Eucharistiæ Mysteria adfectu peculiari prosequebatur. S. Petri de Alcantara Institutum, quod Joannes de S. Bernardo ex Hispanis Excalceatis, Clemente IX. adprobante, nuperrime in Italiam invexerat, divino afflante Numine, anno vitæ suæ sextodecimo amplexus est Italorum primus. Seraphico Patriarcha, fidissimoque ejus Alumno Petro de Alcantara in ipso tyrocinio sibi ad imitandum propositis, mirum quam perfecte pœnitentiam hujus, & contemplationem; humilitatem illius, ac paupertatem jam tum fuerit adsecutus. ℟. Honestum &c.

Lectio II.

TErtio vix decurso a solemni Professione sua anno, Pedemontani Aliphæ Cœnobii fundationi destinatur, quod ejus opera exiguum adeo evasit, ut alterius, quod olim in Pedroso Extremaduræ S. Petrus de Alcantara, Clericus ipse quoque, excitaverat, imaginem simillimam referret. Sacerdotio ex obedientia inauguratus, Disciplinis Moralibus, quas numquam perdidicerat, improviso excultus visus est. Superiorum venia, non longe ab eo Cœnobio, Sacram Heremum extruere adgressus subter excelsi montis dejectu, ut absolveretur, quam citissime, ligna, lapides, calcem humeris suis mordaci lorica contectis, exportabat; ita ut per calcanea cruor ubertim in terram deflueret. Fratrum rogatu Leges quasdam pro Sacro illo Recessu peculiares condidit, dignas, quæ a Sede Apostolica confirmarentur. Novitiorum regimini præpositus, eorum ad vitam regularem componere mores eo profectu enixus est, ut illorum aliqui Sanctitatis, & miraculorum fama inclaruerint. Verum cum Clemens

Papa

Papa XI. Seculi hujus decimi octavi initio Fratres Italos excalceatos ab Hispanis in Regno Neapolis sejunxisset, illique nulla regiminis forma potirentur, ab eodem Pontifice, obsistente licet humani generis hoste, Provinciæ Neapolitanæ S. Petri de Alcantara nuncupatæ, erectionem obtinuit. ℟. Amavit &c.

Lectio III.

PRimus novæ istiusmodi Provinciæ Minister renuntiatus, regimen, quod abdicaverat, Sacræ Congregationis Episcoporum, & Regularium jussu adsumere coactus, difficile relatu est, quot qualesque calumnias Dei Famulo devorare opus fuerit, ut Italicam Excalceatorum Fratrum Familiam constabiliret. Rebus compositis, eo sese totum convertit, ut duplex ille Petri de Alcantara Contemplationis, & Pœnitentiæ Spiritus altas inter suos radices ageret. Quos præclarissimis virtutum exemplis anteibat, humilitate imprimis, rigidique Claustralis Disciplinæ custodia, paupertate, & abstinentia enituit admirabili. Unicum ad nudam carnem sexaginta quatuor annis habitum adhibuit; perque viginti quatuor annos, priscorum Heremicolarum ritu, pane tantum, ac fructibus victitavit; quod edulii genus ex obedientia in nauseosum commutavit ferculum. Flagellis asperrimis, ciliciis, & cruce ferrea, acutis instructa claviculis, corpus suum dilaniabat. Illud etiam de Eo fertur, quod creberrimos inter orandum Ecstases passus est, quodque Raptibus, Prophetia, Miraculis, aliisque hujusmodi supernaturalibus donis vivens claruerit. Denique zelo animarum absumptus, octuagenarius, apopletico morbo correptus, tertio Nonas Martias in osculo Domini obdormivit in Cœnobio S. Luciæ Montis Urbis Neapolis, anno septigentesimo trigesimo quarto supra millesimum. Eumdem novis miraculis coruscantem anno ab Illius decessu quinquagesimo sexto PIUS VI. P. M. Beatorum albo recensuit. ℟. Iste Homo &c. *Lect. III. Noct.*

Nolite timere &c. *ut in eod. Comm. 2. loco.*

DO-

DOMINICA III. POST PASCHA.

Officium de Patrocinio S. JOSEPH Sponsi B. M. V. & princip. Patr. Monarchiæ Regis Catholici, dupl. 2. class.

Ad Vesp.

Antiph. Jacob autem, *cum reliq. de Laud.*
Psal. Dixit Dominus, *cum reliq. de Domin, & loc. ult. Psal.* Laudate Dominum omnes gentes.

Capitulum. *Gen. 49.*

BEnedictiones Patris tui confortatæ sunt benedictionibus Patrum ejus; donec veniret desiderium collium æternorum: fiant in capite Joseph, & in vertice Nazaræi inter fratres suos.
℟. Deo gratias.

Hymnus.

TE, Joseph, celebrent agmina Cœlitum,
Te cuncti resonent Christiadum Chori,
Qui clarus meritis junctus es inclytæ
Casto fœdere Virgini.
Almo cum tumidam germine conjugem
Admirans, dubio tangeris auxius,
Afflatu superi Flaminis Angelus
Conceptum puerum docet.
Tu natum Dominum stringis, ad exteras
Ægypti profugum tu sequeris plagas;
Amissum Solymis quæris, & invenis,
Miscens gaudia fletibus.
Post mortem reliquos mors pia consecrat,
Palmamque emeritos gloria suscipit.
Tu vivens, Superis par, frueris Deo
Mira sorte beatior.
Nobis, Summa Trias, parce precantibus,
Da Joseph meritis sidera scandere.
Ut tandem liceat, nobis tibi perpetim
Gratum promere canticum. Amen.

℣. Constituit eum Dominum domus suæ. Allel.
℟. Et Principem omnis possessionis suæ. Allel.

Ad Magnif. Antiph.

Cum esset desponsata Mater Jesu Maria Joseph, antequam convenirent, inventa est in utero habens de Spiritu Sancto. Allel.

Oratio.

DEus, qui ineffabili providentia Beatum Joseph Sanctissimæ Genitricis tuæ Sponsum eligere dignatus es: præsta quæsumus, ut, quem Protectorem veneramur in terris, Intercessorem habere mereamur in cœlis. Qui vivis, & regnas &c.

Et fit comm. Dominicæ tertiæ post Pasch.

Antiph. Modicum, & non videbitis me, dicit Dominus: iterum modicum, & videbitis me; quia vado ad Patrem, alleluja. Allel.

℣. Mane nobiscum Domine. Alleluja.
℟. Quoniam advesperascit. Allel.

Oratio.

DEus, qui errantibus, ut in viam possint redire justitiæ, veritatis tuæ lumen ostendis: da cunctis, qui Christiana professione censentur, & illa respuere, quæ huic inimica sunt nomini; & ea, quæ sunt apta, sectari. Per Dom. *Ad Matut. Invitat.*

Laudemus Deum nostrum: * In veneratione Beati Joseph Protectoris nostri. Allel.

Psal. Venite, exultemus.

Hymn. Te, Joseph, celebrent agmina Cœlitum, *de 1. Vesp.* *In I. Noct.*

Antiph. Angelus Domini apparuit in somnis Joseph dicens: Surge, & accipe Puerum, & Matrem ejus, & fuge in Ægyptum, & esto ibi, usque dum dicam tibi. Allel. *Psal. primi Noct. de commu. Conf. non Pont.*

℣. Confitebor nomini tuo, alleluja.
℟. Quoniam adjutor, & Protector factus es mihi, Allel. De Libro Genesis. *Lect.*

IGitur Joseph ductus est in Ægyptum, emitque eum Putiphar Eunuchus Pharaonis, Princeps exercitus, vir Ægyptius, de manu Ismaelitarum, a quibus perductus erat. Fuitque Dominus cum eo, & erat vir in cunctis prospere agens; habitavitque in domo Domini sui, qui optime noverat Dominum esse cum eo, & omnia, quæ gereret, ab eo dirigi in manu illius. Invenitque Joseph gratiam coram Domino suo, & ministrabat ei, a quo præpositus omnibus gubernabat creditam sibi domum, & universa, quæ ei tradita fuerant: benedixitque Dominus domui Ægyptii propter Joseph, & multiplicavit tam in ædibus, quam in agris cunctam ejus substantiam. Nec quidquam aliud noverat, nisi panem, quo vescebatur. Erat autem Joseph pulchra facie, & decorus aspectu.

℟. Clamavit Populus ad Regem, alimenta petens: * Quibus ille respondit: Ite ad Joseph. Allel.

℣. Salus nostra in manu tua est: respice nos tantum, & læti serviemus Regi. Quibus ille.

Lectio II. *Cap.* 41.

PLacuit Pharaoni consilium, & cunctis ministris ejus, locutusque est ad eos: Num invenire poterimus talem virum, qui Spiritu Dei plenus sit; Dixit ergo ad Joseph: Quia ostendit tibi Deus omnia, quæ locutus es: numquid sapientiorem, & consimilem tui invenire potero? Tu eris super domum meam, & ad tui oris imperium cunctus populus obediet, uno tantum Regni solio te præcedam. Dixitque rursus Pharao ad Joseph: Ecce constitui te super universam terram Ægypti. Tulitque annulum de manu sua, & dedit eum in manu ejus, vestivitque eum stola byssina, & collo torquem auream circumposuit. Fecitque eum ascendere super currum suum secundum, clamante præcone, ut

omnes corám eo genuflecterent, & præpositum esse scirent universæ terræ Ægypti.

℟. Fecit me Deus quasi Patrem Regis, & Dominum universæ domus ejus, * Exaltavit me, ut salvos faceret multos populos. Alleluja.

℣. Venite ad me, & ego dabo vobis omnia bona Ægypti, ut comedatis medullam terræ. Exaltavit me.

Lectio III. *Cap.* 41.

DIxit quoque Rex ad Joseph: Ego sum Pharao, absque tuo imperio non movebit quisquam manum, aut pedem in omni terra Ægypti. Vertitque nomen ejus, & vocavit eum lingua Ægyptiaca Salvatorem mundi. Deditque illi uxorem Aseneth filiam Putiphar Sacerdotis Heliopoleos. Egressus est itaque Joseph ad terram Ægypti (triginta autem annorum erat, quando stetit in conspectu Regis Pharaonis) & circuivit omnes Regiones Ægypti. Venitque fertilitas septem annorum, & in manipulos redactæ segetes congregatæ sunt in horrea Ægypti. Omnis etiam frugum abundantia in singulis urbibus condita est, Tantaque fuit abundantia tritici, ut arenæ maris coæquaretur, & copia mensuram excederet.

℟. Jam lætus moriar, quia vidi faciem tuam, & superstitem te relinquo. Non sum fraudatus aspectu tuo: * Insuper ostendit mihi Dominus semen tuum. Alleluja.

℣. Qui pascit me ab adolescentia mea, benedicat pueris istis, & invocetur super eos nomen meum. Insuper. Gloria. Insuper. *In II. Noct.* *Antiph.*

Angelus Domini apparuit in somnis Joseph dicens: Surge, & accipe Puerum & Matrem ejus, & vade in terram Israel; defuncti sunt enim, qui quærebant animam pueri. Allel.

Psal. 2. Noct. de commu. Conf. non Pont.

℣. Respice de cœlo, & vide, & visita vineam istam. Allel. ℟. Et perfice eam. Allel.

Sermo Sancti Bernardini Senensis.

Sermo 1. de S. Joseph. *Lect.*

Lectio IV.

OMnium singularium gratiarum, alicui rationabili creaturæ communicatarum, generalis regula est; quod, quandocunque divina gratia eligit aliquem ad aliquam gratiam singularem, seu ad aliquem sublimem statum, omnia charismata donet, quæ illi personæ sic electæ, & ejus officio necessaria sunt, atque illam copiose decorant. Quod maxime verificatum est in Sancto Joseph, putativo Patre Domini nostri Jesu Christi, & vero sponso Reginæ mundi, & Dominæ Angelorum, qui ab æterno Patre electus est fidelis Nutritius, atque Custos principalium thesaurorum suorum, scilicet Filii ejus, & Sponsæ suæ; quod officium fidelissime prosecutus est. Cui propterea Dominus ait: Serve bone & fidelis, intra in gaudium Domini tui.

℟. Dedisti mihi protectionem salutis tuæ, & dextera tua suscepit me: * Protector meus, & cornu salutis meæ & susceptor meus. Allel.

℣. Ego Protector tuus sum, & merces tua magna nimis. Protector.

Lectio V.

SI compares eum ad totam Ecclesiam Christi, nonne iste est homo electus, & specialis, per quem, & sub quo Christus est ordinate, & honeste introductus in mundum? Sicut ergo Virgini Matri tota Ecclesia sancta debitrix est, quia per eam Christum suscipere digna facta est: sic profecto post eam huic debet gratiam, & reverentiam singularem. Ipse enim est clavis veteris Testamenti, in qua Patriarchalis, & Prophetalis dignitas promissum consequitur fructum. Porro hic est solus, qui corporaliter possedit, quod eis divina dignatio repromisit. Merito igitur figuratur per illum Patriarcham Joseph, qui populis frumenta servavit. Sed & hic illum præcellit; quia non solùm Ægyptiis panem corporalis vitæ, sed omnibus electis panem de cœlo, qui cœlestem vitam tribuit, cum multa solertia enutrivit.

℟. Statuet filios suos sub tegmine illius, & sub ramis ejus morabitur, protegetur sub tegmine illius a fervore: * Et in gloria ejus requiescet. Alleluja.

℣. Sperate in eo omnis congregatio populi, effundite coram illo corda vestra. Et in gloria.

Lectio VI.

PRofecto dubitandum non est, quod Christus familiaritatem, reverentiam, atque sublimissimam dignitatem, quam sibi exhibuit, dum ageret in humanis, tamquam filius Patri suo, in cœlis utique non negavit, quin potiùs complevit, & consummavit. Unde non immerito in verbo proposito a Domino subinferetur: Intra in gaudium Domini tui. Unde, licet gaudium æternæ beatitudinis in cor hominis intret, maluit tamen Dominus ei dicere: Intra in gaudium; ut mysticè innuatur, quod gaudium illud non solum in eo fit intra, sed undique illum circumdans, & absorbens; & ipsum velut abyssus infinita submergens. Memento igitur nostri, Beate Joseph, & tuæ orationis suffragio apud tuum putativum Filium intercede; sed, & Beatissimam Virginem Sponsam tuam nobis propitiam redde, quæ Mater est ejus, qui cum Patre, & Spiritu Sancto vivit, & regnat per infinita sæcula sæculorum. Amen.

℟. Si consistant adversum me castra, non timebit cor meum: * Si exurgat adversum me prælium, in hoc ego sperabo. Alleluja.

℣. In te cantatio mea semper, quoniam tu adjutor fortis. Si exurgat. Gloria Patri. Si exurgat.

In III. Noct.

Antiph. Consurgens Joseph accepit puerum, & Matrem ejus, & venit in terram Israel, & habitavit in civitate, quæ vocatur Nazareth. Alleluja.

Psal. ut in commun. Conf. non Pont.

℣. Invocavi Dominum Patrem Domini mei. Allel.

℟. Ut non derelinquat me in die tribulationis. Allel.

Lectio Sancti Evangelii secundum Lucam.

Lect.

IN illo tempore: Factum est autem cum baptizaretur omnis populus, & Jesu baptizato, & orante, apertum est cœlum. Et reliqua.

Homilia S. Augustini Episcopi.
Lib. 2. de consensu Evangelist.

MAnifestum est illud, quod ait: Ut putabatur filius Joseph: propter illos dixisse, qui eum ex Joseph, sicut alii homines nascuntur, natum arbitrantur. Quos autem movet, quod alios progenitores Matthæus enumerat descendens a David usque ad Joseph, alios autem Lucas ascendens a Joseph usque ad David: facile est, ut advertant, duos Patres habere potuisse Joseph; unum a quo genitus, alterum a quo fuerit adoptatus. Antiqua est enim consuetudo adoptandi etiam in illo populo Dei, ut sibi filios facerent, quos non ipsi genuissent. Unde intelligitur Lucas Patrem Joseph, non à quo genitus, sed à quo fuerat adoptatus, suscepisse in Evangelio suo, cujus progenitores sursum versus commemorat, donec exiret ad David.

℞. Joseph fili David, noli timere accipere Mariam conjugem tuam, quod enim in ea natum est de Spiritu Sancto est; pariet autem filium: * Et vocabis nomen ejus Jesum, alleluja.

℣. Ipse enim salvum faciet populum suum a peccatis eorum. Et vocabis.

Lectio VIII.

CUm enim necesse sit, utroque Evangelista vera narrante, & Matthæo scilicet, & Luca, ut unus eorum ejus Patris originem teneret, qui genuerat: alter ejus, qui adoptaverat Joseph, quem probabilius intelligimus adoptantis originem tenuisse, quam eum, qui noluit Joseph genitum dicere ab illo, cujus eum filium esse narrabat? Matthæus autem dicens: Abraham genuit Isaac, Isaac genuit Jacob, atque ita in hoc verbo, quod est ge-

genuit, perseverans, donec in ultimo diceret: Jacob autem genuit Joseph; satis expressit, ad eum Patrem se perduxisse originem generantium, a quo Joseph non adoptatus, sed genitus erat. Quamquam, si etiam Lucas genitum diceret Joseph ab Heli, nec sic nos hoc verbum perturbare deberet, ut aliud crederemus, quam ab uno Evangelista gignentem, ab altero adoptantem Patrem fuisse commemoratum. Neque enim absurde quisque dicitur non carne, sed charitate genuisse, quem filium sibi adoptaverit. At vero etiam nos, quibus dedit Deus potestatem filios ejus fieri, de natura, atque substantia sua non nos genuit, sicut unicum Filium; sed utique dilectione adoptavit.

℟. Surge, & accipe puerum, & Matrem ejus, & fuge in Ægyptum: * Et esto ibi, usque dum dicam tibi, alleluja.

℣. Ut adimpleretur, quod dictum est a Domino per Prophetam dicentem: Ex Ægypto vocavi filium meum. Et esto. Gloria Patri. Et esto.

Nona lect. de Homil. Domin. nisi transferatur.

Benedictio. Per Evangelica dicta.

Lectio S. Evangelii secundum Joannem.

Lectio IX.

IN illo tempore: Dixit Jesus Discipulis suis: Modicum, & jam non videbitis me: & iterum modicum; & videbitis me, quia vado ad Patrem. Et reliqua.

Homilia Sancti Augustini Episcopi.

Tract. 101. in Joann. sub finem.

MOdicum est, hoc totum spatium, quo præsens pervolat sæculum. Unde dicit idem ipse Evangelista in Epistola sua: Novissima hora est. Ideo namque addidit: Quia vado ad Patrem; quod ad priorem sententiam referendum est, ubi ait: Modicum, & jam non videbitis me; non ad posteriorem, ubi ait: Et iterum modicum, & videbitis me. Eundo quippe ad Patrem, facturus

rus erat, ut eum non viderent. Ac per hoc non ideo dictum est, quia fuerat moriturus, & donec resurgeret, ab eorum aspectibus recessurus: sed quod esset iturus ad Patrem; quod fecit posteaquam resurrexit, & cum eis per quadraginta dies conversatus, ascendit in cælum.

Te Deum.

Ad Laud. & per Hor. Antiph.

Jacob autem genuit Joseph virum Mariæ, de qua natus est Jesus, qui vocatur Christus. Allel.

Psalm. Dominus regnavit, *cum reliquis de Dominica.*

Antiph. Missus est Angelus Gabriel a Deo in Civitatem Galilææ, cui nomen Nazareth, ad Virginem desponsatam viro, cui nomen erat Joseph. Allel.

Antiph. Ascendit autem Joseph a Galilæa de civitate Nazareth, in Judæam in civitatem David, quæ vocatur Bethlehem. Allel.

Antiph. Et venerunt festinantes, & invenerunt Mariam, & Joseph, & infantem positum in præsepio. Allel. allel.

Antiph. Et ipse Jesus erat incipiens quasi annorum triginta, ut putabatur filius Joseph. Allel.

Capitulum. Genes. 49.

BEnedictiones Patris tui confortatæ sunt benedictionibus patrum ejus, donec veniret desiderium collium æternorum: fiant in capite Joseph, & in vertice Nazaræi inter fratres suos.

Hymnus.

CŒlitum Joseph decus, atque nostræ
Certa spes vitæ, columenque mundi,
Quas tibi læti canimus, benignus
Suscipe laudes.

Te Sator rerum statuit pudicæ
Virginis Sponsum, voluitque Verbi
Te Patrem dici, dedit & ministrum
Esse salutis.

Tu Redemptorem stabulo jacentem,
Quem chorus Vatum cecinit futurum,

Aspicis

Aspicis gaudens, humilisque natum
Numen adoras.

Rex Deus regum, Dominator orbis,
Cujus ad nutum tremit inferorum
Turba, cui pronus famulatur æther,
Se tibi subdit.

Laus sit excelsæ Triadi perennis,
Quæ tibi præbens superos honores,
Det tuis nobis meritis beatæ
Gaudia vitæ. Amen.

℣. Dedisti mihi protectionem salutis tuæ. Allel.
℟. Et dextera tua suscepit me. Allel.

Ad Benedictus Antiph.

Joseph fili David noli timere accipere Mariam Conjugem tuam; quod enim in ea natum est, de Spiritu Sancto est. Allel.

Oratio.

DEus, qui ineffabili providentia Beatum Josephum Sanctissimæ Genetricis tuæ Sponsum eligere dignatus es; præsta quæsumus, ut, quem Protectorem veneramur in terris, intercessorem habere mereamur in cælis. Qui vivis & regnas &c.

Et fit com. Dom. 3. post. Pascha.

Antiph. Modicum, & non videbitis me, dicit Dominus: iterum modicum, & videbitis me, quia vado ad Patrem, allel.. Allel.

℣. In resurrectione tua Christe. Allel.
℟. Cæli & terra lætentur. Allel.

Oratio.

DEus, qui errantibus, ut in viam possint redire justitiæ, veritatis tuæ lumen ostendis: da cunctis, qui Christiana professione censentur, & illa respuere, quæ huic inimica sunt nomini, & ea quæ sunt apta, sectari. Per Dominum.

Ad Tertiam.

Antiph. Missus est.

Capitulum. Benedictiones Patris tui, *ut supra.*

℟. *brev.* Constituit eum Dominum domus suæ. * Allel. allel. Constituit eum Dominum.

℣. Et principem omnis possessionis suæ. Allel. allel. Gloria Patri. Constituit.

℣. Confitebor nomini tuo. Allel.

℟. Quoniam adjutor, & Protector factus es mihi. Allel.

Ad Sextam.

Antiph. Ascendit autem.

Capitulum. *Genes.* 49.

DEus patris tui erit adjutor tuus, & omnipotens benedicet tibi benedictionibus cæli desuper.

℟. *brev.* Confitebor nomini tuo: * Alleluja, alleluja. Confitebor.

℣. Quoniam adjutor, & Protector factus es mihi. Allel. allel. Gloria Patri. Confitebor.

℣. Justus germinabit sicut lilium. Allel.

℟. Et florebit in æternum ante Dominum. Allel.

Ad Nonam.

Antiph. Et ipse Jesus.

Capitulum. *Genes.* 49.

FIlius accrescens Joseph, filius accrescens, & decorus aspectu: filiæ discurrerunt super murum.

℟. *brev.* Justus germinabit sicut lilium, * Allel. allel. Justus.

℣. Et florebit in æternum ante Dominum. Allel. allel. Gloria Patri. Justus.

℣. Plantatus in domo Domini. Allel.

℟. In atriis domus Dei nostri. Allel.

In II. Vesp.

Omnia ut in primis exceptis sequentibus.

℣. Sub umbra illius, quem desideraveram sedi. Allel.

℟. Et fructus ejus dulcis gutturi meo. Allel.

Ad Magnif. Antiph.

Fili, quid fecisti nobis sic? Ecce Pater tuus, & ego dolentes quærebamus te, allel.

Oratio. Deus, qui ineffabili providentia, *ut supra*.
Et fit com. Dominica.

Antiph. Amen dico vobis quia plorabitis, & flebitis vos, mundus autem gaudebit; vos vero contristabimini, sed tristitia vestra vertetur in gaudium. Allel.

℣. Mane nobiscum Domine. Allel.

℟. Quoniam advesperascit, Allel.

Oratio. Deus, qui errantibus, *ut supra*.

DIE XXIV. APRILIS

In Festo S. FIDELIS a Sigmaringa Mart. dupl. min. Omnia de commu. un. Mart. temp. Pasch., præter ea, quæ hic assign.

Oratio.

Deus, qui Beatum Fidelem Seraphico spiritus ardore succensum in veræ Fidei propagatione martyrii palma, & gloriosis miraculis decorare dignatus es: ejus quæsumus meritis, & intercessione ita nos per gratiam tuam in Fide, & Caritate confirma, ut in servitio tuo fideles usque ad mortem inveniri mereamur. Per Dominum nostrum.

In I. Noct. lect. de script. occurr.

In II. Nocturno.

Lectio IV.

Fidelis in Oppido Sueviæ Sigmaringa, ex honesta Reyorum familia natus; ab ineunte ætate singularibus naturæ, & gratiæ donis ornatus præfulsit. Egregiam quippe sortitus indolem, morumque optima imbutus disciplina, dum Friburgi Philosophiæ, & Juris utriusque lauream emeruit, in schola etiam Christi ad perfectionis apicem sedulo virtutum exercitio contendere cœpit. Nobilium exinde Virorum varias Europæ Provincias lustrantium comes adscitus, eos ad Christianam pietatem sectandam tam verbis, quam operibus excitare non destitit. Quinimmo in eodem itinere crebris austeritatibus

tibus desideria carnis mortificare, ac ita seipsum regere studuit, ut in tanta rerum vicissitudine nullo unquam visus fuerit iræ motu perturbari. Juris præterea, & justitiæ strenuus propugnator post reditum in Germaniam celebre sibi nomen acquisivit in advocati munere, in quo tamen cum fori pericula esset expertus, tutiorem æternæ salutis viam ingredi deliberavit, & superna vocatione illustratus paulo post Ordini Seraphico inter Fratres Minores Capuccinos adscribi petiit.

℟. Lux perpetua lucebit.

Lectio V.

PIÆ petitionis compos redditus, Mundi, suique contemtor insignis in ipso statim tyrocinio, magisque cum solemnis Professionis vota in gaudio spiritus Domini nuncupasset, in Regulari observantia omnibus admirationi fuit, ac exemplo. Orationi maxime, & sacris litteris vacans, in verbi quoque ministerio singulari gratia excellens, nedum Catholicos ad meliorem frugem, verum etiam Heterodoxos ad veritatis cognitionem attraxit. Pluribus in locis Cœnobii Præfectus constitutus, prudentia, justitia, mansuetudine, discretione, & humilitatis laude, munus sibi demandatum exercuit. Arctissimæ paupertatis zelator egregius, quidquid vel minus necessarium videretur, e Cœnobio penitus eliminavit. Inter austera jejunia, vigilias, & flagella salutari seipsum prosequens odio, in alios amorem, quasi mater in filios ostendit. Cum pestifera febris Austriacas militares copias dire affligeret, ipse in extremis infirmorum indigentiis ad assidua Caritatis officia toto spiritus ardore incubuit. In componendis etiam animorum dissidiis, aliisque proximi necessitatibus sublevandis consilio & opera adeo præclare se gessit, ut Pater Patriæ meruerit appellari. ℟. In servis suis. Allel.

Lectio VI.

DEiparæ Virginis, & Rosarii cultor eximius, illius

Oratio. Deus, qui ineffabili providentia, *ut supra*.

Et fit com. Dominica.

Antiph. Amen dico vobis, quia plorabitis, & flebitis vos, mundus autem gaudebit; vos vero contristabimini, sed tristitia vestra vertetur in gaudium. Allel.

℣. Mane nobiscum Domine. Allel.

℞. Quoniam advesperascit, Allel.

Oratio. Deus, qui errantibus, *ut supra*.

DIE XXIV. APRILIS

In Festo S. FIDELIS a Sigmaringa Mart. dupl. min.

Omnia de commu. un. Mart. temp. Pasch., præter ea, quæ hic assign.

Oratio.

DEus, qui Beatum Fidelem Seraphico spiritus ardore succensum in veræ Fidei propagatione martyrii palma, & gloriosis miraculis decorare dignatus es: ejus quæsumus meritis, & intercessione ita nos per gratiam tuam in Fide, & Caritate confirma, ut in servitio tuo fideles usque ad mortem inveniri mereamur. Per Dominum nostrum.

In I. Noct. lect. de script. occurr.

In II. Nocturno.

Lectio IV.

FIdelis in Oppido Sueviæ Sigmaringa, ex honesta Reyorum familia natus; ab ineunte ætate singularibus naturæ, & gratiæ donis ornatus præfulsit. Egregiam quippe sortitus indolem, morumque optima imbutus disciplina, dum Friburgi Philosophiæ, & Juris utriusque lauream emeruit, in schola etiam Christi ad perfectionis apicem sedulo virtutum exercitio contendere cœpit. Nobilium exinde Virorum varias Europæ Provincias lustrantium comes adscitus, eos ad Christianam pietatem sectandam, tam verbis, quam operibus excitare non destitit. Quinimmo in eodem itinere crebris austerita-

tibus

tibus desideria carnis mortificare, ac ita seipsum regere studuit, ut in tanta rerum vicissitudine nullo unquam visus fuerit iræ motu perturbari. Juris præterea, & justitiæ strenuus propugnator post reditum in Germaniam celebre sibi nomen acquisivit in advocati munere, in quo tamen cum fori pericula esset expertus, tutiorem æternæ salutis viam ingredi deliberavit, & superna vocatione illustratus paulo post Ordini Seraphico inter Fratres Minores Capuccinos adscribi petiit.

℟. Lux perpetua lucebit.

Lectio V.

PIÆ petitionis compos redditus, Mundi, suique contemtor insignis in ipso statim tyrocinio, magisque cum solemnis Professionis vota in gaudio spiritus Domini nuncupasset, in Regulari observantia omnibus admirationi fuit, ac exemplo. Orationi maxime, & sacris litteris vacans, in verbi quoque ministerio singulari gratia excellens, nedum Catholicos ad meliorem frugem, verum etiam Heterodoxos ad veritatis cognitionem attraxit. Pluribus in locis Cœnobii Præfectus constitutus, prudentia, justitia, mansuetudine, discretione, & humilitatis laude, munus sibi demandatum exercuit. Arctissimæ paupertatis zelator egregius, quidquid vel minus necessarium videretur, e Cœnobio penitus eliminavit. Inter austera jejunia, vigilias, & flagella salutari seipsum prosequens odio, in alios amorem, quasi mater in filios ostendit. Cum pestifera febris Austriacas militares copias dire affligeret, ipse in extremis infirmorum indigentiis ad assidua Caritatis officia toto spiritus ardore incubuit. In componendis etiam animorum dissidiis, aliisque proximi necessitatibus sublevandis consilio & opera adeo præclare se gessit, ut Pater Patriæ mereerit appellari. ℟. In servis suis. Allel.

Lectio VI.

DEiparæ Virginis, & Rosarii cultor eximius, illius

præcipue, aliorumque Sanctorum patrociniis a Deo postulavit, ut in Catholicæ Fidei obsequium vitam sibi, & sanguinem fundere liceret. Cumque ardens hoc desiderium in quotidiana Sacri devota celebratione magis accenderetur, mira Dei providentia factum est, ut fortis Christi Athleta Præses eligeretur illarum Missionum, quas Congregatio de Propaganda Fide pro Rhætia tunc temporis instituerat. Quod arduum munus prompto, hilarique animo suscipiens, tanto fervore executus est, ut pluribus Hæreticis ad Orthodoxam Fidem conversis, spes non modica effulserit totius illius gentis Ecclesiæ, & Christo reconciliandæ: Prophetiæ dono præditus futuras Rhætiæ calamitates, suique necem ab Hæreticis inferendam sæpius prædixit. Postquam vero insidiarum probe conscius impendenti agoni se præparasset, die vigesima quarta Aprilis anni millesimi sexcentesimi vigesimi secundi ad Ecclesiam loci Sevisium nuncupati se contulit, ubi ab Hæreticis, qui pridie conversionem simulantes, eum dolose ad prædicandum invitaverant, concione tumultuarie interrupta, per verbera, ac vulnera eidem crudeliter inflicta, gloriosam mortem magno & alacri corde perpessus, Primitias Martyrum memoratæ Congregationis proprio sanguine consecravit; pluribus signis & miraculis exinde clarus, præsertim Curiæ, & Veldekirchii, ubi summa populi veneratione illius Reliquiæ asservantur. Quem benedictus decimusquartus in Sanctorum numerum retulit. ℟. Filiæ Jerusalem.

In III. Noct.

Homilia S. Augustini Episcopi. *In Evangelio:* Ego sum vitis vera, *de commu. Mart. Temp. Pasch. 1. loc.*

DOMINICA PRIMA MAII.

In Festo Translationis S. JANUARII Episc. & Mart. Princ. Patr. Civit., & Regni Neap.

Omnia de commu. un. Mart. temp. Pasch. exceptis his quæ sequuntur. In I. Vesp. ad Magnif.

Antiph. Beatus Januarius Præsul, & Martyr inclytus, extinxit impetum ignis, obturavit ora ferarum, & in

oc-

occisione gladii pro Christo mortuus, legitimi certaminis coronam accepit. Allel.

Oratio.

DEus, qui in Translatione B. Januarii Martyris tui, atque Pontificis, pretioso nos præsidii tui pignore locupletasti: quæsumus ut ipso intercedente, populum tuum ab omnibus periculis eruas, ac de thesauris tuis divitias in nos ineffabilis misericordiæ benignus effundas. Per Dominum &c.

Et fit comm. Domin. currentis.

Lect. I. Noct. A Mileto, *de commu. un. Mart. Pontif. extra temp. Pasch.* ℟℟. *vero temp. Pasch.*

In II. Noct.

Lectio IV.

QUO tempore Beatus Pontifex Januarius pro Christi confessione Puteolis capite plexus est, venerabilis ejus Cruor, quem pro Christianæ Fidei veritate constantissime fuderat, pie collectus, atque in duabus vitreis ampullis reconditus est. Postea vero, pace Ecclesiæ reddita, S. Severus, ædificata jam prope Neapolim S. Januarii Basilica, sacratissimum Martyris Corpus cum magna Neapolitani Cleri, populique frequentia, iis etiam, qui de genere B. Januarii erant, comitantibus, Neapolim religiosissime transtulit. Et Corpus quidem in ejus Basilica condidit. Cruoris vero ampullæ, ad hanc usque diem seorsum servatæ, illustre miraculum spectantibus exhibent. Nam cum e regione desecti pro Christo Capitis ponuntur, Cruor admirandum in modum colliquefieri, & ebullire, perinde atque recens effusus, ad hæc usque tempora cernitur.

℟. Lux perpetua.

Sermo S. Joannis Chrysostomi.

Tom. 6. Orat. de Mart.

Lectio V.

SÆpenumero, charissimi, sub auroram Solem exorientem vidistis, & quasi croceos radios emittentem.

Ta-

Talia Sanctorum erant corpora, dum veluti crocei quidam radii, rivi sanguinis undique ex illis defluerent, eorumque corpora, multo quam cælum Sol ipse, splendidius illustrarent. Hunc sanguinem Angeli contuentes oblectabantur, dæmones horrebant, & ipse diabolus tremebat. Non enim sanguis erat simpliciter, quod cernebatur, sed sanguis salutaris, sanguis sanctus, sanguis cælo dignus, sanguis, qui pulchras Ecclesiæ arbores perenni irrigatione fœcundat.

℟. In servis suis.

Lectio VI.

VIdit hunc sanguinem, horruitque diabolus, recordatus est quippe alteriùs Sanguinis Dominici. Propter illum Sanguinem hic effluxit. Ex quo enim Domini latus apertum est, sexcenta deinde latera effossa contueris. Quis enim non summa cum alacritate gaudiorum, sese ad agones istos ineundos, Dominicis passionibus communicaturus, & Christi morti conformis futurus accinget? Est enim sufficiens hæc retributio, & amplior merces, & quod certamina excedit præmium; vel illud etiam, quod ante ingressum in cælorum regnum consequimur.

℟. Filiæ Jerusalem.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 10.

IN illo tempore: Dixit Jesus Discipulis suis. Ecce Ego mitto vos sicut oves in medio luporum. Et reliqua.

Homilia S. Joannis Chrysostomi.

Homil. 34. *in Matth. post init.*

CUM Dominus omnem solicitudinem a discipulorum cordibus ejecerit, & ostensione signorum armaverit, atque ab omnibus negotiis sæcularibus alienatos, & ab omni temporalium rerum cura liberatos, ferreos quodammodo

dammodo atque adamantinos fecerit; tum denique eventura illis adversa prædicit. Multa enim ex hac prædictione futurarum rerum commoda consequebantur. Primum, ut ejus præscientiæ vim ediscerent. Deinde, ut nemo suspicaretur ex magistri infirmitate tam gravia mala descendere. Præterea, ne qui ea passuri erant, subito ac inopinato rerum eventu perturbarentur. Denique, ne cum ista sub ipsum passionis suæ tempus audirent, nimium commoverentur.

℟. Ego sum vitis vera.

Lectio VIII.

JAM vero, ut intelligant novum hoc esse belli genus, & insolitum præliandi morem, cum illos nudos mitteret, una indutos tunica; sine calceis, absque virga, & absque zona, & pera, & ab excipientibus alii juberet: non fecit hic dicendi finem, sed inexplicabilem virtutem suam proferens: Etiam sic euntes, inquit, mansuetudinem tamen ovium ostendite, quamvis ad lupos ituri; nec simpliciter ad lupos, sed etiam in medio luporum: (neque vero ovium tantum mansuetudinem habere jubet, sed etiam columbæ simplicitatem) sic enim virtutem meam maxime ostendam, cum ab ovibus lupi superabuntur: & quamvis illæ sint in medio luporum, & innumeris morsibus lacerentur; non modo non consumtæ fuerint, verum etiam illos in sui naturam transmutaverint.

℟. Candidi facti sunt.

Nona lect. de Homil. Domin. currentis, **Te Deum.**

Antiph. ad Benedictus.

Igne me, Domine, examinasti, & non est inventa in me iniquitas: propter hoc lætatum est cor meum & exultavit lingua mea. Allel.

In 2. Vesp. Antiph. ad Magnif.

Liberasti me, Domine, a rugientibus præparatis ad escam, & a pressura flammæ, quæ circumdedit me, & in medio ignis non sum æstuatus. Alleluja.

Fer. secunda, & tertia; vel 2. & 3. die infra Oct.

semper est impedita a festo dupl. vel occurr., vel translato, vel semid. occurr.

Fer. IV., sive 4. die infra Oct. Lect. I. Noct. de script. occ.

In II. Noct.

Sermo S. Petri Chrysologi. *De S. Apollinari* 128.

Lectio IV.

MErito S. Januarius, quia juxta mandatum Dei sui perdidit animam suam, eam invenit in vitam sempiternam. Beatus, qui ita cursum consummavit, fidem servavit, ut vere primus a credentibus suo reperiretur in loco: nec eum quisquam Confessoris vocabulo minorem credat esse, quam Martyrem, quem Dei nutu quotidianum, & multiplicem reversum conspicit ad agonem. Audi Paulum dicentem: Quotidie morior. Semel mori parum est eum, qui potest Regi suo gloriosam sæpe de hostibus referre victoriam.

Lectio V.

NON tam mors, quam fides & devotio Martyrem facit: & sicut virtutis est in acie, in conflictu, pro regis amore succumbere; ita perfectæ virtutis est, diu agere, & consummare certamina. Non ideo persecutus est Martyrem, quia non statim intulit mortem, sed probavit Martyrem, quia non elicuit fidem, injecit tela quæ potuit, & omnia armorum suorum genera callidus exegit inimicus; nec tamen fortissimi ductoris movere mentem potuit, aut temerare constantiam.

Lectio VI.

SED ut propugnatorem suum sibi Ecclesia sancta retineret, Christo vehementer occurrit: ut vincenti justitiæ reservaret coronam, & sibi belli tempore præliatoris sui præsentiam condonaret. Et quid plura, fratres? Egit, egit Ecclesia sancta mater, ut nusquam a suo separaretur Antistite. Ecce vivit: ecce ut bonus pastor

suo

suo medius assistit in grege; nec unquam separatur spiritu, qui corpore præcessit ad tempus: Extinctus est diabolus, persecutor occubuit. Ecce regnat & vivit, qui pro Rege suo desideravit occidi, qui vivit & regnat Deus per omnia sæculorum sæcula.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 10.

IN illo tempore: Dixit Jesus Discipulis suis: Ecce Ego mitto vos sicut oves in medio luporum. Et reliqua.

De Homilia S. Joannis Chrysostomi.

Homil. 34. in Matt. longe post Medium.

SIC dicere videtur: Nolite turbari, si, cum vos inter lupos mitto, tamquam oves, & columbas esse jubeo. Nam etsi possum contrarium quoque præstare, & non permittere, ut grave aliquid patiamini, nec lupis tanquam oves subjecti sitis, sed efficere, ut leonibus terribiliores evadatis; tamen sic expedit fieri: hoc & vos quoque illustriores faciet, & meam declarabit virtutem. Sic enim postea dixit Paulo: Sufficit tibi gratia mea: nam virtus mea in infirmitate perficitur. Ipse igitur vos, ut tales essetis, feci.

Lectio VIII.

SED inspiciamus quam prudentiam exigit; serpentis certe. Nam quemadmodum serpens totum seipsum tradit, nec minimum curat, si ipsum quoque corpus incidi necesse sit, dummodo caput suum integrum servet: eodem tu quoque modo, præter fidem cetera perdere non cures, sive pecunias, sive corpus, sive etiam vitam ipsam profundere necesse sit. Fides enim caput est & radix, qua servata, etiam si omnia perdes, omnia tamen rursus majore cum gloria recuperabis. Idcirco nec simplices solum jussit esse, nec prudentes solum; sed ambo hæc in unum miscuit, ut ea in virtutem convertantur.

QUod si rebus ipsis id ita fieri videre desideras, lege Actuum Apostolorum librum: perspicies profecto cum sæpe Judæorum populus in Apostolos insurrexerit, ac dentes exacuerit, illos columbæ simplicitatem imitando, & cum decenti modestia respondendo, iram ipsorum superasse, furorem extinxisse, impetum retardasse. Nam cum illi dicerent: Nonne præcipiendo præcepimus vobis, ne doceretis in nomine isto? Quamvis innumera possent edere miracula, nihil tamen asperum neque dixerunt, neque fecerunt; sed summa cum mansuetudine respondentes dicebant: Si justum est vos audire magis quam Deum judicate. Perspexisti simplicitatem columbæ, vide nunc serpentis prudentiam. Non enim possumus, inquiunt, nos quæ vidimus & audivimus non loqui. Te Deum.

Feria V. sive 5. die infr. Oct. Lect. I. Noct. de script. occ.
In II. Noct.

Sermo Sancti Augustini Episcopi.
Serm. 50. de Verb. Domini.
Lectio IV.

PAstor bonus Christus. Quid Petrus? Nonne bonus Pastor? nonne & ipse animam suam pro ovibus suis posuit? Quid Paulus! Quid ceteri Apostoli? Quid eorum tempora consequentes Beati Episcopi Martyres? Quid etiam iste Sanctus Januarius? Nonne omnes pastores boni, non mercenarii, de quibus dicitur: Amen dico vobis, perceperunt mercedem suam? Omnes ergo illi pastores boni, non solum quia sanguinem fuderunt, sed quia pro ovibus fuderunt, non enim fuderunt elatione, sed caritate.

Lectio V.

NAM & apud hæreticos, qui propter iniquitates, & errores suos aliquid molestiarum perpessi fuerunt, nomine martyrii se jactant, ut hoc pallio dealbati facilius

lius furentur, quia lupi sunt. Si autem vultis scire, in quo numero habendi sunt, Pastorem bonum Paulum Apostolum audite: quoniam non omnes, qui corpora sua in passione etiam ignibus tradunt, æstimandi sunt sanguinem fudisse pro ovibus, sed potius contra oves. Si distribuero, inquit, omnia mea pauperibus, & tradidero corpus meum, ut ardeam, jam ipsi sunt. Sed vide, quid sequitur: Caritatem autem non habeam, nihil mihi prodest. Ecce venitur ad passionem, ecce venitur & ad sanguinis effusionem, venitur & ad corporum incensionem: & tamen nihil prodest, quia caritas deest. Adde caritatem, prosunt omnia: detrahe caritatem, nihil prosunt cetera.

Lectio VI.

QUale bonum est caritas ista, Fratres? quid pretiosius? quid luminosius? quid firmius? quid utilius? quid securius? quomodo autem habet vel exiguam caritatem, qui etiam convictus non amat unitatem? Hanc Dominus unitatem commendans, pastoribus bonis commendans pastores bonos, noluit multos appellare pastores. Neque enim, ut dixi jam, non erat pastor bonus Petrus, Paulus, Apostoli ceteri, & posteriores Sancti Episcopi, Beatusque Januarius? Omnes hi pastores boni: & tamen ille pastoribus bonis non commendavit pastores bonos, sed pastorem bonum. Ego sum, inquit, Pastor bonus.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 10.

IN illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis: Ecce Ego mitto vos sicut oves in medio luporum. Et reliqua.

Homilia S. Hilarii Episcopi.

Capit. 10. in Matth. circa med.

INstructos nos serpentis prudentia monet esse oportere. Hunc, antequam Adam traduceret, jam sapientem

Genesis nuncupavit, & prudentiam ejus malignantis consilii ordine docuit. Primum enim animam sexus mollioris aggressus est, spe deinde illexit, & communionem immortalitatis spopondit: & per hæc tanta præmia, opus consilii & voluntatis suæ gessit. Pari igitur opportunitate, introspecta uniuscujusque & natura, & voluntate, verborum adhibenda prudentia est: spes bonorum futurorum revelanda, & cælestia perfectæ fidei præmia proferenda.

Lectio VIII.

ET quod ille mentitus est, nos prædicemus ex vero, secundum sponsionem Dei, Angelis similes futuros esse qui credent: ut mentes plebium faciles & absolutas circumsævientibus licet lupis, & hæreticis, promissis regnorum cælestium occupemus, & rerum fidem serpentis prudentia, columbæ simplicitate tradamus.

Lectio IX.

MOnet etiam traditis abesse oportere curam responsionis, sed expectandum potius, quid spiritus Dei suggerat. Quia fides nostra omnibus præceptis divinæ voluntatis intenta, ad responsionem scientiæ instruetur: in exemplo habentes Abraham, cui postulato ad hostiam Isaac, non defuit aries ad victimam. Te Deum.

Feria VI. sive 6. die infr. Oct. Lect. I. Noct. de script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

Sermo Sancti Maximi Episcopi.

De S. Cypriano Homil. 2.

IN Translatione Beatissimi Januarii, fratres charissimi, universa nobiscum Christi exultat Ecclesia, quam in omne gaudium & cælestis eruditione sermonis instruxit, & munere triumphalis sanguinis decoravit. Fuit enim in eo, sicut compertum habemus, & contra errores dia-

diaboli spiritalis sapientiæ plenitudo; & adversum persecutiones mundi Christiani pectoris infatigata constantia. Quis non hujusmodi Virum, quantis valet præconiis prosequatur, cujus eloquentia inspirata divinitus & Ecclesias docuit, & sæculum confutavit?

Lectio V.

VEre hic mirabilis, atque omnium ubique studiis celebrandus, quem sanctitas Sacerdotem, peritia Doctorem, fides Martyrem consecravit. Pretiosa, inquit David, in conspectu Domini mors Sanctorum ejus. Videte, charissimi, in quantum venerabilis Januarius etiam propheticam supergressus est laudem, cujus in conspectu Domini non solum mors, sed & vita extitit pretiosa. Moriendo namque, proprium Christo sanguinem dedit vivendo nihilominus cohortatione fortissima, innumeros cælo Martyres acquisivit.

Lectio VI.

QUid hoc clarius Sacerdote, qui inter hominum turbas gloria cælestis conversationis emicuit, atque inter Angelicos cætus, & sua factus est, & aliorum morte conspicuus? Justissime hic cum Patriarcha David cantavit Domino Deo suo, dicens: Cor meum, & caro mea exultaverunt in Deum vivum. Exultavit itaque cor ejus in Deo vivo, cum morientis ac morituri sæculi vanitate despecta, totum se divinis mancipavit obsequiis. Exultavit & caro ejus in Deo, quæ de hoc mundo non miseri corruptione languoris, sed piis pro religione suppliciis consecrata migravit.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 10.

IN illo tempore: Dixit Jesus Discipulis suis: Ecce Ego mitto vos sicut oves in medio luporum. Et reliqua.

 Ho-

Homilia S. Augustini Episcopi.
Serm. 119. de divers.

AUdistis Fratres, cum sanctum Evangelium legeretur, quemadmodum Dominus noster Jesus Christus disciplina sua Martyres suos corroboraverit, dicens: Ecce Ego mitto vos sicut oves in medio luporum. Considerate, fratres mei, quid faciat, si unus lupus inter multas oves veniat: quantumcumque sint ovium millia, uno lupo in medio, turbabuntur; & si non omnes laniantur, omnes tamen terrentur. Qualis ergo erat ista ratio; quale consilium, qualis potestas, nec lupum ad oves admittere, sed in lupos oves mittere? Mitto, inquit, vos sicut oves in medio luporum: non ad limites luporum, sed in medio luporum.

Lectio VIII.

ERat ergo luporum agmen, oves paucæ. Cum enim multi lupi occiderunt paucas oves, conversi sunt lupi, & facti sunt oves. Audivimus ergo quod monuit, qui coronas promisit, & agonem præmisit: & quia expectat certantes, adjuvat laborantes. Cujusmodi certamen indixit? Estote, inquit, astuti ut serpentes, & simplices sicut columbæ. Hoc qui intellexerit, & tenuerit, securus moritur. Quis autem securus moritur, nisi qui se sic noverit moriturum, ut mors in illo moriatur, vita coronetur?

Lectio IX.

QUapropter, charissimi, exponendum est nobis, quamvis hinc jam sæpius dixerimus, quid sit, simplices esse sicut columbæ, astutos ut serpentes. Si jam simplicitas columbarum indicta est nobis, astutia serpentis quid facit in columbæ simplicitate? Amo in columba quod fel non habet? Timeo in serpente quod venenum habet. Noli ex omni parte horrere serpentem: habet quod oderis, habet quod imiteris. Serpens enim cum fuerit senectute prægravatus, & senserit pondus vetustatis, coarctat super cavernam, & ponit tunicam veterem, ut novus exultet. Imitare illum, Christiane, qui

qui audis Christum dicentem: Intrate per angustam portam. Et Paulus Apostolus tibi dicit: Exuite veterem hominem cum actibus suis, & induite novum.

Te Deum.

Sabbato, sive 7. die infr. Oct. Lect. I. Noct. de script. occ.
In II. Noct.

De Sermone S. Maximi Episcopi.
Homil. 2. de S. Cypriano.

Lectio IV.

HIC est ille Evangelicus Paterfamilias, proferens de thesauro suo nova, & vetera, qui veteris novique Testamenti unum, atque idipsum mysterium prædicans, Ecclesias Christi locupletissima disputatione ditavit. Incorruptibilis, atque indefessus illius est hodie thesaurus, qui pecuniam Domini sui nummulariis fœnerans, quotidie in corde fidelium cælestium divitiarum sanctam conquirit usuram.

Lectio V.

QUid igitur, fratres, tanto speciosius Viro, cujus hæc est regula & mensura sermonis, ut inter varias hominum caussas, motusque diversos, nunc affectione Patris, nunc auctoritate Doctoris, consoletur humiles, superbos comprimat, negligentes arguat, increpet infideles? Tantoque denique decore sacerdotium, vitamque suam Vir fidelissimus adornavit, ut doctrinam suam subsequentibus confirmaret operibus Dominicam illam sententiam tenens: Qui docuerit, & fecerit, hic magnus vocabitur in regno cælorum.

Lectio VI.

QUam magnus hic, quamque præcipuus in regno cælorum est, quem in omnem gloriam sermo propheticus, vita mirabilis, & mors Deo devota sublimat! Nec immerito, fratres, tanto cum honore nominis ejus memoria per amplissima mundi spatia celebratur, quia per universum orbem ad firmamentum fidei nostræ & passio ejus & doctrina profecit.

In

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap. 10.*

IN illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis: Ecce Ego mitto vos sicut oves in medio luporum. Et reliqua.

De Homilia S. Augustini Episcopi.

Unde supra.

HAbes ergo, quod imiteris in serpente: noli mori pro vetustate, sed pro veritate. Qui moritur pro commodo temporali, pro vetustate moritur: cum autem exutus fueris omni ista vetustate, imitatus es astutiam serpentis. Imitare & illum in hoc: serva caput tuum, tene apud te Christum. Si forte aliquis vestrum advertit aliquando, cum voluerit colubrum occidere, quomodo pro capite suo totum corpus objicit ictibus ferientis: illud in se feriri non vult, ubi se novit vitam habere. Et Christus vita nostra est; ipse enim dixit: Ego sum via, veritas, & vita. Audi & Apostolum: Caput viri Christus est. Qui ergo Christum servat in se, caput suum servat pro se.

Lectio VIII.

JAm vero quid opus est commendare multis verbis simplicitatem columbarum? Cavenda enim erant venena serpentis, ibi imitatio periclitabatur, ibi erat quod timeretur. Columbam vero securus imitare. Attende columbas in societate gaudere: ubique simul volant, simul pascuntur, nolunt esse solæ, communione gaudent, caritatem servant, gemitibus amoris murmurant, osculis filios generant: nam quando columbæ, quod plerumque advertimus, rixantur de cellulis suis, quodammodo pacata contentio est. Numquid quia rixantur, separantur? Simul volant, simul pascuntur, & ipsa pacata est rixa.

Lectio IX.

VIde rixam columbarum. Apostolus dicit: Si quis verbo nostro non obaudit per epistolam, hunc notate, &

& nolite commisceri cum eo. Ecce rixa: sed attende, quoniam columbarum est rixa, non luporum. Continuo subjecit: Et non ut inimicum existimetis, sed corripite ut fratrem. Columba amat, & quando rixatur: lupus odit, & quando blanditur. Columbarum ergo simplicitatem habentes, astutiam servate serpentum. Te Deum.

Domin. II. Maii, sive Oct. Transl. S. JANUARII.
Lect. I. Noct. de scr. occurr.
In II. Noct.
Sermo S. Joannis Chrysostomi.
De S. Ignatio Mart. tom. 5.

Lectio IV.

TEmpus animadvertite, fratres, quo dignitatem Episcopalem Beatus Januarius est assecutus. Neque enim est eadem nunc, quæ tunc erat Ecclesiam gubernandi conditio; non æqualis est labor viam tritam & plane paratam post multos ingredi viatores, atque eam quæ primo secanda est, quæque prærupta & saxosa, ferisque plena, nec ullum adhuc viatorem admisit. Tunc autem quocumque quis oculos verteret, ubique præcipitia, barathra, et bella. & pugnæ, & pericula. Imperatores, & Reges, & Populi, & Civitates, & Gentes, & domestici, & alieni credentibus insidias tendebant.

Lectio V.

QUemadmodum igitur gubernatorem admiramur, non quod vectores possit in portum incolumes ducere, cum mare tranquillum est, cumque navis fertur ventis secundis: sed cum insaniente pelago, ventisque sævientibus, qui in navi sunt inter se dissentiunt, magna tempestate intus & foris navigantes exagitante, navim tamen potest dirigere & conservare. Sic eos, qui tunc Ecclesiam regebant, multo magis, quam illos, qui eam in præsentia gubernant, suspicere debemus & admirari, quando multa bella intus, & foris, quando fidei planta imbecillior erat adhuc, & diligentia magis indigebat,

quan-

quando veluti modo genitus infans Ecclesiæ populus ad magnam providentiam atque sapientiam animæ, a qua nutriendus esset, postulabat.

Lectio VI.

VErum, ne totum tempus in Episcopatus consideratione collocantes, ab iis, quæ ad eum uti Martyrem spectant, enarrandis excludamur; age ad illius certamina contendamus. Versutus enim diabolus, & ad struendas aptus insidias æxtimabat, si Pastores sustulisset, ovilia se facile direpturum. Sed qui comprehendit astutos in eorum astutia, ostendens Ecclesias suas non ab hominibus gubernari, sed eos, qui in ipsum credunt, semper a se regi, id fieri permittebat, ut cum cerneret, Rectoribus sublatis, non tamen Religionem deleri, nec veritatis prædicationem extingui, sed potius augeri: ex rebus ipsis & ipse, & qui ei inserviebant, omnes intelligerent Christianorum disciplinam non ab hominibus pendere, sed in cælis radices agere, Deumque esse, qui ubique Ecclesias tueretur.

In III. Noct.

Lectio Sancti Evangelii secundum Matthæum

Lectio VII. **Cap. 10.**

IN illo tempore: Dixit Jesus Discipulis suis: Ecce Ego mitto vos sicut oves in medio luporum. Et reliqua.

Homilia S. Joan. Chrysostomi.

Homil. 43. in Matth. longe post init.

DIligenter considera, qui sunt, qui hæc ardua, & laboriosa adeunt, formidolosi videlicet, & indocti, illiterati, rudes, obscuri quidam homines, & ignoti, qui nunquam Philosphorum perceperunt instituta, vixque unquam in forum descenderunt, piscatores, & publicani, multis repleti rebus, quæ jure animos eorum possent dejicere. Nam si magnos, & claros viros tanta difficultas rerum potuisset commovere; quomodo non potuisset imperitos homines, quibus nullius rei magni ali-

aliquid venit in mentem? sed non dejecit, neque turbavit; nec id injuria, dicet quispiam; cum se intelligerent posse leprosos mundare, dæmonia ejicere.

Lectio VIII.

EGo autem dicere non dubitarim, quia videlicet id ipsum jure debebat ipsos conturbare; quoniam qui tantam potestatem haberent, ut defunctos etiam a morte possent excitare, ii tanta pericula essent subituri, tanta bella gesturi ad judices vincti deducendi, communis denique totius orbis admonitio futuri. Quæ igitur in omnibus his erat consolatio? sola mittentis virtus. Quo circa ita signanter incœpit: Ecce Ego mitto vos. Sufficiat hoc vobis ad omnem consolationem, satis sit ad confidentum. Vides quanta ejus est auctoritas? intelligis quoniam maxima sit potestas? percipis inexpugnabilem ejus esse virtutem?

Nona Lectio de Homil. Domin. currentis de qua fit etiam comm. in Laud.

D I E XI. M A I I.

In Fest. B. FRANCISCI DE HIERONYMO Conf. dupl. min. omn. de commu. Conf. non Pontif. præter ea, quæ sequuntur.

Oratio.

DEus, qui Beatum Franciscum, ad animarum salutem, eximium verbi tui præconem effecisti; ejus nobis intercessione concede, ut legis tuæ mandata & jugiter scrutemur in corde, & fideliter operibus exequamur. Per Dominum &c.

In I. Noct. Lect. de scr. occ.

In II. Noct.

Lect. IV.

FRanciscus de Hieronymo in Tarentini agri Oppido, cui Cryptaleæ nomen, honesto loco natus, pia parentum cura institutus, ac cæli benedictione præventus pueritiam egit innocentissimis moribus præstantem, & futuræ sanctitatis indiciis conspicuam. Duodecimo ætatis

anno

anno in quorumdam Evangelicorum Operariorum contubernium admissus, in catechizandis rudibus adhuc adolescens diligentem operam posuit, & Apostolico ministerio, ad quod Deus illum destinaverat, jam tum proficere visus est. Theologica studia Neapoli aggressus, & Sacerdotio initiatus, ita vitæ suæ rationes ad Evangelica consilia accommodavit, ut Sacerdotis sancti nomen adeptus fuerit. Societatem Jesu ingressus, jactis in Tirocinio religiosæ perfectionis, ardentissimæ in Deum, & proximos charitatis, insignis patientiæ, aliarumque virtutum fundamentis, quæ majus in dies singulos incrementum accipiebant, Theologiæ curriculum confecit, & solemni quatuor votorum professione sese obstringens, eximium regularis observantiæ exemplar evasit. Pro sacra expeditione ad Japoniam, quam martyrii cupidus in votis habuit, Neapoli retentus, præfecturam Missionum jussu Præsulum accepit, quod non sine Dei numine factum eventus comprobavit.

Lect. V.

Etsi enim corpore erat gracili, neque satis firma valetudine, ac præterea carnem assiduis jejuniis, vigiliis, verberibusque macerabat, tamen tot onera in se suscipiens, quot ferendis plures simul vix pares essent, incredibile dictu est, quanta pro gloria Dei, quam unice quærebat, egerit non solum Neapoli, sed in aliis quoque ejusdem regni provinciis, quot labores & ærumnas tulerit, quanto cum fructu in agro Dominico excolendo plus quadraginta annis desudaverit. Frequentes, & sæpius plures eodem die habebat conciones per vicos, compita, & plateas, ad carceribus detentos, ad regiis triremibus mancipatos, ad milites, contra circulatores impudentes, contra publicos quosvis peccatores, contra famæ prostitutæ mulierculas. Accedebant mirabilia signa, tremenda divinæ ultionis adversus pervicaces documenta, scrutatio cordium, prædictio rerum futurarum, ejus corporis diversis in locis apparitio, gratia sanitatum, annona divinitus multiplicata, vox etiam ex ore me-

meretricis subita morte correptæ extorta, quæ se apud inferos esse palam denunciavit. Ex quo fiebat, vix ut unquam e superiori loco ad populum diceret, quin insignem aliquem peccatorem Christo lucrifaceret. Interdum etiam decem, nonnumquam quindecim meretriculæ simul sua crimina deflentes in concione ad pœnitentiam confugerunt.

Lectio VI.

Assiduı ejus opera fuit in ægrotis invisendis, in moribundis ad mortem rite præparandis, in concordia animorum dissidentium concilianda, in pauperibus ope, ac solatio sublevandis. Communionem, quam dicunt generalem, singulis cujuslibet mensis tertiis diebus Dominicis usque adeo promovit, ut sæpe quindecim millia fidelium, aliquando viginti millia, aut eo amplius ad Eucharisticam mensam convenerint. Exercitiis spiritualibus ex Sancti Ignatii institutoris præscripto Sacerdotum cœtus, virorum religiosorum, & virginum Deo devotarum monasteria, puellarum cœnobia, studentium juvenum collegia & seminaria, atque omne hominum genus mirifice excoluit, gravissimas difficultates, & molestias, quas illi Dœmon excitabat, invicta patientia superavit: nec semel maxillam percutientibus submisso animo alteram præbuit: quin & acerbissimos dolores brachio captivi Mahometani, qui eum percusserat, a Deo ultore inflictos signo crucis repente cessare fecit, hominemque ad Christianam religionem adduxit. Demum in cælum e Deo evocatus placide efflavit animam in Neapolitana Professorum domo die undecima Maii anno millesimo septingentesimo decimo sexto, ætatis vero suæ septuagesimo quarto. Quem meritis, ac miraculis clarum Pius Septimus Pontifex Maximus in Beatorum numerum retulit.

In III. Noct.

Homil. in Evang. Sint lumbi vestri &c. *ut in commu. Conf. non Pontif.*

DIE

In Festo S. JOANNIS Nepomuceni Mart. semid. Omnia de commu. un. Mart. Si non est expletum tempus Paschale, fit Officium de commu. Mart. temp. Pasch. præter Orat., & Lectiones, quæ sequuntur.

Oratio.

DEus, qui ob invictum Beati Joannis Sacramentale silentium, nova Ecclesiam tuam Martyrii corona decorasti: da nobis ejus intercessione & exemplo linguam caute custodire, ac omnia potius mala, quam animæ detrimentum, in hoc sæculo tolerare. Per Dom. &c.

In I. Noct. Lect. de Script. occurr.

In II. Noct. *Lectio IV.*

JOannes Nepomuci Bohemiæ Oppido, unde Nepomuceni cognomen duxit, a parentibus ætate provectis, non sine futuræ sanctitatis præsagio, flammis supra nascentis domum mirabiliter collucentibus, ortus est. Cum infans in gravem morbum incidisset, Beatæ Virginis ope, cui natum parentes referebant acceptum, e vitæ periculo evasit incolumis. Egregia indole, piaque institutione cælestibus indiciis obsequente inter sanctas, religiosasque exercitationes pueritiam egit; nam Ecclesiam frequenter adire, ac Sacerdotibus ad Aras operantibus ministrare in deliciis habebat. Zatecii politioribus litteris ad humanitatem informatus; Pragæ vero gravioribus disciplinis excultus, Philosophiæ, Theologiæ, Sacrorumque Canonum magisterium, & lauream emeruit. Sacerdotio initiatus, atque a scientia Sanctorum ad lucra animarum rite comparatus, ministerio verbi Dei se penitus addixit. Cum igitur in vitiis extirpandis, & revocandis in viam salutis errantibus eloquentia, & pietate uberes ederet fructus, inter Canonicos Metropolitanæ Ecclesiæ Pragensis cooptatus, mox sibi demandatam Evangelii coram Wenceslao quarto prædicandi provinciam suscepit, eo successu, ut Joannis suasu multa

Rex

Rex faceret, magnoque in honore ejus virtutes haberet, Conspicuas tamen, quas ille obtulit, dignitates, Dei servus ne a Divini verbi præconio avocaretur, constantissime recusavit.

Lectio V.

REgiis illum eleemosynis in pauperes erogandis præfectum Joanna Regina conscientiæ sibi moderatorem adscivit. Cum autem Wenceslaus ab officio, institutoque decessisset, atque in vitia præceps abriperetur; piæ autem conjugis obtestationes, & monita gravate ferret, contendere ausus est in Sacramentali judicio Sacerdoti credita a Regina arcana sibi a Joanne panderentur. At Dei Minister blanditiis primum, tormentis deinde, & carceris squalore tentatus, nefariæ Regis cupiditati fortiter obstitit. Furentem tamen Wenceslai animum cum ab execrando proposito, nec humana, nec divina jura deterrerent, supremum agonem, quem instare sibi athleta Christi noverat, populo in concione de impendentibus etiam Regni calamitatibus admonito, non obscure prænuntiavit. Mox Boleslaviam profectus, ad Beatæ Virginis imaginem antiquo cultu celebrem, cælestre præsidium ad certandum bonum certamen effusis precibus imploravit. Inde vespere revertentem in pervigilio Dominicæ Ascensionis Rex e fenestra conspicatus arcessit; cumque vehementius urgeret, & proximam in aquis, si obluctari pergeret, submersionem intentaret, Joannes invicta constantia terrores, minasque refutavit. Itaque Regis imperio in Moldavam flumen Pragam interfluens noctu dejectus, illustrem martyrii coronam est consecutus.

Lectio VI.

SAcrilegum facinus clam patratum, & Martyris gloriam insigne prodigium divinitus patefecit. Ubi enim exanime corpus secundo flumine vehi cæpit, ardentes faces aquis supernatantes, & discurrentes apparuerunt. Quamobrem ex arena postridie mane Corpus elatum; Canonici deinde, Regis iram nihil timentes, in Metropolitanam Ecclesiam solemni pompa intulerunt, & sepul-

turæ mandarunt. Cum autem in dies invicti Sacerdotis memoria miraculis & maxima fidelium, eorum præcipuè, qui fama periclinatur, veneratione cresceret, post annos demum amplius tercentos, in juridica recognitione Corporis, quod sub humo tamdiu jacuerat, lingua ejus incorrupta, & vivida reperta est, quæ sexto post anno Judicibus, a Sede Apostolica delegatis exhibita, novo prodigio repente intumuit, & subobscurum ruborem in purpureum commutavit. His itaque, aliisque signis rite probatis, Benedictus Decimus tertius Pontifex Maximus, die decimanona mensis Martii anno salutis millesimo septingentesimo vigesimo nono, primum hunc Sacramentalis Sigilli assertorem, Arcani fidem sanguine obsignantem, Sanctorum Martyrum Catalogo adscripsit. *In III. Noct. Homil. in Evang.* Nihil est opertum, *ut in Festo S. Polycarpi Episc. & Mart. die 26. Januar.*

DIE XVII. MAII.

In Festo S. PASCHALIS Baylon Ordinis Minor. Discalceatorum Conf. dupl. min. Omnia de commu. Conf. non Pont. præter sequent.

Oratio.

DEus, qui Beatum Paschalem Confessorem tuum mirifica erga corporis, & sanguinis tui sacra mysteria dilectione decorasti: concede propitius; ut quam ille ex hoc divino convivio spiritus percepit pinguedinem, eamdem & nos percipere mereamur. Qui vivis & regnas cum Deo Patre &c.

Lect. I. Noct. de Script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

PAschalis Baylon pauperibus piisque Parentibus in Oppido Turris Formosæ Saguntinæ Diœcesis in Aragonia natus, a teneris annis plura dedit futuræ sanctitatis indicia. Sortitus animam bonam, ac rerum cælestium apprime studiosam, pueritiam atque adolescentiam in

in gregis custodia transegit: quam ille vivendi rationem ideo præcipue diligebat, quod humilitati fovendæ, ac innocentiæ conservandæ in primis utilem, atque opportunam judicaret. Erat in victu modicus, in oratione assiduus, tantaque apud coævos & socios florebat auctoritate, & gratia, ut eorum lites componens, errores corrigens, ignorantiam erudiens, ac desidiam excitans, velut omnium parens & magister maximo studio coleretur, ac amaretur. Beatus etiam tum a plerisque appellatus. ℟. Honestum fecit.

Lectio V.

QUI vero in sæculo, terra nempe deserta & inaquosa, adeo feliciter adoleverat, flos convallium, plantatus in domo Domini, mirum ubique sparsit sanctitatis odorem. Igitur Paschalis arrepto vitæ severioris instituto, atque in Ordine Minorum strictioris observantiæ Discalceatorum cooptatus, exultavit ut gigas ad currendam viam suam, totumque se Domino excolendum tradens, dies noctesque cogitabat, qua se ratione magis ei magisque conformaret. Ita factum est brevi, ut eum tamquam Seraphicæ perfectionis exemplar, ipsi quoque provectiores imitandum sibi proponerent. Ipse autem in humili servientium gradu constitutus, se velut omnium peripsema reputans, ardua quæque & abjecta domus ministeria, veluti jure quodam peculiari sibi debita, summa cum hilaritate suscipiebat, & exercebat humilitate ac patientia pari. Carnem spiritui quandoque reluctari nitentem jugi maceratione afflictavit, atque in servitutem redegit. Spiritum vero assidua sui abnegatione ferventiorem in dies ad anteriora extendebat.

℟. Amavit eum.

Lectio VI.

DEiparam Virginem, cujus clientelæ se ab ineunte ætate dicaverat, tamquam Matrem quotidianis colebat obsequiis, atque filiali exorabat fiducia. Porro erga Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, difficile dictu est, quam ardenti teneretur devotionis affectu; quem de-

functus etiam in cadavere retinere visus est; dum jacens in feretro, ad Sacræ Hostiæ elevationem bis oculos reseravit, & clausit, magna omnium qui aderant admiratione. Ejusdem veritatem inter hæreticos publice, palamque professus, multa & gravia ob eam causam perpessus est; crebro etiam ad necem petitus, sed singulari Dei providentia ab impiorum manibus ereptus. Sæpe inter orandum omnibus destituebatur sensibus, dulcique languebat amoris deliquio: quo tempore cælestem illam scientiam hausisse creditus est, qua homo rudis & illiteratus de mysteriis Fidei difficillimis respondere, atque aliquot etiam libros conscribere potuit. Denique meritis plenus, eadem, qua prædixerat, hora, feliciter migravit ad Dominum, anno salutis millesimo quingentesimo nonagesimo secundo, sexto decimo Kalendas Junii, eodem, quo natus fuerat, Festo Pentecostes recurrente, annum agens secundum supra quinquagesimum. Quibus aliisque virtutibus insignem, ac miraculis tam in vita, quam post mortem clarum Paulus Quintus Pontifex Maximus illum Beatum appellavit: Alexander autem Octavus Sanctorum Catalogo adscripsit.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. in Evang. Sint lumbi vestri, *ut in commu. Conf. non Pont. 1. loc.*

DIE XXI. MAII.

In Festo S. FELICIS a Cantalicio Conf. semid. Omnia de commu. Conf. non Pont. præter ea, quæ hic propria ponuntur.

Oratio.

FAC nos, Domine Jesu, in simplicitate, & innocentia cordis nostri ambulare, quarum amore de sinu Matris inter Beati Felicis Confessoris tui brachia descendisti. Qui vivis &c.

Lectio I. Noct. de script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

FElix a Cantalicio in Sabinis humilibus sed piis parentibus natus, a puero pascendis gregibus, mox &

agro colendo addictus, multo impensius rerum cælestium meditatione animam nutrire, & corpus assiduis vigiliis, ac jejuniis domare cœpit, Eremiticam agens vitam potius, quam rusticam. Ferventiore autem in Deum pietate incensus, cum non posset quotidie, ut optabat, sacris Mysteriis interesse, grege ad loca solitaria compulso, ipse ante Crucem arborum corticibus incisam diu orare, seque acriter flagellare consueverat; sed & aliquando glebas in agro vertere, simulque sacris in Templo adesse visus est. Aliàs inter arandum furentibus, quos junxerat, indomitis juvencis, humi stratus & aratro superducto plane proscindendus, lacerata dumtaxat veste, surrexit illæsus. Quo periculo, ut ad tutiorem regularis disciplinæ palæstram vocanti jampridem Deo pareret, admonitus; rustica supellectili pauperibus distribui jussa, ad Fratres Minores, quos Cappuccinos vocant, propere se contulit.

℟. Honestum fecit.

Lectio V.

ADhuc tyro, necdum vota solemnia professus, religiosæ perfectionis apicem jam attigisse videbatur. Obedientiæ sedulus cultor, ad præcipientis non modo verbum, sed etiam nutum præsto erat: seque Cœnobii jumentum dictitans, vilissima quæque ministeria semper arripuit, ac ludibria & contumelias hilari vultu excipiebat. Paupertatis quam esset studiosus, illustri documento Deus ipse declaravit. Ostiatim enim per vicos, & plateas alendis Fratribus mendicans, (quod ille nudus per annos quadraginta nudis fere semper pedibus obivit) cum die quadam inusitato pondere se opprimi sentiret, manticam scrutatus, injectum clam nummum deprehendit: quo projecto, nec sine indignatione proculcato, alacer & levis inde abiit. Castitatem quam usque ad obitum servavit illibatam, sanctus corpore & spiritu a Paulo Quinto propterea appellatus, vigili oculorum custodia, & voluntario corporis cruciatu communivit; asperrimo flagello se quotidie cruentans, ac ferreo cilicio constrictus, septem etiam Urbis Basilicas identi-

dem invisens, jejunia Ordinis inedia quandoque cumulavit. Lectus ejus doloris potius quam quietis erat: brevem quippe somnum flexis nuda super tabula genibus, ac fasce sarmentorum capiti supposito, carpebat.

℟. Amavit eum.

Lectio VI.

VItæ austeritate sibi asper, aliis carus acceptusque, Sanctis præsertim Carolo, & Philippo Nerio, simplicitate, atque innocentia semper fuit. In oratione pernoctans, dulcissimam frequenter extasim est passus: & aliquando in ulnis suis reclinatum a Virgine Matre puerum Jesum suavissime complecti meruit. Prophetiæ gratia, & miraculorum clarus, demortuum etiam filium Matri vivum restituit. Meritis tandem in bona senectute cumulatus, secunda (ut prædixerat) feria Pentecostes, ad Cælestem Patriam, Deipara Invitante, lætus obiit. Ejus Corpus in Ecclesia sui Ordinis summa Urbis veneratione colitur; Domino crebris miraculis Servi sui sanctitatem illustrante, quem propterea Urbanus Papa Octavus Beatorum, Clemens vero Undecimus Sanctorum fastis adscripsit. ℟. Iste homo.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 11.

IN illo tempore: Respondens Jesus dixit: Confiteor tibi Pater, Domine Cæli & Terræ, quia abscondisti hæc a sapientibus & prudentibus, & revelasti ea parvulis. Et reliqua.

Homilia S. Augustini Episcopi.

Serm. 9 de verb. Domini.

OMnia sæva & immania prorsus facilia, & prope nulla efficit amor. Quanto ergo certius ac facilius ad veram beatitudinem caritas facit, quod ad miseriam, quantum potuit, cupiditas fecit? Quam facile toleratur quælibet adversitas temporalis, ut æterna pœna vitetur, æterna requies comparetur? Non immerito ille Vas Electionis

ctionis cum ingenti lætitia dixit : Non sunt condignæ passiones hujus temporis ad superventuram gloriam, quæ revelabitur in nobis. Ecce unde illud jugum suave est, & sarcina levis : & si angusta est paucis eligentibus, facilis tamen omnibus diligentibus. Dicit Psalmista : Propter verba labiorum tuorum ego custodivi vias duras.

℟. Iste est.

Lectio VIII.

Sed quæ dura sunt laborantibus, eisdem ipsis mitescunt amantibus. Propter quod ita divinæ pietatis dispensatione dictum est, ut interior homo, qui renovatur de die in diem, non adhuc sub lege positus, sed jam sub gratia exoneratus sarcinis innumerabilium observationum, quod erat revera grave jugum, sed duræ cervici convenienter impositum, facilitate simplicis fidei, & bonæ spei, & sanctæ caritatis, quidquid molestiarum exteriori homini forinsecus intulisset ille Princeps, qui missus est foras, interiori gaudio fieret leve.

℟. Sint lumbi vestri.

Lectio IX.

Nihil enim tam facile bonæ voluntati est, quam ipsa sibi : & hæc sufficit Deo. Quantumlibet ergo sæviat iste Mundus, verissime Angeli, nato in carne Domino, clamaverunt : Gloria in excelsis Deo, & in terra pax hominibus bonæ voluntatis : quia ejus, qui natus erat, suave jugum est, & sarcina levis. Et sicut dicit Apostolus : Fidelis Deus, qui nos non sinit tentari supra id, quod possumus ferre; sed facit cum tentatione etiam exitum, ut possimus sustinere. Te Deum.

FESTA JUNII.

Feria sexta immediate post Octavam SS. Corporis Christi.
Festum SS. CORDIS D. N. JESU CHRISTI, dupl. maj.

Ad Vesperas.

Antiph. Discite a me, *cum reliq. ut infra ad Laud.*
Psalm. Dixit Dominus, *cum reliq. ut in Vesp. Festi SS. Corp. Christi.*

Ca-

Capitulum. *Isaiæ* 12.

ECce Deus Salvator meus, fiducialiter agam, & non timebo, quia fortitudo mea, & laus mea Dominus, & factus est mihi in salutem. Haurietis aquas in gaudio de fontibus Salvatoris.

Hymnus.

AUctor beate sæculi,
Christi Redemtor omnium,
Lumen Patris de lumine,
Deusque verus de Deo.

Amor coegit Te tuus
Mortale corpus sumere,
Ut novus Adam redderes
Quod vetus ille abstulerat.

Ille Amor almus Artifex
Terræ, marisq., & syderum,
Errata Patrum miserans,
Et nostra rumpens vincula.

Non Corde discedat tuo
Vis illa Amoris inclyti;
Hoc fonte gentes hauriant
Remissionis gratiam.

Percussum ad hoc est lancea,
Passumque ad hoc est vulnera;
Ut nos lavaret sordibus
Unda fluente, & sanguine.

Decus Parenti, & Filio,
Sanctoque sit Spiritui,
Quibus potestas, gloria,
Regnumque in omne est sæculum. Amen.

℣. Ignem veni mittere in terram.
℞. Et quid volo, nisi ut accendatur?

Ad Magnificat.

Antiph. Improperium expectavit Cor meum, & miseriam: & sustinui qui simul contristaretur, & non fuit; & qui consolaretur, & non inveni.

Oratio.

COncede quæsumus, Omnipotens Deus, ut qui in Sanctissimo dilecti Filii tui Corde gloriantes, præcipua in nos Caritatis ejus beneficia recolimus: eorum pariter & actu delectemur, & fructu. Per eundem Dominum nostrum.

Ad Matut.

Invitat. Christum pro nobis passum: Venite adoremus.
Psalm. Venite exultemus Domino.

Hymnus.

EN, ut superba criminum
Et sæva monstrorum cohors

Cor sauciavit innocens
Merentis haud tale Dei!

Vibrantis hastam Militis
Peccata nostra dirigunt;
Ferrumque diræ cuspidis
Mortale crimen acuit.
Ex Corde scisso Ecclesia
Christo jugata nascitur;
Hoc ostium Arcæ in latere est.
Genti ad salutem positum.
Ex hoc perennis Gratia,
Ceu septiformis fluvius;

Stolas ut illic sordidas
Lavemus Agni in Sanguine.
Turpe est redire ad crimina,
Quæ Cor beatum lacerent:
Sed æmulemur cordibus
Flammas Amoris indices.
Hoc, Christe nobis, hoc Pater,
Hoc Sancte dona Spiritus,
Quibus potestas, gloria,
Regnumque in omne est sæculum. Amen.

In I. Noct.

Antiph. Quid est homo quia magnificas eum, aut quid apponis erga eum, Cor tuum?

Psal. Domine Dominus noster, *cum reliq. ut in Officio parvo B. M. V.*

Antiph. Meditatio Cordis mei in conspectu tuo semper

Antiph. Elevamini portæ æternales, & introibit Rex gloriæ.

De Isaia Propheta. Cap. 12.

Lectio I.

CONfitebor Tibi, Domine, quoniam iratus es mihi. Conversus est furor tuus, & consolatus es me. Ecce Deus Salvator meus: fiducialiter agam, & non timebo; quia fortitudo mea, & laus mea Dominus, & factus est mihi in salutem. Haurietis aquas in gaudio de fontibus Salvatoris. Et dicetis in die illa: Confitemini Domino, & invocate nomen ejus, mementote quoniam excelsum est nomen ejus. Cantate Domino, quoniam mirifice fecit: annuntiate hoc in universa terra. Exulta, & lauda habitatio Sion, quia magnus in medio tui Sanctus Israel.

℞. Ego sum panis vitæ: Patres vestri manducaverunt manna in deserto, & mortui sunt: * Hic est panis de Cælo descendens, ut si quis ex ipso manducet non moriatur.

℣. Ego sum panis vivus, qui de Cælo descendi, si quis manducaverit ex hoc pane vivet in æternum. Hic est.

IN die illa cantabitur canticum istud in Terra Juda. Urbis fortitudinis nostræ Sion. Salvator ponetur in ea murus, & antemurale. Aperite portas, & ingrediatur Gens justa, custodiens veritatem. Vetus error abiit; servabis pacem, pacem quia in te speravimus. Sperastis in Domino in sæculis æternis, in Domino Deo forti in perpetuum. Quia incurvabit habitantes in excelso, civitatem sublimem humiliabit, humiliabit eam usque ad terram.

℟. Ecce vidimus Eum non habentem speciem, neque decorem; aspectus ejus in eo non est: hic peccata nostra portavit, & pro nobis dolet: Ipse autem vulneratus est propter iniquitates nostras, * Cujus livore sanati sumus.

℣. Vere languores nostros Ipse tulit, & dolores nostros Ipse portavit: Cujus livore.

Lectio III.

SEmita justi recta est, rectus callis justi ad ambulandum: & in semita judiciorum tuorum, Domine, sustinuimus te. Nomen tuum, & memoriale tuum in desiderio animæ. Anima mea desideravit te in nocte, sed & spiritu meo in præcordiis meis de mane vigilabo ad te. Cum feceris judicia tua in terra, justitiam discent habitatores Orbis.

℟. Benedictus Dominus Deus Israel, qui facit mirabilia magna solus. * Et benedictum nomen Majestatis ejus in æternum.

℣. Replebitur Majestate ejus omnis terra, fiat, fiat. Et benedictum. Gloria Patri. Et benedictum.

In II. Noct.

Antiph. Afferentur in lætitia, & exultatione, adducentur in Templum Regis.

Antiph. Sanctificavit Tabernaculum suum Altissimus.

Antiph. Sicut lætantium omnium habitatio est in te.

℣. Conversus est furor tuus.

℟. Et consolatus es me. Pater noster.

Absolutio. Ipsius pietas. ℣. Jube Domine benedicere.
Benedictio. Deus Pater omnipotens.

De Sermone S. Bernardi Abbatis.
Serm. 3. de Pass. *Lectio IV.*

QUia semel venimus ad cor dulcissimum Jesu, & bonum est nos hic esse, ne sinamus nos facile avelli ab eo, de quo scriptum est: Recedentes a te in terra scribentur. Quid autem accedentes? Tu ipse doces nos: Tu dixisti accedentibus ad te: Gaudete, quia nomina vestra scripta sunt in Cælo. Accedamus ergo ad te, & exultabimus, & lætabimur in te memores Cordis tui. O quam bonum, & quam jucundum habitare in Corde hoc! Quin potius dabo omnia, omnes cogitationes, & affectus mentis commutabo, jactans omne cogitatum meum in Cor Domini Jesu, & sine fallacia illud me enutriet.

℟. Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem * in me manet, & ego in eo.

℣. Non est alia natio tam grandis, quæ habeat Deos appropinquantes sibi, sicut Deus noster adest nobis. In me manet.

Lectio V.

AD hoc Templum, ad hæc Sancta Sanctorum, ad hanc Arcam Testamenti adorabo, & laudabo nomen Domini, dicens cum David: Invenit cor meum, ut orem Deum meum. Et ego inveni cor Regis, fratris, & amici benigni Jesu. Et numquid non adorabo? Hoc igitur corde tuo, & meo, dulcissime Jesu, invento, orabo te Deum meum: admitte tantum in Sacrarium exauditionis tuæ præces meas; immo me totum trahe in cor tuum. O omnium pulchritudinum speciosissime Jesu, amplius lava me ab iniquitate mea, & a peccato meo munda me; ut purificatus per te purissimum possim accedere, & in Corde tuo omnibus diebus vitæ meæ merear habitare, & ut videre simul, & facere tuam valeam voluntatem.

℣.

℟. Sicut ovis ad occisionem ductus est, & dum male tractaretur, non aperuit os suum: traditus est ad mortem, ut vivificaret populum suum.

℣. Tradidit in mortem animam suam, & inter sceleratos reputatus est. Ut vivificaret.

Lectio VI.

AD hoc enim perforatum est latus tuum, ut nobis patescat introitus. Ad hoc vulneratum est cor tuum, ut in illo, & in te ab exterioribus perturbationibus absoluti habitare possimus. Nihilominus & propterea vulneratum est, ut per vulnus visibile, vulnus Amoris invisibile videamus. Quomodo hic ardor melius ostendi potest, nisi quod non solum corpus, verum etiam ipsum cor lancea vulnerari permisit? Carnale ergo vulnus, vulnus spirituale ostendit. Quis illud cor tam vulneratum non diligat? quis tam amans non redamet? quis tam castum non amplectatur? Nos igitur adhuc in corpore manentes, quantum possumus amemus, redamemus, amplectamur vulneratum nostrum, cujus impii agricolæ foderunt manus, & pedes, latus, & cor; stemusque, ut cor nostrum durum adhuc, & impœnitens Amoris sui vinculo constringere, & jaculo vulnerare dignetur. Quam caritatem Christi patientis, & pro generis humani Redemptione morientis, atque in suæ mortis commemorationem instituentis Sacramentum Corporis, & Sanguinis sui, ut Fideles sub Sanctissimi Cordis Symbolo devotius, ac ferventius recolant, ejusdemque fructus uberius percipiant, Clemens Decimus tertius Pontifex Maximus ejusdem SS. Cordis festum quibusdam petentibus Ecclesiis celebrare permisit.

℟. Magnus Dominus, & laudabilis nimis: * & sapientiæ ejus non est numerus.

℣. Magnus Dominus, & magna virtus ejus, & sapientiæ ejus non est finis. Et sapientiæ.

In III. Noct.

Antiph. Annuntiate de die in diem salutare ejus.

Antiph. Adorate eum omnes Angeli ejus: audivit, & lætata est Sion.

Antiph. Viderunt omnes termini terræ salutare Dei nostri. ℣. Ex Sion species decoris ejus.

℟. Deus noster manifeste veniet. Pater noster.

Absolutio. A vinculis. ℣. Jube Domne benedicere.

Benedictio. Evangelica lectio.

Lectio Sancti Evangelii secundum Joannem.

Lectio VII. *Cap.* 16. 31.

IN illo tempore: Judæi, quoniam Parasceve erat, ut non remanerent in Cruce corpora Sabbato (erat enim magnus dies ille Sabbati) rogaverunt Pilatum, ut frangerentur eorum crura, & tollerentur. Et reliqua.

Homilia S. Augustini Episcopi.

Tract. 120. *in Joan.*

UNus Militum lancea latus ejus aperuit, & continuo exivit Sanguis, & Aqua. Vigilanti verbo Evangelista usus est, ut non diceret latus ejus percussit, aut vulneravit, aut quid aliud; sed aperuit, ut illud quodammodo vitæ ostium panderetur, unde Sacramenta manaverunt, sine quibus ad vitam, quæ vera vita est, non intratur. Ille sanguis, qui fusus est, in remissionem fusus est peccatorum. Aqua illa salutare temperat poculum, hæc & lavacrum præstat, & potum. Hoc prænunciabat, quod Noë in latere Arcæ ostium facere jussus est, quo intrarent animalia, quæ non erant diluvio peritura, quibus figurabatur Ecclesia.

℟. Misit me vivens Pater, & ego vivo propter Patrem: * & qui manducat me, vivet propter me.

℣. Cibavit illum Dominus pane vitæ, & intellectus. Et qui manducat.

De Homila S. Joannis Chrysostomi. *Homil.* 84.

Lectio VIII.

VIdes quanti sit veritas? Per ea quæ Judæi faciunt prophetia impletur; alia enim ex hoc manifestata est. Venerunt ergo Milites, & aliorum fregerunt crura, non Christi; sed ad Judæorum gratiam conciliandam, latus

ejus

ejus lancea aperuerunt, & mortuo adhuc insultant. O pessimam voluntatem, ac scelestissimam! Noli tamen perturbari, o dilectissime; quæ enim malo illi animo patrarunt, veritati consentiebant, prophetia hinc impleta est, inquiens: Videbunt in quem transfixerunt. Neque hoc tantum, sed non credituris fuit fidei argumentum, ut Thomæ, & qui cum eo erant. Ad hæc & arcanum mysterium confirmatum est; exivit enim Sanguis, & Aqua. Non casu, & simpliciter hi fontes scaturierunt, sed quoniam his ambobus Ecclesia constituta est.

℟. Recessit Pastor noster fons aquæ vivæ, ad cujus transitum Sol obscuratus est: * Portas mortis, & seras pariter Salvator noster disrupit.

℣. Destruxit quidem claustra inferni, & subvertit potentias diaboli. Portas. Gloria Patri. Portas.

De Homilia S. Bonaventuræ Episcopi.
Lib. de Ligno Vitæ.
Lectio IX.

PORro ut de Latere Christi dormientis formaretur Ecclesia, divina est ordinatione indultum, ut unus Militum lancea Latus sacrum illud aperiendo perfoderet, quatenus Sanguine cum Aqua manante, pretium effunderetur nostræ salutis, quod a fonte scilicet Cordis arcano profusum, vim daret Sacramentis Ecclesiæ, ad vitam gratiæ conferendam; essetque jam in Christo viventibus poculum fontis vivi, salientis in vitam æternam. Surge igitur anima amica Christi, vigilare non cesses, ibi os appone, ut haurias aquas de Fontibus Salvatoris.

Te Deum.

Ad Laudes, & per Horas.

Antiph. Discite a me, quia mitis sum, & humilis Corde.

Psalm. Dominus regnavit, *cum reliq. de Domin.*

Antiph. Sanctificavi locum istum, ut sit nomen meum ibi in sempiternum, & permaneant oculi mei, & Cor meum ibi cunctis diebus.

Antiph. Et dixi: Ergo sine causa justificavi Cor meum,

meum, & lavi inter innocentes manus meas, & fui flagellatus tota die.

Antiph. Secundum multitudinem dolorum meorum in Corde meo, consolationes tuæ lætificaverunt animam meam.

Antiph. Pone me ut signaculum super Cor tuum, ut signaculum super brachium tuum.

Capitulum. *Isaiæ* 12.

Ecce Deus Salvator meus, fiducialiter agam, & non timebo, quia fortitudo mea, & laus mea Dominus, & factus est mihi in salutem. Haurietis aquas in gaudio de fontibus salvatoris.

Hymnus.

COR, Arca legem continens
Non servitutis veteris;
Sed gratiæ, sed veniæ,
Sed & misericordiæ.

Cor, Sanctuarium novi
Intemeratum Fœderis,
Templum vetusto sanctius,
Velumque scissum utilius.

Te vulneratum Caritas
Ictu patenti voluit:
Amoris invisibilis,
Ut veneremur vulnera.

Hoc sub Amoris symbolo
Passus cruenta, & mystica,
Utrumque sacrificium
Christus Sacerdos obtulit.

Quis non Amantem redamet?
Quis non redemptus diligat,
Et Corde in isto seligat
Æterna tabernacula?

Decus Parenti, & Filio
Sanctoque sit Spiritui,
Quibus potestas, gloria,
Regnumque in omne est sæculum. Amen.

℣. Vere languores nostros Ipse tulit.

℞. Et dolores nostros Ipse portavit.

Ad Benedictus.

Antiph. Vulneratus est propter iniquitates nostras: attritus est propter scelera nostra: disciplina pacis nostræ super eum, & livore ejus sanati sumus.

Oratio.

COncede quæsumus, Omnipotens Deus, ut qui in Sanctissimo dilecti Filii tui Corde gloriantes, præcipua in nos Caritatis ejus beneficia recolimus: ejus pariter & actu delectemur, & fructu. Per eumdem Dominum.

Ad

Ad Primam:

℟. *brev.* Christe Fili Dei vivi * Miserere nobis. Christe.
℣. Qui passus es pro nobis. Miserere nobis.

Ad Tertiam.

Capit. Ecce Deus Salvator.
℟. *brev.* Vere languores nostros * Ipse tulit. Vere.
℣. Et dolores nostros Ipse portavit.
Ipse tulit. Gloria Patri. Vere.
℣. Posuit fines tuos pacem.
℟. Et adipe frumenti satiat te.

Ad Sextam. Capitulum: Isaiæ 12.

Dicetis in illa die: Confitemini Domino; & invocate nomen ejus; & mementote quoniam excelsum est nomen ejus.
℟. *brev.* Posuit fines tuos pacem. Posuit.
℣. Et adipe frumenti satiat te.
Fines tuos pacem. Gloria Patri. Posuit.
℣. Dirupisti Domine vincula mea.
℟. Tibi sacrificabo hostiam laudis.

Ad Nonam. Capitulum. Isaiæ 12.

Cantate Domino, quoniam mirifice fecit, annuntiate hoc in universa terra. Exulta & lauda habitatio Sion, quia magnus in medio tui Sanctus Israel.
℟. *brev.* Dirupisti Domine vincula mea. Dirupisti.
℣. Tibi sacrificabo hostiam laudis.
Vincula mea. Gloria Patri. Dirupisti.
℣. Erit Dominus nominatus in signum æternum.
℟. Quod non auferetur.
In 2. Vesp. omnia ut in primis, præter sequentia.
℣. Haurietis aquas in gaudio.
℟. De Fontibus Salvatoris.

Ad Magnificat:

Antiph. Ad Jesum autem cum venissent, ut viderunt eum mortuum, non fregerunt ejus crura; sed unus militum lancea Latus ejus aperuit, & continuo exivit Sanguis, & Aqua.

DIE IV. JUNII.

In Festo S. FRANCISCI Caracciolo Conf. et Relig. Cleric. Regul. Minor. Fund. dupl. min. Omnia de commu. Conf. non Pont. præter ea, quæ sequuntur.

Oratio.

DEus, qui Beatum Franciscum novi Ordinis Institutorem orandi studio, & pœnitentiæ amore decorasti; da famulis tuis in ejus imitatione ita proficere, ut semper orantes, & corpus in servitutem redigentes ad cælestem gloriam pervenire mereamur. Per Dominum &c.

In I. Noct. lect. de script. occurr.

In II. Nocturno.

Lectio IV.

FRanciscus dictus antea Ascanius, ex nobili Familia Caracciolo in Oppido Sanctæ Mariæ de Villa in Aprutio ortus, a primis annis eximio enituit pietatis cultu. Adolescens graviter ægrotans statuit sese prorsus Dei, proximique mancipare servitio. Neapolim profectus, Sacerdotio initiatus, sacroque adscriptus sodalitio, contemplationi, lucrandisque animabus se totum devovit, ac extremo supplicio damnatis hortatorem se præbuit assiduum. Contigit autem, ut epistolium alteri destinatum ei per errorem redderetur, quo a piissimis viris Joanne Augustino Adorno, & Fabricio Caracciolo ad novi Religiosi Instituti fundationem vocabatur: rei novitate captus, & divinæ voluntatis demiratus consilia, alacri animo sese illis adjunxit. Conditis autem in Camaldulensium eremo, quo secesserant, novi Ordinis legibus, inde Romam simul profecti, confirmationem a Sixto Quinto impetrarunt, qui eosdem Clericos Regulares Minores appellari voluit, addito ad tria consueta altero de non ambiendis dignitatibus voto. Tu autem &c.

℟. Honestum &c.

Lectio V.

SOlemni emissa professione, ob singularem ejus in Divum Franciscum Assisinatem cultum Francisci nomen assumpsit. Adorno biennio post vita functo, ipse toti

Religioni, quamquam invitus, præficitur, quo in munere virtutum omnium præclara præbuit exempla. Instituti amplificandi studiosissimus, id assiduis orationibus, lacrymis, & jugi corporis maceratione enixe a Deo postulabat. Quamobrem tertio in Hispaniam se contulit peregrini habitu indutus, victumque ostjatim mendicans. In itinere asperrima quæque perpessus, Omnipotentis auxilium mirum in modum expertus, navim, quam conscenderat ab imminenti naufragio orationis præsidio servavit incolumem. Ut in Regnis illis voti compos fieret plurimum laboravit, sed ejus sanctitatis fama prælucente, amplissimaque Catholicorum Regum Philippi Secundi, & Philippi Tertii munificentia, adversariorum conatibus singulari animi fortitudine superatis, plura sui Ordinis domicilia fundavit: quod pari eventu per Italiam præstitit. Tu autem &c.

℟. Amavit eum.

Lectio VI.

HUmilitate adeo excelluit, ut Romam veniens in pauperum hospitio receptus se leproso sociaverit; & Ecclesiasticas dignitates a Paulo Quinto sibi oblatas constantissime recusaverit. Illibatam perpetuo servavit virginitatem, effrontesque mulieres ejus castimoniæ insidiantes Christo lucrifecit. Erga divinissimum Eucharistiæ mysterium ardenti æstuans amore noctes pene integras in ejus adoratione insomnes ducebat, quod pium exercitium veluti sui Ordinis tesseram in eo perpetuo servandum constituit. Deiparæ Virginis cultum impense fovit. In proximum eximia exarsit charitate. Prophetiæ dono, & cordium scrutatione ditatus fuit. Quadragesimum quartum ætatis suæ annum agens, dum in Sacra Lauretana Æde in oratione persisteret, sibi vitæ finem imminere cognovit. Aprutium statim deflexit, & Agnoni apud alumnos S. Philippi Nerii lethali febre correptus, Sacramentis Ecclesiæ devotissime susceptis, pridie nonas Junii anni millesimi sexcentesimi octavi in pervigilio festi Corporis Christi placidissime obdormivit in Domino. Sacrum ejus Corpus Neapolim delatum

tum in Ecclesia S. Mariæ Majoris, ubi prima sui Ordinis jecerat fundamenta honorifice conditum fuit. Eum postea miraculis clarum Clemens Decimus Quartus Pontifex Maximus solemni ritu inter beatos, Pius vero Septimus Pontifex Maximus novis fulgentem signis anno millesimo octingentesimo septimo Sanctorum albo adscripsit. Tu autem &c.

℟. Iste homo &c.

DIE XIII. JUNII.

In Festo S. ANTONII Patavini Conf. Dupl. 1. Class cum Octava, ut in Brev. & ejus Oct. eodem Brev. ut in Festo S. DOMINICI Conf. die 4. August. mutatur verb. Dominici *in* Antonii.

DIE XIX. JUNII.

In Festo S. JULIANÆ de Falconeriis Virg. dupl. Omnia de commu. Virg. exceptis iis, quæ hic propria ponuntur.

Ad Vesp. & ad Matut.

Hymnus.

CÆlestis Agni nuptias
O Juliana dum petis,
Domum paternam deseris,
Chorumq. ducis Virginum.
Sponsumque affixum Cruci
Noctes, diesque dum gemis,
Doloris icta cuspide
Sponsi refers imaginem.
Quin septiformi vulnere
Fles ad genu Deiparæ;
Sed crescit infusa fletu,
Flammasque tollit caritas.
Hinc morte fessam proxima
Non usitato te modo
Solatur, & nutrit Deus,
Dapem supernam porrigens.
Æterne rerum Conditor,
Æterne Fili par Patri,
Et par utrique Spiritus,
Soli tibi sit gloria. Amen.

Oratio.

DEus, qui Beatam Julianam Virginem tuam extremo morbo laborantem pretioso Filii tui Corpore mirabiliter recreare dignatus es: concede quæsumus, ut ejus intercedentibus meritis, nos quoque eodem in mortis agone refecti ac roborati ad cælestem patriam perducamur. Per eumdem &c.

In I. Noct. Lect. de script. occ.

Lectio IV.

JUliana ex nobili Falconeria Familia, clarissimo patre, qui templum Deiparæ ab Angelo salutatæ ære suo magnifice a fundamentis Florentiæ, ut nunc visitur, erexit, matre Reguardata, ambobus jam senescentibus, ac ad id tempus sterilibus, nata est anno millesimo ducentesimo septuagesimo. Ab incunabulis non exiguum futuræ sanctitatis specimen dedit; vagientibus quippe labiis, suavissima Jesu, & Mariæ nomina ultro proferre audita est. Pueritiam postmodum ingressa totam se Christianis virtutibus mancipavit, in quibus adeo excelluit, ut Beatus Alexius patruus, cujus institutis ac exemplis instruebatur, matri dicere non dubitarit; ipsam non feminam peperisse, sed Angelum; nam ita modesto vultu, animoque ab omni vel levissima erroris macula pura fuit, ut oculos nunquam in toto vitæ cursu ad hominis faciem intuendam erexerit, auditoque peccati vocabulo contremuerit; immo sceleris narratione perculsa, illico prope exanimis corruerit. Expleto nondum decimoquinto ætatis suæ anno re familiari, licet opulenta, terrenisque posthabitis nuptiis, Deo virginitatem in manibus Divi Philippi Benitii solemniter vovit; ab eoque omnium prima religiosum Mantellatarum habitum, ut dicunt, sumsit.

℞. Propter veritatem.

Lectio V.

JUlianæ exemplum secutæ sunt plurimæ ex nobilibus Familiis feminæ, ac mater ipsa Filiæ sese religiose instituendam dedit; itaut aucto paulatim numero, Ordinem Mantellatarum instituerit, ac illi pie vivendi leges summa prudentia, ac sanctitate tradiderit. Ejus virtutes cum optime perspectas Divus Benitius haberet, morti proximus nulli melius quam Julianæ, non feminas tantum, sed & totum Servorum Ordinem, cujus Propagator, & Moderator extiterat, commendatum voluit. Verum ipsa demisse semper de se cogitabat, & cum ceterarum esset Magistra, in re quaque domestica, licet vili, Sororibus famulabatur. Assiduitate orandi integras

insumebat dies, in extasim sæpissime rapta, & si reliquum quid superesset temporis, in sedandis Civium dissidiis, criminosis a via iniquitatis retrahendis, ac inserviendis impendebat ægrotis, quorum quandoque saniem ex ulceribus manantem, admoto ore lambens, eos sanitati restituebat. Corpus suum flagris, nodosis funiculis, ferreis cingulis, vigiliis, humi nudæ cubando, terere solita fuit. Parcissime cibo, & hoc vili, quatuor hebdomadæ diebus, & reliquis duobus solo Angelorum pane contenta, excepto die Sabbati, quo pane solo & aqua nutriebatur. ℟. Dilexisti &c.

Lectio VI.

DUra hujusmodi vivendi ratione in stomachi morbum incidit, quo ingravescente, cum septuagesimum ætatis annum ageret, ad extremum vitæ spatium redacta est. Diuturnæ valetudinis incommoda hilari vultu, constantique animo pertulit: de uno tantum conqueri audita est, quod cum cibum capere, ac retinere nullo modo posset, ab Eucharistica mensa ob Sacramenti reverentiam arceretur. Verum his in angustiis constituta, Sacerdotem rogavit, ut illatum divinum Panem, quem ore sumere nequibat, pectori saltem exterius admoveret. Precibus illius morem gessit Sacerdos, & mirum! eodem temporis momento, divinus Panis disparuit, & Juliana sereno, ac ridenti vultu expiravit. Res supra fidem tamdiu fuit, donec virgineum de more curaretur corpus; inventa enim est circa sinistrum pectoris latus carni veluti sigillo impressa forma Hostiæ, quæ Christi crucifixi effigiem repræsentabat. Hujus prodigii fama, cæterorumque miraculorum, non Florentiæ tantum, sed totius Christiani Orbis venerationem illi conciliavit, ac per quatuor prope integra sæcula adeo aucta est, ut tandem Benedictus Papa Decimus tertius in ejus celebritate Officium proprium recitari ab universo Ordine Beatæ Mariæ Virginis Servorum jusserit. Clemens vero Duodecimus munificentissimus ejusdem Ordinis Protector, novis in dies miraculis coruscantem, sanctarum Virginum Catalogo adscripsit. ℟. Afferentur Regi &c.

In III. Noct. Homil. S. Gregorii Papæ in Evang. Simile erit regnum cælorum decem Virginibus.

DIE XXV. JUNII.

In festo S. GULIELMI Abbatis, dupl. Omnia de commu. Conf. non Pont. præter ea, quæ hic assignantur.

Oratio.

DEus, qui infirmitati nostræ ad terendum salutis viam in Sanctis tuis exemplum, & præsidium collocasti: da nobis ita Beati Gulielmi Abbatis merita venerari, ut ejusdem excipiamus suffragia & vestigia prosequamur. Per Dominum &c.

In I. Noct. lect. de script. occurr.

In II. Nocturno.

Lectio IV.

GUlielmus nobilibus Parentibus Vercellis in Insubria natus, vix quartumdecimum ætatis annum expleverat, cum miro quodam pietatis ardore flagrans, Compostellanam peregrinationem ad celeberrimum S. Jacobi Templum aggressus est. Quod iter una amictus tunica, ac duplici ferreo circulo præcinctus, nudisque pedibus prosecutus, asperrima frigoris, & æstus, famis, & sitis summo cum vitæ discrimine perpessus est incommoda. Reversus in Italiam, novam ad Sanctum Domini Sepulchrum peregrinationem molitur; sed quo minus propositum exequatur, varia atque gravissima intercedunt impedimenta, Divino numine ad altiora & sanctiora religiosam Juvenis indolem retrahente. Porro in Soliculo monte biennium inter assiduas preces, vigilias, chameunias, & jejunia commoratus, divina subnixus ope, cœco lumen restituit; cujus miraculi fama percrebescente jam Gulielmus latere non poterat: quare iterum Jerosolymam cogitat, & alacris se itineri committit.

℟. Honestum fecit.

Lectio V.

DEI autem monitu, qui eidem apparuit, a proposito revocatur, utilior ac fructuosior apud Italos, quam

apud

apud exteras Nationes futurus. Tum Monasterium in Virgiliani Montis cacumine, quod deinde Virginis est appellatum, loco aspero & inaccesso miranda ædificat celeritate. Socios deinde Viros, & Religiosos adsciscit, eosque ad vivendi normam Evangelicis præceptis & consiliis summopere accomodatam; tum certis legibus ex beati Benedicti institutis magna ex parte desumtis, tum verbo & sanctissimæ vitæ exemplis informat.

℟. Amavit eum.

Lectio VI.

ALiis deinde Monasteriis erectis, clarior in dies Gulielmi facta Sanctitas, multos ad eum undique viros perducit, Sanctitatis odore & miraculorum fama allectos; nam muti loquelam, surdi auditum, aridi vigorem, varioque & immedicabili morbo laborantes sanitatem, ipsius intercessione, receperunt. Aquam in vinum convertit, aliaque complura mirabilia patravit: inter quæ illud non silendum, quod muliercula ad ejus castitatem tentandam missa, in ardentibus prunis humi stratus, illæsum se volutavit. De qua re certior factus Rogerius Neapolis Rex in summam Viri Dei venerationem adducitur. Demum tempore sui obitus Regi aliisque prænuntiato, innumeris virtutibus & miraculis clarus obdormivit in Domino anno salutis millesimo centesimo quadragesimo secundo. ℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. S. Hieronymi Presb. in Evang. Ecce nos reliquimus omnia. *de commu. Abbat.*

DIE XXIX. JUNII.

Commemorationes omnium Ss. Apostolorum & omnium Ss. Martyrum faciendæ in festo Ss. Apostolorum Petri & Pauli.

In I. Vesperis post orationem diei.

Pro omn. Ss. Apost.

Antiph. In hoc cognoscent omnes, quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem.

℣. Nimis honorati sunt amici tui, Deus.

℟. Nimis confortatus est principatus eorum.

Oremus.

EXaudi nos Deus salutaris noster, & omnium Sanctorum Apostolorum tuorum tuere præsidiis, quorum donasti fideles esse doctrinis.

Pro omn. Ss. Martyr.

Antiph. Isti sunt Sancti, quos elegit Dominus in charitate non ficta, & dedit illis gloriam sempiternam.

℣. Justi epulentur, & exultent in conspectu Dei.

℟. Et delectentur in lætitia.

Oremus.

DEus, qui glorificaris in concilio Sanctorum Martyrum tuorum, respice ad preces humilitatis nostræ: ut quorum solemnia celebramus, eorum precibus adjuvari mereamur. Per Dominum &c.

Ad Laudes.

Pro omn. Ss. Apost.

Antiph. Vos, qui sequuti estis me, sedebitis super sedes judicantes duodecim tribus Israel.

℣. In omnem terram exivit sonus eorum.

℟. Et in fines orbis terræ verba eorum.

Oratio Exaudi &c. *ut supra.*

Pro omn. Ss. Martyr.

Antiph. Sancti tui, Domine, semper benedicant te, & gloriam Regni tui dicant.

℣. Mirabilis Deus in Sanctis suis.

℟. In Sanctis ejus laudate Deum.

Oratio Deus &c. *ut supra.*

In II. Vesperis.

Pro omn. Ss. Apost.

Antiph. Vos amici mei estis, si feceritis, quæ ego præcipio vobis, dicit Dominus.

℣. Gloriosus in Sanctis suis faciens mirabilia.

℟. Hic Deus meus, & glorificabo eum.

Oratio Exaudi &c. *ut supra.*

Pro omn. Ss. Martyr.

Antiph. Dico autem vobis amicis meis, ne timeatis ab iis, qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere.

℣.

℣. Justi autem in perpetuum vivent.
℟. Et apud Dominum est merces eorum.
Oratio Deus &c. *ut supra*.

DIE XVIII. JULII.

In Festo S. CAMILLI de Lellis Conf. dupl. min. Omnia de commu. Conf. non Pont. exceptis iis, quæ sequuntur.

Oratio.

DEus, qui Beatum Camillum ad animarum in extremo agone luctantium subsidium singulari caritatis prærogativa decorasti: ejus quæsumus meritis spiritum nobis tuæ dilectionis infunde; ut in hora exitus nostri hostem vincere, & ad cælestem mereamur coronam pervenire. Per Dominum . . . in unitate ejusdem &c.

In I. Noct. lect. de script. occurr.

In II. Nocturno.

Lectio IV.

CAmillus Bucclanici Theatinæ Diœcesis Oppido ex nobili Lelliorum familia natus est, Matre sexagenaria, cui gravidæ visum est per quietem, puerulum Crucis signo in pectore munitum, & agmini puerorum idem signum gestantium præeuntem, se peperisse. Adolescens rem militarem sequutus, sæculi vitiis aliquandiu indulsit, donec vicesimum quintum agens ætatis annum, tanto supernæ gratiæ lumine, divinæque offensæ dolore correptus fuit, ut uberrimo lacrymarum imbre illico perfusus, anteactæ vitæ sordes indesinenter abstergere, novumque induere hominem firmiter decreverit. Quare ipso quo id contigit, Purificationis Beatissimæ Virginis festo die, ad Fratres Minores, quos Capuccinos vocant, convolans, ut eorum numero adscriberetur, summis precibus exoravit. Voti compos semel atque iterum factus est; sed fœdo ulcere, quo aliquando laboraverat, in ejus tibia iterato, recrudescente, Divinæ Providentiæ majora de eo disponentis consilio, humiliter se subjecit, suique victor, illius Religionis bis expetitum & susceptum habitum bis dimisit. ℟. Honestum fecit.

Lectio

Lectio V.

ROmam profectus in Nosocomium, quod Insanabilium dicitur, receptus est; cujus etiam administrationem, ob perspectas ejus virtutes sibi demandatam, summa integritate ac sollicitudine vere paterna peregit. Omnium ægrotorum servum se reputans, eorum sternere lectulos, sordes tergere, ulceribus mederi, agonique extremo piis precibus, & cohortationibus opem ferre solemne habuit; quibus in muneribus præclara præbuit admirabilis patientiæ, invictæ fortitudinis, & heroicæ caritatis exempla. Verum cum animarum in extremis periclitantium, quod unice intendebat, levamini subsidium litterarum plurimum conferre intelligeret, triginta duos annos natus in primis grammaticæ elementis tyrocinium inter pueros iterum subire non erubuit. Sacerdotio postea rite initiatus, nonnullis sibi adjunctis sociis, prima jecit Congregationis Clericorum Regularium Infirmis Ministrantium fundamenta; irrito conatu obnitente humani generis hoste. Nam Camillus cælesti voce e Christi Crucifixi, manus etiam de ligno evulsas admirando prodigio protentendis, simulacro emissa mirabiliter confirmatus, Ordinem suum a Sede Apostolica approbari obtinuit, Sodalibus quarto obstrictis maxime arduo voto Infirmis, quos etiam pestis infecerit, ministrandi. Quod Institutum quam foret Deo acceptum & animarum saluti proficuum, Sanctus Philippus Nerius, qui Camillo a sacris Confessionibus erat, comprobavit; dum ejus alumnis decedentium agoni opem ferentibus, Angelos suggerentes verba, sæpius se vidisse testatus est.

℟. Amavit eum.

Lectio VI.

ARctioribus hisce vinculis ægrotantium ministerio mancipatus, mirum est, qua alacritate, nullis fractus laboribus, nullis deterritus vitæ periculis, diu noctuque ad supremum usque spiritum eorum commodis vigilaverit. Omnibus omnia factus, vilissima quæque officia demississimo obsequio, flexisque plerumque genibus, veluti Christum ipsum cerneret in infirmis hilari promtoque

toque animo arripiebat; utque omnium indigentiis præsto esset, Generalem Ordinis Præfecturam, cælique delicias, quibus in contemplatione defixus affluebat, sponte dimisit. Paternus vero illius erga miseros amor tum maxime effulsit, cum & Urbs contagioso morbo primum, deinde extrema annonæ laboraret inopia, & Nolæ in Campania dira pestis grassaretur. Tanta denique in Deum & proximum caritate exarsit: ut Angelus nuncupari, & Angelorum opem in vario itinerum discrimine experiri promereretur. Prophetiæ dono, & gratia sanitatum præditus, arcana quoque cordium inspexit; ejusque precibus nunc cibaria multiplicata sunt, nunc aqua in vinum conversa. Tandem vigiliis, jejuniis, & assiduis attritus laboribus, cum pelle tantum & ossibus constare videretur, quinque molestis æque ac diutinis morbis, quos Misericordias Domini appellabat, fortiter toleratis, Sacramentis munitus, Romæ inter suavissima Jesu & Mariæ nomina, ad ea verba: Mitis atque festivus Christi Jesu tibi aspectus appareat; qua prædixerat hora, obdormivit in Domino pridie idus Julii anno salutis millesimo sexcentesimo decimo quarto, ætatis suæ sexagesimo quinto. Quem pluribus illustrem miraculis Benedictus Decimus quartus solemni ritu Sanctorum fastis adscripsit.

℟. Iste homo.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Joannem.

Lectio VII. *Cap. 15. d.*

IN illo tempore: dixit Jesus Discipulis suis: Hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos. Et reliqua.

Homilia S. Augustini Episcopi.

Tract. 83. in Joan. Evang.

QUid putamus Fratres mei? numquidnam solum ejus de ista dilectione mandatum est, qua diligimus invicem? Nonne est àliud majus ut diligamus Deum? Aut vero de sola Deus nobis dilectione mandavit ut alia non requiramus? Tria certe commendat Apostolus, di-

dicens: Manent autem Fides, Spes, Caritas, tria hæc; major autem horum Caritas. Etsi in Caritate, hoc est in dilectione concluduntur duo illa præcepta, major tamen dicta est esse, non sola. De Fide igitur nobis quam multa mandata sunt, quam multa de Spe: Quis potest cuncta colligere, quis enumerando sufficere? Sed intueamur quod ait idem Apostolus: Plenitudo legis Caritas. ℟. Iste est.

Lectio VIII.

UBI ergo Caritas est, quid est quod possit deesse? Ubi autem non est, quid est quod possit prodesse? Dæmon credit, nec diligit: nemo diligit, qui non credit. Frustra quidem, sed tamen potest sperare veniam, qui non diligit: nemo autem potest desperare, qui diligit. Itaque ubi dilectio est, ibi necessario Fides & Spes: & ubi dilectio proximi, ibi necessario etiam dilectio Dei. Qui enim non diligit Deum, quomodo diligit proximum tamquam seipsum? Quandoquidem non diligit & seipsum: est quippe impius & iniquus: qui autem diligit iniquitatem, non plane diligit, sed odit animam suam.

℟. Sint lumbi vestri.

Lectio IX.

HOC ergo præceptum Domini teneamus, ut nos invicem diligamus; & quidquid aliud præcepit, faciemus: quoniam quidquid est aliud, hic habemus. Discernitur quippe ista dilectio ab illa dilectione, qua se invicem diligunt homines; nam ut discerneretur adjunctum est; sicut dilexi vos. Ut quid enim diligit nos Christus, nisi ut regnare possimus cum Christo? Ad hoc ergo & nos invicem diligamus, ut dilectionem nostram discernamus a ceteris, qui non ad hoc se invicem diligunt, quia nec diligunt. Qui autem se propter habendum Deum diligunt, ipsi se diligunt; ergo ut se diligant, Deum diligunt. Non est hæc dilectio in omnibus hominibus. Pauci se propterea diligunt, ut sit Deus omnia in omnibus. Te Deum &c.

DIE

DIE XX. JULII.

Cum SS. Pont. Clemens XIII. f. r. ad preces Procuratoris Ordinis Carmel. benigne indulserit Officium Magni Prophetæ ELIÆ sub ritu dupl. min. pro omnibus peculiariter petentibus; ideoque factum sit, ut Diœceses innumeræ Regnorum omnium Catholicorum id enixis precibus exquisierint; ideo non abs re factum duximus, ut Officium ejusdem Magni Prophetæ pro eis, qui illud expostularunt, hic adposuerimus.

In Festo S. ELIÆ Prophetæ duplex.

Ad Vesperas.

Antiph. Zelo zelatus sum pro Domino Deo exercituum, quia dereliquerunt pactum tuum filii Israel.

Psal. Dixit Dominus Domino meo &c.

Antiph. Usquequo claudicatis in duas partes? Si Dominus est Deus, sequimini eum.

Psal. Confitebor tibi, Domine &c.

Antiph. Si homo Dei sum, descendat ignis de Cælo, & devoret te, & quinquaginta tuos.

Psal. Beatus vir, qui timet Dominum &c.

Antiph. Non ego turbavi Israel, sed tu, & domus patris tui, qui dereliquisti mandata Domini.

Psal. Laudate pueri Dominum &c.

Antiph. Occidisti insuper, & possedisti: Ecce ego inducam super te malum, & demetam posteriora tua.

Psal. Lauda Jerusalem Dominum &c.

Capitulum. *Eccl.* 48.

SUrrexit Elias Propheta quasi ignis, & verbum ipsius quasi facula ardebat. Qui induxit in populos famem, & irritantes illum invidia sua pauci facti sunt.

Hymnus.

NUnc juvat celsi properare ad alta
Mente Carmeli juga, & ore pleno
Vatis Eliæ meritos referre
Laudis honores.

Dum fames terras premeret, ministro
Utitur Corvo: viduæ farinam

Suf-

Sufficit solers, oleoque manat
Hydria pingui.
Hic, Deo fusis precibus, reductum
Finibus mortis puerum parenti
Reddit, orando valet expetitam
Reddere lucem.
Claudit & nubes, aperitque verbo,
Imperat post tres properanter annos
Decidant Cælo; sitiensque tellus
Hauriat imbres.
Sit Patri summo, genitæque Proli,
Et tibi compar utriusque Sancte
Spiritus, laus, imperium, potestas,
Tempus in omne. Amen.

℣. Verbo Domini continuit Cælum.
℟. Et dejecit de Cælo ignem ter.

Ad Magnificat.

Antiph. Ecce ego mittam vobis Eliam Prophetam, antequam veniat dies Domini magnus, & horribilis. Et convertet cor patrum ad filios, & cor filiorum ad patres eorum.

Oratio.

PRæsta, quæsumus omnipotens Deus, ut qui Beatum Eliam Prophetam tuum igneo curru mirabiliter elevatum esse credimus; eodem interveniente ad cælestia sublevemur, & Sanctorum tuorum consortio gaudeamus. Per Dominum.

Ad Matutinum.

Invitat. Regem Prophetarum Dominum, * Venite adoremus.

Psal. Venite exultemus &c.

Hymn. Nunc juvat celsi &c.

In I. Noct.

Antiph. Factum est autem, ut ægrotaret filius mulieris matrisfamilias, & erat languor fortissimus.

Psal. 1. Beatus vir &c. *de commu. Conf.*

Antiph. Dixit mulier ad Eliam: quid mihi, & tibi vir Dei? Ingressus es ad me, ut rememorarentur iniquitates meæ, & interficeres filium meum?

Psal. 2. Quare fremuerunt gentes &c.

Antiph. Ait Elias ad viduam: da mihi filium tuum. Et clamavit ad Dominum, & revixit puer.

Psal. 3. Domine, quid multiplicati sunt &c.

℣. Verbo Domini continuit Cælum.

℟. Et dejecit de Cælo ignem ter.

De Libro tertio Regum.

Lectio I. *Cap.* 17.

DIxit Elias Thesbites de habitatoribus Galaad ad Achab: Vivit Dominus Deus Israel, in cujus conspectu sto, si erit annis his ros, & pluvia, nisi juxta oris mei verba. Et factum est verbum Domini ad eum dicens: Recede hinc, & vade contra Orientem, & abscondere in torrente Carith, qui est contra Jordanem, & ibi de torrente bibes: corvisque præcepi, ut pascant te ibi. Abiit ergo, & fecit juxta verbum Domini. Cumque abiisset, sedit in torrente Carith, qui est contra Jordanem. Corvi quoque deferebant ei panem, & carnes mane; similiter panem, & carnes vesperi, & bibebat de torrente. Post dies autem siccatus est torrens: non enim pluerat super terram. Factus est ergo sermo Domini ad eum, dicens: Surge, & vade in Sarephta Sidoniorum, & manebis ibi: præcepi enim ibi mulieri viduæ, ut pascat te.

℟. Recede hinc, & vade contra Orientem, dixit Dominus ad Eliam: * Qui abiit, & fecit juxta verbum Domini.

℣. Abscondere in torrente Carith, & ibi de torrente bibes; corvisque præcepi, ut pascant te ibi. Qui abiit.

Lectio II.

SUrrexit, & abiit in Sarephta. Cumque venisset ad portam Civitatis, apparuit ei mulier vidua colligens ligna, & vocavit eam, dixitque ei: da mihi paululum aquæ in vase, ut bibam; cumque illa pergeret, ut afferret, clamavit post tergum ejus, dicens: Affer mihi, obsecro, & buccellam panis in manu tua. Quæ respondit

dit: Vivit Dominus Deus tuus, quia non habeo panem, nisi quantum pugillus capere potest farinæ in hydria, & paululum olei in lecytho; en colligo duo ligna ut ingrediar, & faciam illud mihi, & filio meo, ut comedamus, & moriamur. Ad quam Elias ait: Noli timere, sed vade, & fac sicut dixisti: verumtamen mihi primum fac de ipsa farinula subcinericium panem parvulum, & affer ad me: tibi autem, & filio tuo facies postea. Hæc autem dicit Dominus Deus Israel: Hydria farinæ non deficiet, nec lecythus olei minuetur usque ad diem, in qua Dominus daturus est pluviam super faciem terræ. Quæ abiit, & fecit juxta verbum Eliæ: & comedit ipse, & illa, & domus ejus: & ex illa die hydria farinæ non defecit, & lecythus olei non est imminutus, juxta verbum Domini, quod loquutus fuerat in manu Eliæ.

℟. Abiit mulier, & fecit juxta verbum Prophetæ: * Et comedit ipse, & illa, & domus ejus.

℣. Ex illa die hydria farinæ non defecit, & lecythus olei non est imminutus, juxta verbum Eliæ: * Et comedit.

Lectio III.

FActum est autem post hæc, ægrotavit filius mulieris matrisfamilias, & erat languor fortissimus; ita ut non remaneret in eo halitus. Dixit ergo ad Eliam: Quid mihi, & tibi vir Dei? Ingressus es ad me, ut rememorarentur iniquitates meæ, & interficeres filium meum? Et ait ad eam Elias: da mihi filium tuum. Tulitque eum de sinu ejus, & portavit in cœnaculum: ubi ipse manebat, & posuit super lectulum suum. Et clamavit ad Dominum, & dixit: Domine Deus meus, etiamne viduam, apud quam ego utcumque sustentor, afflixisti, ut interficeres filium ejus? Et expandit se, atque mensus est super puerum tribus vicibus, & clamavit ad Dominum, & ait: Domine Deus meus, revertatur, obsecro, anima pueri hujus in viscera ejus. Et exaudivit Dominus vocem Eliæ: & reversa est anima pueri intra eum, & revixit.

℟. Reversa est anima pueri intra eum, & revixit,

&

& tradidit matri suæ, & ait illi: * En vivit filius tuus.
℣. Tulit Elias puerum, & deposuit eum in inferiorem domum, dicens: En vivit. Gloria Patri. En vivit.

In II. Noct.

Antiph. Factum est verbum Domini ad Eliam, dicens: vade, & ostende te Achab, ut dem pluviam super faciem terræ.

Psal. 4. Cum invocarem &c.

Antiph. Ait Elias ad Achab: Ascende, comede, & bibe, quia sonus multæ pluviæ est.

Psal. 5. Verba mea &c.

Antiph. Manus Domini facta est super Eliam, accinctisque lumbis currebat ante Achab, donec veniret in Jezrahel.

Psal. 8. Domine Dominus noster &c.

℣. Tu ungis Reges ad pœnitentiam.

℟. Et Prophetas facis successores post te.

Ex Libro Sancti Epiphanii Episcopi.

De Vitis Prophetarum.

Lectio IV.

ELias Propheta ex Thesbis existebat, e continente Arabum, de Tribu Aaron Levita. Morabatur autem, in Galaad: quoniam Thesbis erant ædes Sacerdotibus consecratæ, ac destinatæ. Quem cum eniteretur parens ejus, ejusmodi Sabac patri visio apparuit. Viri niveum quemdam præ se ferentes habitum, pusionem salutabant, matrisque uberibus in ignem evellebant, quin & flammam ignis cibi loco ministrabant. Profectus est itaque in Jerusalem Genitor, visaque ad Sacerdotes retulit. Respondit autem illi Chrematismus, hoc est Oraculum, sive Responsor: Cave manifestum facias: erit quippe lumen filii hujus domicilium, sermoque ejus demonstratio, ac sententia, & judicabit Israel cum igne, tum romphæa. Hic est ille Elias, qui ter ignem e cælo deduxit: quique imbrem sua lingua gestavit: mortuos item suscitavit, & in Cælum denique nimbo, seu turbine ignis assumptus est.

℟. Ait Abdias ad Eliam; cum recessero a te, Spiritus

tus Domini asportabit te in locum, quem ego ignoro, & tu dicis: * Dic Domino tuo: Adest Elias.

℣. Dixit Elias: Vivit Dominus exercituum, ante cujus vultum sto, quia hodie apparebo ei. Dic Domino.

Ex Libro Sancti Isidori Episcopi.

De Vita, & Morte Sanctorum.

Lectio V.

ELias, qui interpretatur Dominus Deus, Thesbites, Sacerdos magnus, atque Propheta, habitator solitudinis, fide plenus, devotione summus, in laboribus fortis, in industria solers, excellenti ingenio præditus, in exercitatione disciplinæ rectus, in sancta meditatione assiduus, metuque mortis intrepidus. Verberavit Tyrannos, sacrilegos interfecit, multisque signis virtutum effulsit. Triennio siccitate clausit imbribus Cælum. Oravit rursum, & Cælum dedit pluvias. Mortuum mulieris filium suscitavit. Cujus virtute hydria farinæ non defecit, & vas olei perpetuo fonte manavit. Cujus verbo super sacrificium ignis de Cælo venit. Duos quinquagenarios cum militibus cælesti igne combussit. Jordanem transiens, tactu melotis abrupit aquas.

℟. Cum venisset Elias ad portam Civitatis, apparuit ei mulier vidua, colligens ligna, & vocavit eam, dixitque ei: * Da mihi paululum aquæ in vase, ut bibam.

℣. Cumque illa pergeret, ut afferret, clamavit post tergum ejus dicens: Affer mihi, obsecro, & buccellam panis in manu tua. Da mihi.

Lectio VI.

POst hæc igneo curru in Cælum raptus ascendit, venturus, juxta Malachiam Prophetam, in fine mundi, præcursurus Christum, annunciaturus ultimum ejus adventum cum magnis virtutibus, prodigiisque signorum, itaut bellum gerat Antichristus adversus eum, & Henoch, qui cum eo venturus est, & occidet eos. Cadavera vero eorum tribus diebus, & sex horis in plateis insepulta jacebunt. Dehinc suscitati a Domino regnum Antichristi plaga magna percutient. Post hæc veniet Dominus, & interficiet Antichristum gladio oris sui, & eos, qui ado-

adoraverunt eum, & regnabit Dominus cum omnibus Sanctis suis in æternum.

℟. Expandit se, atque mensus est Elias super puerum tribus vicibus, & clamavit ad Dominum: * Et exaudivit Dominus vocem Eliæ.

℣. Domine Deus meus revertatur, obsecro, anima pueri hujus in viscera ejus. Et exaudivit. Gloria Patri. Et exaudivit.

In III. Noct.

Antiph. Dixit Elias Prophetis Baal; eligite vobis bovem unum, & invocate nomina deorum vestrorum; qui clamabant, & non erat, qui responderet eis.

Psal. 14. Domine, quis habitabit &c.

Antiph. Cum jam tempus esset, ut offerretur holocaustum, accedens Elias oravit ad Dominum.

Psalm. 20. Domine in virtute tua &c.

Antiph. Orante Elia cecidit ignis Domini, & voravit holocaustum, & ligna, & lapides, pulverem quoque, & aquam, quæ erat in aquæductu lambens.

Psalm. 23. Domini est terra &c.

℣. Beati sunt, qui te viderunt.

℟. Et in amicitia tua decorati sunt.

Lectio Sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 17.

IN illo tempore: Assumsit Jesus Petrum, & Jacobum, & Joannem fratrem ejus, & duxit illos in montem excelsum seorsum, & transfiguratus est ante eos. Et reliqua.

Homilia S. Joannis Chrysostomi.

Homil. 57. *in Matth. paulo post princip.*

CUjus autem rei gratia Moysen, & Eliam produxit? Multas quidem dicere quis caussas posset. Primum quoniam & turbæ, alii Eliam, alii Jeremiam, alii priscorum Prophetarum unum opinabantur: idcirco Moysen, & Eliam cæterorum Prophetarum vertices producit, ut quam magnum sit inter servos, & Dominum discrimen oculis cernerent, utque recte laudatum crederent Petrum; qui Filium Dei eum confessus est. Deinde quoniam as-

assidue quasi transgressorem legis Judæi accusabant, & blasphemare putabant, quasi gloriam Patris nihil ad eum pertinentem vindicaret. Dicebant enim: Hic non est a Deo, quia Sabbatum non servat; & rursus: De bono opere non lapidamus te, sed cum sis homo, Deum te facis; ut ipsa re monstraretur, quia ex invidia hæc criminabantur, quia neutri horum criminum subjiceretur, nec legis prævaricator esset, nec alienam gloriam sibi acquireret, æqualem se Patri faciendo, eos produxit in medium, quorum alteruter in alterutra istarum rerum præfulsit. Moysi enim legem dedit; quare non fuisset passus Moyses conculcari legem, ut Judæi credebant; nec prævaricatorem ejus, & legum latori hostem, lator ipse unquam coluisset. Elias autem pro gloria Dei zelavit; quare non adstitisset ei, qui æqualem se Patri dicebat, si non esset, nec paruisset illi, qui sibi, quod non habebat, vindicaret.

℟. Ait Elias Nuntiis Regis Samariæ; numquid non est Deus in Israel, ut eatis ad Beelzebub? Quamobrem hæc dicit Dominus; * De lectulo, super quem ascendisti, non descendes, sed morte morieris.

℣. Reversi Nuntii ad Ochoziam dixerunt; Vir occurrit nobis dicens: Ite, & revertimini ad Regem, & dicetis ei. De lectulo.

Lectio VIII.

AD hæc omnia illud etiam possumus dicere, ut tam mortis, quam vitæ habere potestatem liquido, ac vere crederetur; utque supernorum, & infernorum Dominus ostenderetur, idcirco, Moysen jam mortuum, & Eliam, qui non dum id passus est, in medium produxit. Quartam vero caussam Evangelista quoque ipse tetigit. Quænam igitur illa est? Ut Crucis gloriam ostendat, & tam Petrum, quam reliquos, qui passionem formidabant, consolaretur, & ad sublimius erigeret. Non enim tacebant, inquit, sed loquebantur de gloria, quam completurus erat in Jerusalem, de Cruce videlicet, ac passione: sic enim ipsam semper appellabat.

℟. Factum est, dum tolleret Dominus Eliam per tur-

turbinem in Cælum, * Eliseus clamabat dicens: Pater mi, Pater mi, currus Israel, & auriga ejus.

℣. Cumque pergerent, & incedentes sermocinarentur, ecce currus igneus, & equi ignei diviserunt utrumque, & ascendit Elias per turbinem in Cælum. Eliseus. Gloria Patri. Eliseus.

Lectio IX.

Accedit ad hæc omnia virtus quoque virorum singularis, atque præcipua, quam maxime a discipulis flagitabat. Nam quoniam dixit: Si quis vult post me venire, tollat crucem suam, & sequatur me: hac de caussa eos, qui centies pro Dei præceptorum custodia, & populi, qui sibi creditus fuerat, mortem suscepissent, in medium producit; quorum uterque cum animam perdiderit, invenit eam. Atque sane magna libertate adversus tyrannos locuti sunt; alter adversus Ægyptum, alter adversus Achab: & quod magnum est pro ingratis hominibus, & inobedientibus, a quibus in atrocia pericula compulsi sunt: qui etsi privati, ac absque potestate fuerant, propositum tamen habuerunt ab Idolorum cultu populum eripere: quorum alter tardus lingua, & voce tenuis, alter etiam aliquo modo rusticior, & uterque sæcularium divitiarum apprime contemtor. Nam neque Moyses quidquam possidebat, nec Elias præter melotem aliquid habebat; præsertim cum Veteris essent Testamenti, nec tanta gratia signorum pollerent. Te Deum.

Ad Laudes, & per Horas.

Antiph. Elias, dum zelat zelum legis, receptus est in Cælum.

Psalm. Dominus regnavit, *cum reliq. ut in Dom.*

Antiph. Factum est autem, cum levare vellet Dominus Eliam per turbinem in Cælum, ibant Elias, & Eliseus de Galgalis. *Psalm.* Jubilate &c.

Antiph. Tulit Elias pallium suum, & percussit aquas, & divisæ sunt, & transierunt ambo per siccum.

Psalm. Deus Deus meus &c.

Antiph. Cum Elias, & Eliseus pergerent, & incedentes sermocinarentur, ecce currus igneus & equi ignei diviserunt utrumque. *Cant.*

Cant. Benedicite omnia opera &c.

Antiph. Ascendit Elias per turbinem in Cælum: Eliseus autem videbat, & clamabat: Pater mi, pater mi, currus Israel, & auriga ejus.

Psalm. Laudate Dominum de cælis.

Capitulum. *Eccl.* 48.

SUrrexit Elias Propheta quasi ignis, & verbum ipsius quasi facula ardebat, qui induxit in populos famem, & irritantes illum indivia sua pauci facti sunt.

Hymnus.

TE magne rerum conditor.
Mens nostra gliscit laudibus
In hoc Thesbite maximo,
Quem diligis extollere.
Hic namque sacri nominis
Tui zelator provocat
Vates Baal nequissimos,
Victosque jure interficit.
Illo precante, victimas
Absumit ignis cælitus:
Hinc perstrepentes acriter,
Sunt omnibus ludibrio.
Tum Jezabelis impiæ
Vitans furorem noxium,
Sub junipero dormiens
Adesse cernit Angelum.
Panem sibi qui proferens,
Lymphamq., jussit pergere
Cibo refectum strenue
Ad montis Horeb verticem.
Hoc in cibo jejunium
Tulit quadragenarium:
Hac vi dapes sunt præditæ,
Quas dextera Dei porrigit.
Omnis tibi sit gloria
Verbum, Pater, Paraclite,
Inseparata Trinitas,
Quæ condidistis omnia.
Amen.

℣. Elias in turbine tectus est.

℟. Et in Eliseo completus est Spiritus ejus.

Ad Benedictus.

Antiph. Elias homo erat similis nobis passibilis: & oratione oravit, ut non plueret super terram, & non pluit annos tres, & menses sex. Et rursum oravit, & Cælum dedit pluviam, & terra dedit fructum sum.

Oratio.

PRæsta quæsumus, omnipotens Deus, ut qui Beatum Eliam Prophetam tuum igneo curru mirabiliter elevatum esse credimus; eodem interveniente ad cælestia sublevemur, & sanctorum tuorum consortio gaudeamus. Per Dominum.

Ad Tertiam.

Antiph. Factum est autem, *Ca-*

Capitulum. *Eccl.* 48.

SUrrexit Elias Propheta quasi ignis, & verbum ipsius, quasi facula ardebat, qui induxit in populos famem, & irritantes illum invidia sua pauci facti sunt.

℟. *brev.* Verbo Domini * continuit Cælum. Verbo.
℣. Et dejecit de Cœlo ignem ter. Continuit.
Gloria Patri. Verbo.
℣. Tu ungis Reges ad pænitentiam.
℟. Et Prophetas facis successores post te.

Ad Sextam.

Antiph. Tulit Elias.

Capitulum. *Eccl.* 48.

VErbo Domini continuit Cælum, & dejecit de Cælo ignem ter: sic amplificatus est Elias in mirabilibus suis.

℟. *brev.* Tu ungis Reges * ad pœnitentiam. Tu.
℣. Et Prophetas facis successores post te. Ad.
Gloria Patri. Tu.
℣. Beati sunt, qui te viderunt.
℟. In amicitia tua decorati sunt.

Ad Nonam.

Antiph. Ascendit Elias.

Capitulum. *Eccl.* 48.

TU sustulisti mortuum ab inferis, de sorte mortis in verbo Domini Dei. Qui scriptus es in judiciis temporum lenire iracundiam Domini.

℟. *brev.* Beati sunt, qui te viderunt. Beati.
℣. Et in amicitia tua decorati sunt. Qui te.
Gloria Patri. Beati.
℣. Elias in turbine tectus est.
℟. Et in Eliseo completus est Spiritus ejus.

In secundis Vesperis omnia ut in primis, præter sequentia.

℣. Beati sunt, qui te viderunt.
℟. Et in amicitia tua decorati sunt.

Ad Magnificat.

Antiph. Tulit Elias pallium suum, & percussit aquas Jordanis, quæ divisæ sunt in utramque partem, & transierunt ipse, & Eliseus per siccum: & ascendit Elias per turbinem in Cælum.

DIE

In Festo S. HIERONYMI Æmiliani Conf. dupl. Omnia de commu. Conf. non Pont. præter ea, quæ sequuntur.

Oratio.

DEus Misericordiarum Pater, per merita & intercessionem Beati Hieronymi, quem Orphanis adjutorem & patrem esse voluisti, concede ut spiritum adoptionis, quo filii tui nominamur & sumus, fideliter custodiamus. Per Dominum &c.

In I. Noct Lect. de Script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

HIeronymus e gente Patricia Æmiliana Venetiis ortus, a prima adolescentia militiæ addictus, difficillimis Reipublicæ temporibus Castro Novo ad Quarum in montibus Tarvisinis præficitur. Arce ab hostibus capta, ipse in teterrimum carcerem detruditur manibus ac pedibus vinctus; cui omni humana ope destituto Beatissima Virgo, ejus precibus exorata, clemens adest, vincula solvit, & per medios hostes qui vias omnes obsederant, in Tarvisii conspectum incolumem ducit. Urbem ingressus, ad Deiparæ aram, cui se voverat, manicas, compedes, catenas, quas secum detulerat, in accepti beneficii testimonium suspendit. Reversus Venetias cœpit pietatis studia impensius colere, in pauperes mire effusus, sed puerorum præsertim misertus, qui parentibus orbati, egeni, & sordidi per urbem vagabantur, quos in ædes a se conductas recepit de suo alendos, & Christianis moribus imbuendos.

℟. Honestum fecit. *Lectio V.*

PER eos dies Venetias appulerant Beatus Cajetanus, & Joannes Petrus Carafa; postmodum Paulus Quartus, qui Hieronymi spiritu, novoque instituto colligendi Orphanos probato, illum in Incurabilium Hospitale adduxerunt, in quo Orphanos simul educaret, atque ægrotis pari caritate inserviret. Mox eorumdem hortatu in proximam Continentem profectus, Brixiæ primum, dein-

deinde Bergomi, atque Novocomi Orphanotrophia erexit, Bergomi præsertim, ubi præter duo pro pueris unum, & pro puellis alterum, domum excipiendis, novo in illis regionibus exemplo, Mulieribus a turpi vita ad pœnitentiam conversis aperuit. Somaschæ demum subsistens, in humili pago agri Bergomensis ad Venetæ ditionis fines, sibi ac suis ibi sedem constituit, formamque induxit Congregationis, cui propterea a Somascha nomen factum: quam subinde auctam & propagatam, nedum Orphanorum regimini, & Ecclesiarum cultui, sed ad majorem Christianæ Reipublicæ utilitatem, Adolescentium in litteris, & bonis moribus institutioni, in Collegiis, Academiis, Seminariis addictam, Sanctus Pius Quintus inter Religiosos Ordines adscripsit cæterique Pontifices privilegiis ornarunt.

℟. Amavit eum.

Lectio VI.

ORphanis colligendis intentus Mediolanum proficiscitur, atque Ticinum, & utrobique collectis agminibus puerorum tectum, victum, vestem, Magistros, Nobilibus Viris faventibus, provide constituit. Inde Somascham redux, omnibus omnia factus a nullo abhorrebat opere, quod in proximi bonum cedere prævideret. Agricolis immixtus per agros sparsis, dum se illis adjutorem in metendis frugibus præbet, mysteria fidei explicabat. Puerorum capita porrigine fœda abstergens, & patienter tractans curabat, putridis rusticorum vulneribus medebatur eo successu, ut gratia curationum donatus censeretur. In monte qui Somaschæ imminet, reperta specu in illam se abdidit, ubi se flagellis cædens, dies integros jejunus transigens, oratione in plurimam noctem protracta, super nudo saxo brevem somnum carpens, sui aliorumque noxarum pœnas luebat. In hujus specus interiori recessu ex arido silice extillat aqua precibus Servi Dei, ut constans traditio est, impetrata, quæ usque in hodiernam diem jugiter manans, & in varias regiones delata ægris sanitatem plerumque conciliat. Tandem ex contagione, quæ per omnem vallem ser-

serpebat, dum ægrotantibus inservit, & vita functos propriis humeris ad sepulturam defert, contracto morbo annos natus sex & quinquaginta, quam paulo ante prædixerat, pretiosam mortem obiit anno millesimo quingentesimo trigesimoseptimo, quem pluribus in vita & post mortem miraculis illustrem, Benedictus Decimus quartus Beatorum, Clemens vero Decimus tertius Sanctorum fastis solemniter adscripsit. ℟. Iste homo.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap. 19. v. 13.*

IN illo tempore oblati sunt Jesu parvuli, ut manus eis imponeret, & oraret. Et reliqua.

Homilia S. Joannis Chrysostomi.
Homilia 62. in Matth.

CUR Discipuli pueros abigebant? dignitatis caussa. Quid ergo ille? ut doceat illos modeste sapere, fastumque mundanum conculcare, & suscipit & ulnis complectitur, talibusque Regnum Cælorum pollicetur, id quod etiam dixit superius. Et nos igitur, si volumus heredes esse Cælorum, hanc virtutem cum diligentia magna sectemur. Hoc est enim Philosophiæ culmen, simplicem esse cum prudentia. Hæc vita est Angelica. Anima enim puerili omnibus animi morbis vacua est: non memoriam retinet injuriarum, sed eas inferentes adit ut amicos, ac si nihil factum esset. Et quamvis a Matre verberibus cædatur, eam semper quærit & omnibus anteponit. ℟. Iste est.

Lectio VIII.

SI Reginam ipsi ostendas diademate ornatam, non præfert eam Matri pannis detritis vestitæ, malletque illam incultam videre, quam Reginam mirifice amictam. Nam quod suum, quod alienum est, non ex paupertate vel divitiis, sed ex amore existimare solet; & nihil plus requirit quam necessaria, atque ut lacte repletus

est,

est, statim a mamma abscedit. Non eisdem quibus nos ærumnis præmitur, nec pecuniarum jactura, rebusque similibus, nec iisdem quibus nos fluxis rebus lætatur, neque corporum pulchritudinem miratur. Ideo dicebat: Talium est enim Regnum Cælorum, ut ex proposito voluntatis illa operemur, quæ natura sua pueri faciunt. ℟. Sint lumbi vestri.

Lectio IX.

QUia enim Pharisæi non aliunde, quam a nequitia & arrogantia ad agendum ferebantur, ideo ubique Discipulos suos simplices esse jubet, aliosque subiadicat dum hos instituit. Nihil enim ita superbiam parit, ut principatus & primi consessus. Quoniam igitur Discipuli per totum terrarum orbem multum honoris consecuturi erant, ipsorum animos prævenit, nec sinit eos humanum quid pati, nec honorem a vulgo expetere, vel ante alios sese efferre. Nam etiamsi hæc parva videntur esse, at malis ingentibus caussam præbent. Sic enim instituti Pharisæi in malorum culmen ascenderunt, salutationes, primos consessus, & medios requirentes; hinc in ardentem gloriæ cupiditatem, inde vero in impietatem lapsi sunt. Te Deum.

DIE XXI. JULII.

In Festo S. MACRINÆ Virginis Abbatissæ, Sororis S. Basilii Magni dupl. min. omn. de commu. Virg., præter ea, quæ hic habentur propria.

Oratio.

DEus veritatis Amator, qui Beatæ Macrinæ Virginis ad tui nominis gloriam vota suscipere dignatus es: fac nos radios veræ lucis agnoscere, & ad perpetuos caritatis tuæ amplexus feliciter pervenire. Per Dominum &c.

In I. Noct. Lect. de script. occurr.

In II. Noct.

Ex Epist. S. Gregorii Nysseni ad Olympium Monachum.

Le-

Lectio IV.

MAcrina Sanctorum Basilii, & Eumeliæ filia, Magnique Basilii, & Gregorii Nysseni soror, ab ineunte ætate religiosis vitæ moribus a beatis Parentibus diligenter instructa, pietatem egregie coluit. Hujus mater gravida somno correpta manu gestare sibi visa est id quod adhuc intra viscera continebat, & quemdam humana specie & forma augustiorem intueri, qui Theclæ celeberrimæ Martyris nomine filiolam appellavit. Id autem cum ter repetens testatum reliquisset, discessit. Ea vero statim somno soluta est, & partu facile levata, ut & somno simul excitata sit, & quod in quiete viderat, effectum inspexit. Is autem qui per quietem apparuerat, eam vocem pronunciavit, non tam, ut quo nomine appellanda esset, indicaret, quam ut similitudine nominis idem ostenderet vivendi studium & institutum. Duodecimum annum cum attigisset, a Basilio patre nobili cuidam & honestissimo adolescenti despondetur, quo e vita (nuptiis nondum celebratis) abeunte, numquam induci potuit, ut quæ virginitatem servare in animum induxerat, alium duceret. A matris latere, quam summa observantia reverebatur, ne momento quidem temporis discedebat, eique ancillæ instar ministrabat in omnibus. ℟. Propter veritatem.

Lectio V.

PAtre mortuo, laborum Eumeliæ matris, quibus illa premebatur, se sociam præbens, solicitudinumque partem subiens, eam gravi molestiarum onere levabat; cui post etiam suasit, ut relicta pristinæ vitæ consuetudine, elatiorique vivendi modo, quas subditas & ancillas ad usus proprios adhibuerat, secum ejusdem conditionis atque ordinis esse vellet, atque una cum illis vitam cum Virginibus traduceret. Basilium fratrem ante id tempus, a publicis litterarum gymnasiis, in quibus diu versatus fuerat, domum redeuntem ad perfectionis studium adeo incendit, ut mundi posthabita claritate, despectaque eloquentiæ gloria, laboriosum operosumque vi-

vivendi genus per paupertatem perfectam amplexatus, expeditam sibi ad virtutem viam extruxerit. Ipsa vero beata Macrina vitam victu asperam, sed assiduis contemplationibus suavem ducens, humi cubabat, modico cibo contenta erat, delicias suas in temperantia collocaverat, gloriam suam in eo putarat sitam, quod nota esset nemini, divitias quod nihil possideret.

℞. Dilexisti justitiam.

Lectio VI.

Novem circiter mensibus a Basilii fratris obitu, quem illa forti animo tulerat, in morbum incidit; quo tempore a Gregorio Nysseno fratre invisitur, qui tamdiu apud eam fuit, quamdiu animam Deo reddidit. Sub mortem vero, Sponsi caritate vulnerata, ita Deum precari cœpit: Tu Domine mortis metum nobis abstersisti: Tu effecisti, ut hujusce vitæ finis vere nobis esset principium vitæ: Tu nostra corpora ad tempus somno tradis, rursumque e somno suscitans extrema tuba: Tu mihi adhibe Angelum lucis, qui me ducat ad locum refrigerii, ubi quietis est aqua, in sinu Sanctorum Patrum. Hæc dicens oculos, os, & cor Cruce signans, vitæ finem læta expectabat. Nocte demum adveniente, cum tota in agendis Deo gratiis esset, ad præmium abiit in Cælum. Cujus corpus in eo sepulcro, in quo beatorum Parentum reliquiæ quiescebant, conditum est.

℞. Afferentur Regi.

In III. Noct.

Homilia S. Gregorii Papæ in Evang. Simile est Regnum Cælorum decem Virginibus.

DIE XXIV. JULII.

In Festo S. LIBORII Episc. & Conf. semid. omnia de commu. Conf. Pont. præter ea, quæ hic habentur.

Oratio.

Exaudi, quæsumus Domine, preces nostras, quas in Beati Liborii Confessoris tui atque Pontificis solemnitate deferimus: & qui tibi digne meruit famulari, ejus in-

intercedentibus meritis, ab omnibus nos absolve peccatis. Per Dominum &c.

In I. Noct. Lect. de scr. occ.

In II. Noct.

Lectio IV.

LIborius honestis parentibus in Gallia natus, & ab ineunte ætate caducarum rerum illecebras aversatus, egregiam indolem præclaris moribus, & humanarum Sacrarumque literarum studiis adeo diligenter excoluit, ut progressu temporis probitatis ac sapientiæ proficiens incrementis, maturitatem virilis ornaret ætatis. Clero adscriptus, ac officiis functus Ecclesiasticis, amplius totum sese divino cultui mancipavit: studuitque cunctos actus, cogitationesque suas ita ad rationis normam dirigere, ut nihil appeteret pænitendum. Modestia itaque abstinentia, castimonia, aliisque virtutibus conspicuus, Pavacio Cenomanensi Episcopo defuncto, unanimi Civitatis consensu quartus ejusdem Sedis Antistes eligitur.

℟. Inveni David.

Lectio V.

EA dignitatis accessione nihil interius immutatus in concredita sibi Domini vinea excolenda totus fuit. Assidua prædicatione, vitæ innocentis exemplo, & effusa in pauperes caritate præcipue insignis, populi mores reformavit, ac potens in opere & sermone multos integritati vitæ fideique restituit. Domus Dei decorem & cultum egregie promovit: ædificatis septemdecim Ecclesiis, in quibus pro jugi divinorum officiorum celebratione, & affluentibus populis Sacrorum dispensatione, diversis ordinis Ministros instituit. Tandem quadragintanovem annis in Episcopatu sanctissime transactis, obdormivit in Domino, decimo Kalendas Augusti. Eum in cilicio decumbentem, & ad cælestem Patriam anhelantem Beatus Martinus Turonensis Episcopus ab Angelo monitus invisit; mortuumque in Suburbana Ecclesia honorifice sepelivit, ubi multis postea miraculis coruscavit.

℟. Posui adjutorium.

Lectio VI.

VErum post debellatam a Carolo Magno Saxoniam, & Christi jugo subactam, Baduradus Secundus Paderbonæ in Westphalia Episcopus, cum adhuc rudem in Fide populum ad avitas Gentilium superstitiones sese convertentem animadvertisset; quo illum ab ejusmodi erroribus per novum Patronum ac Intercessorem apud Deum revocaret, Divino monitu ab Aldrico Cenomanensi Antistite Liborii Corpus impetravit, & maxima cum celebritate suscepit Anno Salutis octingentesimo trigesimosexto. Sacræ Reliquiæ cum transferrentur, omnes illas regiones mira signorum frequentia illustrarunt, quorum fama in dies percrebrescente, magnum ubique Liborii nomen esse cœpit. Sed ejus virtus contra Nephriticos dolores præcipue clarescit, continuis testata beneficiis, ob quæ peculiari fidelium pietate multis in regionibus celebratur. ℟. Iste est.

In III. Noct. Homil. in Evang. Vigilate, *ut in eodem commu. Conf. Pont. 2. loc.*

DIE XXVII. JULII.

In Festo S. PANTALEONIS Mart. semid. omn. de commu. unius Mart. præter sequentia.

Pro comm. vel ad Magnif.

Antiph. Gloriosus Pantaleon cælestem Medicum toto dilexit corde, & moriens pro Christo vivit in Cælo coronatus.

℣. Gloria & honore coronasti eum Domine.

℟. Et constituisti eum super opera manuum tuarum.

Oratio.

DEus qui Beatum Pantaleonem Martyrem tuum varia tormenta superare fecisti, & pro persecutoribus exorare; concede propitius, ut qui ejus imploramus auxilium, misericordiæ tuæ sentiamus effectum. Per Dominum nostrum. *Lect. I. Noct. de script. occurr.*

In II. Noct.

Lectio IV.

PAntaleon Nicomediensis filius Eustorgii Gentilis, & Eubulæ Christianæ, medicam artem ab Euphrosino didi-

cit. Cum autem Hermolaus Presbyter ex modestia vultus, ex incessu & serenitate oculorum alte de illo judicasset, illum accersivit, & cœpit in cor fluenta Divinæ Fidei infundere. Crede mihi dixit: Æsculapii, & Hippocratis medicamenta parva sunt, & parum prodesse possunt; quinimo ipsi Dii, quos colit Maximianus, sunt vana omnino fabula. Unus autem solus verus Deus est Christus, in quem si credideris, ejus sola invocatione omnes morbos fugabis. Quæ verba servabat in corde, jugiter meditabatur, & suaviter allectus ad Hermolaum, ut ad Magistrum, hilaris quotidie ventitabat. Cum autem quadam die videret puerum mortuum, & prope eum viperam quasi ostendentem, quod ei mortem intulisset, intra se dixit: Si vera sunt dicta Hermolai, invocato nomine Christi puer iste vivet, & bellua morietur; quod, ut cogitavit, accidit; & statim infusa luce securitatis omnis caligo discessit; & benedicens Deum, æstuansque desiderio sacri Baptismi, ab Hermolao gaudens suscepit. ℟. Honestum fecit.

Lectio V.

NON multo post cæco visum restituit, & Patri Eustorgio tenebras impietatis solvit, qui Idola calcans verum Deum confessus baptizatur. Mortuo Patre, egenis opem, & languentibus sanitatem largiebatur; quare ad Maximianum defertur, qui primum honore & blanditiis attrahere studet; deinde minatur mortem & dira supplicia, si diis non offerat sacrificium; sed cum omnia invicto animo respueret in ligno suspenditur, ferreis laniatur ungulis, & lampades ignis lateribus ejus admoventur. At illo orante, apparuit Christus dulcibus verbis illum recreans, & illico laxatæ sunt manus lictorum, extinctæ lampades, & plumbum liquatum, in quod postmodum Tyranno jubente injectus fuit, in naturalem mutatur frigiditatem. Sed quid non tentat ingeniosa crudelitas? Mandat ingentem lapidem collo alligari, sicque in mare demitti: sed lapis non secus ac folium leve supernatat, & Pantaleon firmiter super undas graditur,

Non cessit tantis prodigiis Tyranni obcæcata mens, sed feris insanior jubet ad feras produci. Crudele spectaculum! Sed spectabile Cælo, confluxit tota Civitas, congrediuntur cum Athleta feræ, at illæ tanquam ratione utentes & indutæ humanitatem, quam exuerat Imperator, reverenter ad Martyrem accedunt, blandiuntur, pedesque illius lingua lambentes, veluti contendebant quænam prima ad eum accederet; & non prius recederet, quam Martyr ei manum imposuisset, ac benedixisset.

℟. Desiderium.

Lectio VI.

QUO viso clamabant multi: Dimittatur justus, magnus est Deus Christianorum, qui quidem solus, & verus est. Sed Maximianus nec edoctus a feris pietatem, nec tanto lumini cedens, imperat Pantaleonem in locum editum ferri, & rotæ alligatum in præceps per declive demitti: at rota ultrice, & plures Deorum opprimente cultores, illæsus evasit; quare gladio occidi jussit. Accessit lictor, oleæ plantæ illum alligat, sed cum exequeretur ictum, conversa fuit ferri acies ceræ similis; quo miraculo stupefacti lictores ad pedes Martyris provoluti veniam precantur, Christum aperte confitentes. Sed tandem, ne periret gloria martyrii, caput abscinditur, & statim lac pro sanguine fluxit, & planta oleæ, cui alligatus fuerat, fructibus onusta apparuit. Cum autem quidam fideles convenissent, Sacrum Corpus in Suburbano cujusdam Scholastici reverenter reponunt, & quem in vita tantis prodigiis Dominus illustraverat, post obitum innumeris decoravit; inter quæ præclarum illud, quod Sacer ejus Cruor, qui in ampulla servatur Ravelli in Regno Neapolitano, & Romæ a primis vesperis Festi usque ad diem sequentem, in quo Ecclesia celebrat ejus martyrium, cum coagulatus antea existat, mirum in modum liquefieri, & undequaque fluidum moveri, cunctis cernentibus, quotannis conspicitur; quod etiam accidit in portione Sanguinis, qui in Monasterio Regali Incarnationis Monialium Sancti Augustini Matriti inter pretiosiora pignora asservatur.

℟. Stola jucunditatis. 8

In III. Noct. Homil. in Evang. Nihil est opertum, *ut in Festo S. Polycarpi Episc. & Mart. in die 26. Januar.*

Ad Laudes & per Horas.

Antiph. In tormentis apparuit Christus Pantaleonem mira dulcedine perfundens.

Psalm. Dominus regnavit, *cum reliq. de Domin.*

Antiph. Ego enim, ait Christus in habitu Hermolai, tecum sum in omnibus, quæ propter me pateris.

Antiph. Cum pro lictoribus exoraret, audivit de Cælo: Ultra non vocaberis Pantaleon, sed Pantaleemon, idest misericors, quia multi per te misericordiam consequentur.

Antiph. Lacte, & cruore Martyris collum fluit, pro quo cruorem, & aquam Christus fuderat.

Antiph. Pantaleon varie cruciatus jugiter canebat: Sæpe expugnaverunt me a juventute mea, etenim non potuerunt mihi.

Capit. Hymn. & ℣. de commu. unius Mart.

Ad Benedictus.

Antiph. Dixit Maximianus Pantaleoni: Quænam est ars præstigiarum, quæ tibi extinxit lampades, & satellitibus vires abstulit? ad quæ respondit: Meæ præstigiæ Christus est.

In II. Vesp. Antiph. sumuntur ex Laudibus: Psalm. ex II. Vesp. de commu. un. Mart.

A Capitulo fit de Ss. Nazario, & Soc. Mart. in Breviario. Et fit comm. S. Pantaleonis.

Antiph. Recordatus fuit misericordiæ Domini, & in conspectu adstantium factus est illi adjutor.

℣. Justus ut palma florebit.

℟. Sicut cedrus Libani multiplicabitur.

DIE II. AUGUSTI

In Festo B. ALPHONSI MARIÆ de Ligorio Conf. Pont. dupl. omn. de commu. Conf. Pont. præter ea, quæ hic habentur propria.

Ad Vesp.

Hymnus.

EN qui benigne nexibus
Solvit revinctos criminum,

Cæliqúe callem deviis
En qui retexit sedulus.
Oh quot labores pertulit,
Æstusque mentis asperos,
Ex ore prompte dæmonis
Eos ut atro tolleret!
Pagos & urbes permeat,
Plagasque cultas rusticis,
Ibique Christi dogmata
Ardore multo seminat.
Et ut docere dissitos,
Omnesque possit posteros,
Edit libros multiplices
Cunctis futuros sæculis.
Æterna Patri gloria,
Ejusque soli Filio,
Tibique Sancte Spiritus
Sit in perenni tempore. Amen.

Oratio.

DEus, qui per Beatum Alphonsum Mariam Confessorem tuum, atque Pontificem animarum zelo succensum Ecclesiam tuam nova prole fœcundasti: quæsumus, ut ejus salutaribus monitis edocti, & exemplis roborati, ad Te pervenire feliciter valeamus. Per Dominum &c.

Ad Matut.

Hymnus.

DUM corda plebis commovet,
Eamque belle provocat
Alphonsus, ut fiduciam
In Matre ponat Numinis:
Monstrum novum, mirabile
Stupore plena conspicit,
Immensa quod suspiria,
Dulcesque guttas excitat.
Imago namque Virginis
Se luce vestit protinus,

Jubarque vibrat, quod pium
Loquentis os illuminat.
Probavit hoc miraculo
Regina Cæli præpotens
Verum fuisse, fervido
Quod fudit ipse pectore.
Æterna Patri gloria,
Ejusque soli Filio,
Tibique Sancte Spiritus
Sit in perenni tempore. Amen.

In I. Noct. Lect. de script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

ALphonsus Maria de Ligorio Neapoli nobilibus Parentibus natus, ab ineunte ætate non obscura præbuit sanctitatis indicia. Eum adhuc infantem cum Parentes obtulissent B. Francisco de Hieronymo e Societate Jesu, is bene precatus edixit, eumdem ad nonagesimum usque annum perventurum, ad Episcopalem dignitatem evectum iri, maximoque Ecclesiæ bono futurum. Jam tum a pueritia a ludis obhorrens nobiles ephebos ad Christianam modestiam verbo, & exemplo componebat. Adolescens, dato piis sodalitatibus nomine, in publicis nosocomiis ægrotis inservire, jugi in templis orationi vacare, ac sacra Mysteria frequenter obire in deliciis habebat. Pietatem litterarum studiis adeo conjuxit, ut sexdecim vix annos natus utriusque Juris lauream in patria universitate fuerit assequutus. Patri obtemperans, causarum patrocinia suscepit, in quo munere obeundo etsi magnam sibi laudem comparasset, fori tamen pericula expertus, ejusmodi vitæ institutum ultro dimisit. Spreto igitur præclaro conjugio sibi a Patre proposito, avita primogenitura abdicata, & ad Aram Virginis de Mercede, ense suspenso, divinis ministeriis se mancipavit. Sacerdos factus tanto zelo irruit in vitia, ut Apostolico munere fungens, huc illuc pervolans, ingentes perditorum hominum conversiones perageret. Pauperum præsertim,

&

& ruricolarum miseratus Congregationem Presbyterorum instituit SS. Redemptoris, qui ipsum Redemptorem secuti, per agros, pagos, & castella pauperibus evangelizarent.

Lectio V.

Ne autem a proposito umquam diverteret, perpetuo se voto obstrinxit nullam temporis jacturam faciendi. Hinc animarum zelo succensus tum divini verbi praedicatione, tum scriptis sacra eruditione, & pietate refertis animas Christo lucrifacere, & ad perfectiorem vitam adducere studuit. Mirum sane quot odia extinxerit, quot devios ad rectum salutis iter revocaverit. Dei Genitricis cultor eximius, de illius laudibus librum edidit, ac de iis, dum ferventius concionando disserit, a Virginis imagine, in eum immisso miro splendore, totus facie coruscare, & in extasim rapi coram universo populo non semel visus est. Dominicæ Passionis, & sacræ Eucharistiæ contemplator assiduus, ejus cultum mirifice propagavit. Dum vero ad ejus Aram oraret, vel Sacrum faceret, quod numquam omisit, præ amoris vehementia, vel seraphicis liquescebat ardoribus, vel insolitis quatiebatur motibus, vel abstrahebatur a sensibus. Miram vitæ innocentiam, quam nulla umquam lethali labe fœdavit, pari cum pœnitentia socians, corpus suum inedia, ferreis catenis, ciliciis, cruentaque flagellatione castigabat. Inter hæc prophetiæ, scrutationis cordium, bilocationis, & miraculorum donis inclaruit.

Lectio VI.

Ab Ecclesiasticis dignitatibus sibi oblatis constantissime abhorruit. At Clementis decimi tertii Pontificis auctoritate coactus, S. Agathæ Gothorum Ecclesiam gubernandam suscepit. Episcopus externum dumtaxat habitum, non autem severam vivendi rationem immutavit. Eadem frugalitas, summus Christianæ disciplinæ zelus, impensum in vitiis coercendis, arcendisque erroribus, & in reliquis pastoralibus muneribus obeundis studium. Liberalis in pauperes, omnes Ecclesiæ proventus iisdem distribuebat, ac urgente annonæ caritate ipsam domesti-

 cam

cam supellectilem in alendis famelicis erogavit. Omnibus omnia factus, Sanctimoniales ad perfectiorem vivendi formam redegit, suæque Congregationis Monialium Monasterium constituendum curavit. Episcopatu ob graves, habitualesque morbos dimisso, ad Alumnos suos, a quibus pauper discesserat, revertitur pauper. Demum quamvis senio, laboribusque, diuturna arthritide, aliisque gravissimis morbis fractus corpore, spiritu tamen alacrior de cælestibus rebus disserendi, aut scribendi finem numquam adhibuit; donec nonagenarius calendis Augusti anno millesimo septingentesimo octogesimo septimo Nuceriæ Paganorum inter suorum Alumnorum lacrymas placidissime expiravit. Eum inde virtutibus, & miraculis clarum, PIUS SEPTIMUS Pontifex Maximus anno millesimo octingentesimo decimo sexto Beatorum fastis adscripsit.

Lect. III. Noct. de commu. Evangelistarum Designavit Dominus &c. *Ad Laud.*

Hymnus.

ALphonse curnam juscula
Herbis amaris inficis?
Corpus tuum durissimo
Quare flagello percutis?

Rerum premens angustia,
Frigus, calor, jejunium,
Sitis, laborque pervigil
Submisit illud affatim.

Intacta sint, hoc efficis;
Ut castitatis lilia
Tuæ, cibumque divitem
Virtutibus des cæteris.

Sic in tumultu sæculi
Vita fruentes accolæ
Possunt Eremi consequi
Gressus tuos Antistites.

Æterna Patri gloria,
Ejusque soli Filio,
Tibique Sancte Spiritus
Sit in perenni tempore. Amen.

DIE V. AUGUSTI.

In Festo S. EMYGDII Episc. & Mart. dupl. omnia de commu. un. Mart. præter ea, quæ hic assignantur.

Oratio.

DEus qui Beatum Emygdium Martyrem tuum, atque Pontificem Idolorum victoria, & miraculorum gloria decorasti: concede propitius, ut eo interveniente malorum Spirituum fraudes vincere, & coruscare virtutibus mereamur. Per Dominum &c.

In I. Noct. Lect. de scr. occ.

In II. Noct.

Lectio IV.

EMygdius e nobili Francorum prosapia Treveris natus, anno ætatis vicesimotertio Parentibus Idololatris frustra obstantibus fidem Christi suscepit, & constantissime professus est. Cum tribus Discipulis Euplo, Germano, & Valentino vitam duxit humanis spretis oblectamentis, rebus divinis plenius incumbebat, erga proximum caritatis ardore æstuabat. Idcirco ad procurandam multorum salutem Romam se contulit, hospitio exceptus in Insulam Tyberis, hospitis filiam per quinquennium jam immedicabili morbo languentem Baptismo sanavit. ℟. Honestum fecit.

Lectio V.

MOX oculi cæci coram populo signo crucis aperti, a multitudine eum filium Apollinis credente, in Templum Æsculapii rapitur. Ibi Christi servum se professus ejus invocatione magnum numerum ægrorum, nequidquam Idoli opem implorantium, valetudini restituit. Aras diruit, Æsculapii signum confractum in Tyberim projecit. Quibus rebus, & mille tercentorum Gentilium, præter Æsculapii Sacerdotes, conversione inde sequuta, indignati Posthumii Titiani Præfecti urbis minas, Angeli monitu declinans, Sanctum Marcellum Pontificem adiit, a quo Episcopus ordinatus, & Asculum missus est. ℟. Desiderium.

Lectio VI.

MUltis in itinere miraculis ingenti multitudine Christo adjuncta, simul ac Asculum Emygdius pervenit, Dæmones e simulacris Idolorum per cuncta Fana ejulatibus editis, peregrinam doloris sui caussam indicarunt, quem cum concitata plebs ad cædem quæreret, excitatus tumultu Polhymius Civitatis Præses eum ad se vocatum multis, sed irritis verbis ad Jovis, & Angariæ Deæ Asculi Patronæ venerationem hortatur, promissis etiam in præmium nuptiis propriæ filiæ Polisiæ, quam Emygdius ad Christum conversam baptizavit, & post eam mille & sexaginta homines educta e saxo per ingens miraculum aquarum copia. His in rabiem actus Polhymius Sancto Episcopo caput abscidit, quo facto truncus ejus mirabiliter erectus abjectum humo proprium caput tollens manibus per spatium tercentorum passuum ad Oratorium portavit. Unde ad Templum maximum translatum est, ubi magna Religione Asculani populi, concursu externorum hanc usque in diem colitur. Incidit ut beata mors durante persecutione Diocletiani.

℟. Stola jucunditatis.

In III. Noct.

Homil. in Evang. Si quis venit ad me &c. *ut in commu. unius Martyris.*

DIE XIV. AUGUSTI.

In Festo BB. ANTONII Primaldi, & Sociorum Mm. Hydruntinorum. Semid. omnia de commu. plur. Mart. præter ea, quæ sequuntur.

Oratio.

PRæsta quæsumus, Omnipotens Deus, ut qui gloriosos Martyres Antonium, & Socios fortes in sua confessione cognovimus, pios apud Te in nostra intercessione sentiamus. Per Dominum nostrum &c.

Lect. I. Noct. de script. occurr.

In

In II. Noct.

Lectio IV.

ANtonius Primaldus, & octingenti circiter Socii Martyres Hydruntini, Christi fidem postremis hisce sæculis suo sanguine illustrarunt, & insigni fortitudinis exemplo primævam Ecclesiæ gloriam revocarunt. Anno siquidem reparatæ salutis millesimo quadringentesimo octogesimo, quum Achomates classis Mahumeti Secundi Præfectus in perniciem tenderet Italiæ, Hydruntum devectus, urbem penitus imparatam facili negocio subigere ratus est. Tanta vero fuit Hydruntinorum virtus, ut cum hostibus Sanctæ Fidei pacisci, ne ferendis quidem conditionibus, passi sint. Per quindecim igitur dies acriter utrinque pugnatum est; sed jam disjectis mœnibus, tandem barbarorum numerus prævaluit, qui vi urbe potiti, cuncta cædibus compleverunt: sic per diuturnos labores, multasque tribulationes Servos suos Dominus ad coronam disponebat.

℟. Sancti tui Domine.

Lectio V.

HYdruntinorum constantia, suorumque ingenti clade non leviter commotus Achomates crudelis homo, & Christiano nomini infensissimus, inter eos, quos servituti addixerat, viros omnes secerni jubet decimoquinto anno majores, qui octingenti circiter inventi sunt. Nudi, manibusque post terga colligatis ex urbe ad clivum Minervæ (postea Martyrum dnctum) coram barbaro Duce deducuntur; electo huic populo fides Christi ejuranda proponitur; libertas, & Patriæ salus, dum pareant, promittitur; mors vero, si renuant, indicitur. At exemplo vere singulari, nemo unus in tanto numero repertus est, qui vel spe libertatis allectus, vel mortis timore perculsus, a fide Christi desciverit. Omnes enim ab Antonio viro religione spectabili confirmati, invocantes dulcia Jesu, & Mariæ nomina, seque invicem cohortantes, datis fortiter pro Christo cervicibus, Martyrii palmam assequuti sunt.

℟. Verbera carnificum.

Lectio VI.

MArtyrium hoc plurimis prodigiis Deus quoque confirmavit. Ferunt enim, Antonii corpus abscisso capite constitisse, nec nisi finita Sociorum cæde potuisse dejici; atque insuper omnia Beatorum corpora per tredecim menses diu exposita penitus integra & incorrupta permansisse. Quare ab Alphonso Calabriæ Duce Ferdinandi Regis filio, urbe recuperata, summa religione ac pompa, ipsoque comitante ad reconciliatam Metropolitanam Ecclesiam importantur, & in egregio Sacello, quod regali munificentia Rex dotaverat, collocantur. Quadriennio fere post biscentum circiter quadraginta ex iisdem Martyrum corporibus idem Alphonsus Dux Neapolim asportavit, atque in Ecclesia Beatæ Mariæ Magdalenæ prope Castrum Capuanum collocavit; unde postea ad Ecclesiam Sanctæ Catharinæ ad Formellum nuncapatam translata sunt, ubi nunc etiam pie sancteque recoluntur. Reliqua vero sacra pignora illorum Patria Hydruntum veneratur, Beatorum Martyrum præsentem opem sæpissime experta cultum ab immemorabili tempore iisdem præstitum Clementis Decimiquarti Pontificis Maximi Apostolica auctoritate comprobandum curavit.

℟. Tanquam aurum.

In III. Noct. de commu. 1. loco.

DIE XVI. AUGUSTI.

In Festo S. ROCHI Conf. dupl. omnia de commu. Conf. non Pont. præter ea, quæ sequuntur.

Oratio

POpulum tuum, quæsumus Domine, continua pietate custodi, & Beati Rochi suffragantibus meritis, ab omni fac animæ & corporis contagione securum. Per Dominum &c.

In I. Noct. Lect. de script. occurr.

In

In II. Noct.

Lectio IV.

ROchus in Monte Pessulano natus, quanta in proximum caritate flagraret tum maxime ostendit, cum sævissima peste longe lateque per Italiam grassante, Patria relicta, Italicam peregrinationem suscepit; Urbesqe et Oppida peragrans seipsum in ægrotantium obsequium impendere, animamque suam pro fratribus ponere non dubitavit. Quod Beati viri studium, quam gratum Deo fuerit, miris sanationibus declaratum est. Complures enim pestilentia infectos e mortis periculo signo Crucis eripuit, et integræ sanitati restituit. In Patriam reversus, virtutibus et meritis dives sanctissime obiit; ejusque obitum statim subsecuta est veneratio Fidelium, quæ in Constantiensi deinde Concilio magnum recepisse dicitur incrementum, cum ad propulsandam ingruentem luem Rochi imago solemmi pompa, omni comitante Populo per eamdem Civitatem, Episcopis approbantibus, est delata. Itaque ejus cultus mirifice propagatus est in universo terrarum orbe, qui eumdem sibi apud Deum adversus contagiosam luem Patronum religioso studio adoptavit. Quibus accurate perpensis Urbanus octavus Pontifex Maximus, ut ejus dies festus iis in locis, in quibus fuerint Ecclesiæ Sancti Rochi nomine Deo dicatæ, Officio Ecclesiastico celebraretur, indulsit. ℟. Honestum fecit.

Lectio V.

Ex tractatu S. Augustini Episcopi in Epistolam Joannis.
Tract. 5. in cap. 3.

PErfecta ista caritas est, ut paratus sis mori pro fratre. Hanc ipse Dominus in se exhibuit mortuus pro omnibus, orans pro eis, a quibus crucifigebatur, & dicens: Pater ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt. Sed si solus hoc fecit, non erat Magister, si discipulos non habebat. Si quis tantam habuerit caritatem, ut paratus sit pro fratribus etiam mori, perfecta in illo charitas

ritas est: sed numquid mox, ut nascitur, cum fuerit nata nutritur, cum fuerit nutrita corroboratur, cum fuerit roborata perficitur, cum ad perfectionem venerit quid dicit? Mihi vivere Christus est, & mori lucrum. Optabam dissolvi et esse cum Christo. Multo enim magis optimum; manere autem in carne necessarium propter vos. Propter eos volebat vivere, pro quibus paratus erat mori. ℟. Amavit eum.

Ex Tractatu 6.

Lectio VI.

HÆC est perfectio caritatis, & major omnino non potest inveniri; sed quia non in omnibus perfecta est, & desperare non debet, in quo perfecta non est, si jam nata est, & quibusdam suis nutrimentis ad perfectionem propriam ǝpuǝɔnpɹǝd. Quæsivimus inchoationem caritatis unde incipiat, & ubi continuo invenimus: Si quis habet facultatem Mundi, & viderit fratrem suum egentem, & clauserit viscera sua adversus eum, quomodo dilectio Patris manet in illo? Ergo hic incipit ista caritas, fratres, ut de suis superfluis tribuat egenti in angustiis aliquibus constituto, ex quo eo quod sibi abundat secundum tempus a tribulatione temporali liberet fratrem. Hoc exordium est caritatis. Hanc ita cœptam si verbo Dei, & spe futuræ vitæ nutrieris, pervenies ad illam perfectionem, ut paratus sis animam tuam ponere pro fratribus tuis. ℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. in Evang. Homo quidam nobilis, *ut in Festo S. Ludovici Reg. 25. vel 26. Aug. in Brev. Rom.*

DIE XXI. AUGUSTI.

In Festo S. JOANNÆ FRANCISCÆ Fremiot de Chantal, dupl. Omnia de commu. nec Virg. nec Mart. præter ea, quæ sequuntur.

Oratio.

OMnipotens, & misericors Deus, qui Beatam Joannam Franciscam tuo amore succensam, admirabili Spiritus fortitudine per omnes vitæ semitas in via perfectionis do-

donasti; quique per illam illustrare Ecclesiam tuam nova prole voluisti: ejus meritis & precibus concede, ut qui infirmitatis nostræ conscii de tua virtute confidimus, cælestis gratiæ auxilio cuncta nobis adversantia vincamus. Per Dominum &c.

In I. Noct. lect. de script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

JOanna Francisca Fremiot a Chantal Divione in Burgundia clarissimis orta natalibus, ab ineunte ætate eximiæ Sanctitatis non obscuras edidit significationes. Eam enim vix quinquennem nobilem quemdam Calvinistam solida supra ætatem argumentatione perstrinxisse ferunt, collatumque ab eo munusculum flammis illico tradidisse in hæc verba: En quomodo hæretici apud inferos comburentur, qui loquenti Christo fidem detrectant. Matre orbata Deiparæ Virginis tutelæ se commendavit, & famulam, quæ ad mundi amorem eam alliciebat ab se rejecit. Nihil puerile in moribus exprimens a sæculi deliciis abhorrens, martyriumque anhelans, religioni ac pietati impense studebat. Baroni de Chantal nuptui a Patre tradita, virtutibus omnibus excolendis operam dedit, liberos, famulos, aliosque sibi subjectos in fidei doctrina bonisque moribus imbuere satagens. Profusa liberalitate pauperum inopiam sublevabat, annona divinitus non raro multiplicata; quo factum est, ut nemini se unquam Christi nomine roganti stipem abnegaturam spoponderit. ℟. Propter veritatem.

Lectio V.

VIro in venatione interemto perfectioris vitæ consilium intens, continentiæ voto se obstrinxit. Viri necem non solum æquo animo tulit, sed in publicum indultæ veniæ testimonium occisoris filium e Sacro Fonte suscipere sui victrix elegit. Modica familia, tenui victu atque vestitu contenta, pretiosas vestes in pios usus convertit. Quidquid a domesticis curis supererat tempo-

ris,

ris, precibus, piis lectionibus, laborique impendebat. Numquam adduci potuit ad alteras nuptias, ut eas, quamvis utiles, & honorificas, iniret. Ne autem a proposito castimoniæ observandæ in posterum dimoveretur, illius voto innovato, Sanctissimum Jesu Christi nomen candenti ferro pectori insculpsit. Ardentius in dies caritate fervescens, pauperes, derelictos, ægros, teterrimisque morbis infectos ad se adducendos curabat; eosque non hospitio tantum excipiebat, solabatur, fovebat, verum etiam sordidas eorumdem vestes depurgabat, laceras reficiebat, & manantibus fætido pute ulceribus labia admovere non exhorrebat.

℟. Dilexisti justitiam.

Lectio VI.

A Sancto Francisco Salesio quo spiritus moderatore usa fuit, divinam voluntatem edocta, proprium Parentem, Socerum, Filium denique ipsum, quem etiam vocationi obsistentem sua e domo egrediens pedibus calcare non dubitavit, invicta constantia deseruit, & Sacri Instituti Visitationis Sanctæ Mariæ fundamenta jecit, Ejus Instituti leges integerrime custodivit; & adeo paupertatis fuit amans, ut vel necessaria sibi deesse gauderet. Christianæ vero animi demissionis, & obedientiæ, virtutum denique omnium perfectissimum exemplar se præbuit. Altiores in corde suo ascensiones disponens, arduissimo efficiendi semper id quod perfectius esse intelligeret voto se obstrinxit. Denique Sacro Visitationis Instituto ejus potissimum opera longe lateque diffuso, verbo, exemplo, & scriptis etiam divina sapientia refertis, ad pietatem & charitatem Sororibus excitatis, meritis referta & Sacramentis rite susceptis Molini anno millesimo sexcentesimo quadragesimo primo, die decimatertia Decembris migravit ad Dominum; ejusque Animam, occurrente S. Francisco Salesio, in Cælos deferri S. Vincentius a Paulo procul distans aspexit. Ejus Corpus postea Annecium translatum fuit; eamque miraculis ante & post obitum claram, Benedictus Decimus quartus Beatorum, Clemens Decimus tertius albo San-

Sanctorum adjecit. Festum autem ejusdem die duodecimo kalendas Septembris ab universa Ecclesia Clemens Decimus quartus Pontifex Maximus celebrari præcepit.

℟. Fallax gratia.

In III. Noct. Homil. in Evang. Simile . . . Thesauro *de commun.*

DIE XIX. AUGUSTI.

In Festo S. LUDOVICI Filii Caroli II. Siciliæ Regis, Episcopi Tolosani, & Confessoris Ordinis Minor. S. Francisci. Duplex 2. Clas. Omnia de commu. Confess. Pontif. præter sequentia.

Oratio.

DEus, qui beatum Ludovicum Confessorem tuum, atque Pontificem cæleste Regnum terreno præponere docuisti, ac puritate illibata, & eximia in pauperes caritate mirabiliter decorasti: concede; ut ejusdem virtutes æmulantes in terris, coronari cum ipso mereamur in cælis. Per Dominum nostrum.

Et non fit com. Octav. Assumtionis B. M. V.

In I. Noct. Lection. Fidelis sermo, *de eodem commun. Conf. Pontif.*

In II. Noct. *Lectio IV.*

LUdovicus nobilissimo genere natus, Patrem habuit Carolum Secundum Siciliæ Regem, Matrem vero Mariam Hungariæ Regis filiam. Adhuc puer in sortem Domini vocatus, posthabitis ætatis illius oblectamentis, divino se totum cultui mancipavit. Decimumquartum agens annum, una cum duobus fratribus pro Genitoris libertate in bello navali a Rege Aragoniæ capti obses ductus in Catalauniam, Barcinone apud Minores Sancti Francisci fere septennio est comoratus, sub eorumque disciplina in scientiarum studiis, ac sacrarum litterarum comparanda eruditione eo progressus est, ut constans fuerit opinio, ipsi potius fuisse divinitus infusas, quam humanitus acquisitas. Verum majori conatu cælestis Magistri doctrina spiritum instruere anhelans, ciliciis,

jeju-

jejuniis, ferreis flagellis carnem afflixit. Assidua interim Evangelicæ veritatis meditatione contemptibilia mundi spernere edoctus, Regalis solii fastum calcare deliberavit, ac de Seraphico amplectendo Instituto, raro humilitatis exemplo, votum emisit.

℟. Inveni David.

Lectio V.

ECclesiasticæ militiæ adscriptus, & ad sacros Ordines deinde promotus, ut quod mente statuerat, opere firmaret, juri primogenituræ renunciavit & Regno: cumque votum, quod Barcinone voverat, in Monte Pessulano frustra adimplere satageret, illius Cœnobii Fratribus timore Regis Patris eum recipere non audentibus, solemniter illud renovavit. Mox ad Ecclesiam Tolosanam a Bonifacio Octavo, quamvis invitus, assumtus, Romamque accersitus, & ab eodem honorifice exceptus, electioni de se factæ nullatenus se assensurum declaravit, donec votum, quo se obstrinxerat, Deo reddidisset. Quare annuente Pontifice, habitu Ordinis Minorum, quem semper postea retinuit, rite suscepto, in manibus Generalis Ministri professionem emisit: hisque peractis Apostolicis mandatis humiliter obtemperans, Episcopus Tolosanus passus est se consecrari.

℟. Posuit adjutorium.

Lectio VI.

TOlosam ad illius Ecclesiæ regimen profectus, spirituali animarum lucro totus incubuit; utque ministerium Apostolicum integre ac diligenter impleret, salutaribus monitis, illibatæque vitæ exemplo peccatores ad pœnitentiam revocavit, pluresque Judæos, atque Gentiles assidua verbi Dei prædicatione ad Orthodoxam fidem convertit. Ecclesiasticam disciplinam ubique in commissa sibi Diœcesi promovit, ac restauravit. Liberalis in pauperes, vingintiquinque ex eis quotidie domi aluit. Puritatem usque ad obitum a pueritia nitidissime custodivit. Humilitatis tandem, caritatis, atque omnium virtutum ornamento decorus, in juvenili ætate Brincolæ

Pro-

Provinciæ Arcé ardendi febre correptus, ad Domini sui amplexum, quem in votis semper habuerat, emigravit. Magnis deinde in Ecclesia meritis clarum, & miraculis illustrem, inter quæ plures mortui ejus intercessione ad vitam revocati enumerantur, Joannes Vicesimus-secundus in Sanctorum numerum retulit.

℞. Iste est.

In III. Noct. Homil. S. Hilarii Ep. in Evang. Vigilate, *de commun. Conf. Pontif. secundo loco.*

In 2. vesp. fit com. seq. Fest. S. Bernardi Abb. tantum, ut in Brev.

Missa Statuit, *de commun. Conf. Pont. Oratio ut supra. Evang.* Vigilate, *ex alia Missa* Sacerdotes.

DIE XXVII. AUGUSTI.

In Festo S. JOSEPHI Calasanctii Conf. dupl. Omnia de commun. Conf. non Pont. præter ea, quæ sequuntur.

Oratio.

DEus, qui per S. Josephum Confessorem tuum ad erudiendam spiritu intelligentiæ, ac pietatis juventutem, novum Ecclesiæ tuæ subsidium providere dignatus es; præsta quæsumus, nos ejus exemplo & intercessione ita facere & docere, ut præmia consequamur æterna. Per Dominum &c.

In I. Noct. Lectiones de script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

JOsephus Calasanctius a Matre Dei Petraltæ in Aragonia nobili genere natus, a teneris annis futuræ in pueros caritatis, & eorum institutionis indicia præbuit. Nam adhuc parvulus eos ad se convocatos in mysteriis fidei & sacris precibus erudiebat. Humanis divinisque litteris egregie doctus, cum studiis Theologicis Valentiæ operam daret, nobilis potentisque feminæ illecebris fortiter superatis, virginitatem, quam Deo voverat, inoffensam insigni victoria servavit. Sacerdos ex voto factus a compluribus Episcopis in Castellæ Novæ,

Aragoniæ, & Catalauniæ regnis in partem laboris adscitus, expectationem omnium vicit, pravis ubique moribus emendatis, Ecclesiastica disciplina restituta, inimicitiis cruentisque factionibus mirifice extinctis. At cælesti visione & Dei voce frequenter admonitus Romam profectus est.

℟. Honestum fecit. *Lectio V.*

IN Urbe summa vitæ asperitate, vigiliis & jejuniis corpus affligens, in orationibus & cælestium rerum contemplatione dies noctesque versabatur, septem ejusdem Urbis Ecclesias singulis fere noctibus obire solitus: quem inde morem complures annos servavit. Dato piis Sodalitatibus nomine, mirum quanto ardore pauperes, infirmos potissimum, aut carceribus detentos eleemosynis omnique pietatis officio sublevaret. Lue urbem depopulante, una cum S. Camillo tanto fuit actus impetu caritatis, ut præter subsidia ægrotis pauperibus large collata, ipsa etiam defunctorum cadavera suis humeris tumulanda transferret. Verum cum divinitus accepisset, se ad informandos intelligentiæ ac pietatis spiritu adolescentulos præcipue pauperes destinari, Ordinem Clericorum Regularium Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum fundavit, qui peculiarem curam circa puerorum eruditionem ex proprio Instituto profiterentur: Ipsumque Ordinem Clementi Octavo, Paulo Quinto, aliisque Summis Pontificibus magnopere probatum, brevi tempore per plurimas Europæ Provincias & Regna mirabiliter propagavit. In hoc autem tot labores perpessus est, ac tot ærumnas invicto animo toleravit, ut omnium voce miraculum fortitudinis & Sancti Jobi exemplum diceretur. ℟. Amavit eum Dominus.

Lectio VI.

QUamvis ipse Ordini universo præesset, totisque viribus ad animarum salutem incumberet, nunquam tamen intermisit pueros præsertim pauperiores erudire, quorum scholas verrere, eosque domum comitari consuevit. In eo

eo summæ patientiæ & humilitatis munere, valetudine etiam infirma, duos & quinquaginta annos perseveravit: dignus propterea quem crebris Deus miraculis coram discipulis illustraret, & cui Beatissima Virgo cum puero Jesu illis orantibus benedicente appareret. Amplissimis interim Dignitatibus repudiatis; prophetia, abdita cordium & absentia cognoscendi donis & miraculis clarus, Deiparæ Virginis quam singulari pietate & ipse ab infantia coluit, & suis maxime commendavit, aliorumque Cælitum frequenti apparitione dignatus, cum obitus sui diem, & Ordinis tunc prope eversi restitutionem atque incrementum prænunciasset, secundum & nonagesimum annum agens, Romæ obdormivit in Domino octavo kalendas Septembris anno millesimo sexcentesimo quadragesimo octavo. Ejus Cor & Lingua post sæculum integra & incorrupta reperta sunt. Ipse vero multis post obitum quoque signis a Deo illustratus, primum a Benedicto Decimo quarto Beatorum cultu decoratus fuit; ac deinde a Clemente Decimo tertio inter Sanctos solemniter est relatus. ℟. Iste homo.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 18.

IN illo tempore accesserunt Discipuli ad Jesum dicentes: Quis putas, major est in Regno Cælorum. Et reliqua.

Homilia S. Joannis Chrysostomi.

In Cap. 18. *Matth. Hom.* 60.

VIdete, ne aliquem istorum contempseritis parvulorum, quia eorum Angeli Patris mei faciem semper aspiciunt, & quia ego propter eos veni, & hæc Patris mei voluntas est. Ad tuendos conservandosque pusillos diligentiores nos reddit. Perspicis quam ingentia in tutelam tenuium mœnia erexerit, & quantum studium curamque habeat, ne perdantur; tum quia supremas decipientibus eos pœnas statuit, tum quia summam pol-

pollicetur mercedem his, qui curam eorum suscipiunt, idque tam suo, quam Patris exemplo corroborat.

℟. Iste est.

Lectio VIII.

DOminum igitur etiam nos imitemur, & nihil pro fratribus omittamus, etiam eorum quæ humilia viliaque nimium videntur: sed si administratione nostra etiam opus fuerit, quamvis tenuis atque abjectus quidem, cui administrandum sit, fuerit, quamvis ardua nobis res atque laboris plena esse videatur, omnia hæc pro fratris salute tolerabiliora faciliöraque oro videantur: Tanto enim studio, tantaque cura Deus dignam esse animam ostendit, ut neque Filio suo pepercerit.

℟. Sint lumbi vestri.

Lectio IX.

SI non est nobis satis ad salutem, quod virtuose ipsi vivamus, sed oportet aliorum salutem re ipsa desiderare; cum neque nos recte vivamus, neque alios hortemur, quid respondebimus? quæ nobis spes salutis reliqua erit? Quid majus quam animis moderari, quam adolescentulorum fingere mores? Omni certe pictore, omni certe statuario, ceterisque hujusmodi omnibus excellentiorem hunc duco, qui juvenum animos fingere non ignoret.

Te Deum &c.

DIE XXX. AUGUSTI.

In Festo S. HELENÆ Imperat. Vid. dupl. min. Omnia de commu. nec Virg. nec Mart. præter Orationem. & Lect. 2. Noct.

Oratio.

DOmine Jesu Christe, qui locum ubi Crux tua latebat Beatæ Helenæ revelasti, ut per eam Ecclesiam tuam hoc pretioso thesauro ditares; ejus nobis intercessione concede, ut vitalis Ligni pretio, æternæ vitæ præmia consequamur. Qui vivis &c.

Lect. I. Noct. de script. occurr.

In

Ex S. Ambros. in Orat. de obitu Theodosii.

VEnit ergo Helena, cœpit revisere Loca Sancta, infudit ei Spiritus, ut Lignum Crucis requireret, accessit ad Golgotham, & ait: Ecce locus pugnæ, ubi est victoria? quæro Vexillum salutis, & non invenio. Ego, inquit, in Regnis, & Crux Domini in pulvere? Ego in aulis, & in ruinis Christi triumphus? ille adhuc latet, & latet palma vitæ æternæ? Quomodo me redemtam arbitror, si redemptio ipsa non cernitur? Video quid egeris Diabole, ut gladius quo peremtus es, obstrueretur. Sed Isaac obstructor ab alienigenis puteos eruderavit, nec latere aquam passus est. Tollatur igitur ruina, ut vita appareat. Promatur gladius quo veri Goliæ caput est amputatum. Aperiatur humus, ut salus fulgeat. Quid egisti Diabole, ut absconderes Lignum, nisi ut iterum vincereris?

℟. Propter veritatem.

Lectio V.

VIcit te Maria, quæ genuit triumphatorem; quæ sine imminutione Virginitatis edidit eum, qui crucifixus vinceret te, & mortuus subjugaret. Vinceris & hodie, ut mulier tuas insidias deprehendat. Illa quasi Sancta Dominum gestavit, ego Crucem ejus investigabo: Illa generatum detulit, ego resuscitatum. Illa fecit ut Deus inter homines videretur; ego ad remedium peccatorum Divinum de ruinis elevabo Vexillum. Aperit itaque humum, decutit pulverem: tria patibula confusa reperit, quæ ruina contexerat, inimicus absconderat. Sed non potuit obliterari Christi triumphus. Incerto hæret ut mulier, sed certam indaginem Sanctis Spiritus inspirat.

℟. Dilexisti.

Lectio VI.

QUæsivit Clavos, quibus crucifixus est Dominus, & invenit. De uno Clavo frænos fieri præcepit, de altero

ro Diadema intexuit; unum ad decorem, alterum ad devotionem vertit. Visitata est Maria, ut Evam liberaret: Visitata est Helena, ut Imperatores redimerentur. Misit itaque filio suo Constantino Diadema gemmis insignitum, quas pretiosiori ferro innexas Cruci Redemtionis Divinæ gemma connecteret. Misit & frænum, utroque usus est Constantinus, & fidem transmisit ad posteros Reges. Principium itaque credentium Imperatorum sanctum est quod super frænum: Ex illo fides, ut persecutio cessaret, devotio succederet. Sapienter Helena egit, quæ Crucem in capite Regum levavit, & locavit, ut Crux Christi in Regibus adoretur. Non insolentia ista; sed pietas est, cum defertur Sacræ Redemtionis. Bonus itaque Clavus Romani Imperatoris, qui totum regit Orbem, ac vestit Principum frontem, ut sint prædicatores, qui persecutores esse consueverunt.

℟. Fallax gratia.

In III. Noct. Hom. S. Gregorii Pp. in Ev. Simile est thesauro.

DOMINICA III. SEPTEMBRIS.

Officium Septem Dolorum B. M. V. dupl.

Ad Vesp.

Antiph. Quo abiit dilectus tuus, *cum reliq. de Laud. inf.*

Psalm. Dixit Dominus, *& reliq. consueti, prout in Officio parvo ejusdem B. M.*

Capitulum. *Thren. 2.*

CUI comparabo te? vel cui assimilabo te, Filia Jerusalem? cui exæquabo te, & consolabor te, Virgo Filia Sion? magna est velut mare contritio tua.

℟. Deo gratias.

Hymnus.

O Quot undis lacrymarũ,
Quo dolore volvitur,
Luctuosa de cruento
Dum revulsum stipite.
Cernit ulnis incubantem

Virgo Mater Filium!
Os suave, mite pectus,
Et latus dulcissimum,
Dexteramque vulneratam,
Et sinistram sauciam;

Et

Et rubras cruore plantas
Ægra tingit lacrymis.
Centiesque, milliesque
Stringit arctis nexibus,
Pectus illud, & lacertos,
Illa figit vulnera,
Sicque tota colliquescit
In doloris osculis.
Eja, Mater, obsecramus
Per tuas has lacrymas,
Filiique triste funus,
Vulnerumque purpuram,
Hunc tui cordis dolorem
Conde nostris cordibus.
Esto Patri, Filioque,
Et coævo Flamini:
Esto summæ Trinitati
Sempiterna gloria,
Et perennis laus, honorque
Hoc, & omni sæculo. Amen.

℣. Regina Martyrum ora pro nobis.
℟. Quæ juxta Crucem Jesu constitisti.

Ad Magnificat.

Antiph. Nolite me considerare, quod fusca sim, quia decoloravit me sol: Filii matris meæ pugnaverunt contra me.

Oratio.

DEus, in cujus passione, secundum Simeonis Prophetiam, dulcissimam animam gloriosæ Virginis, & Matris Mariæ doloris gladius pertransivit: concede propitius; ut qui dolores ejus venerando recolimus, passionis tuæ effectum felicem consequamur. Qui vivis, & regnas.

Deinde fit comm. Dominicæ occurr.

Hymni Complet. & aliarum Horarum terminantur
Jesu, tibi sit gloria,
Qui passus es pro servulis,
Cum Patre & almo Spiritu,
In sempiterna sæcula. Amen.

Ad Matutinum.

Invitat. Stemus juxta Crucem cum Maria Matre Jesu; Cujus animam doloris gladius pertransivit.

Psalm. Venite, exultemus, &c.

Hymnus.

JAM toto subitus vesper eat polo,
Et sol attonitum præcipitet diem,
Dum sævæ recolo ludibrium necis,
Divinamque catastrophem.
Spectatrix aderas supplicio parens,

ris, precibus, piis lectionibus, laborique impendebat: Numquam adduci potuit ad alteras nuptias, ut eas, quamvis utiles, & honorificas, iniret. Ne autem a proposito castimoniæ observandæ in posterum dimoveretur, illius voto innovato, Sanctissimum Jesu Christi nomen candenti ferro pectori insculpsit. Ardentius in dies caritate fervescens, pauperes, derelictos, ægros, teterrimisque morbis infectos ad se adducendos curabat; eosque non hospitio tantum excipiebat, solabatur, fovebat, verum etiam sordidas eorumdem vestes depurgabat, laceras reficiebat, & manantibus fœtido pure ulceribus labia admovere non exhorrebat.

℟. Dilexisti justitiam.

Lectio VI.

A Sancto Francisco Salesio quo spiritus moderatore usa fuit, divinam voluntatem edocta, proprium Parentem, Socerum, Filium denique ipsum, quem etiam vocationi obsistentem sua e domo egrediens pedibus calcare non dubitavit, invicta constantia deseruit, & Sacri Instituti Visitationis Sanctæ Mariæ fundamenta jecit. Ejus Instituti leges integerrime custodivit; & adeo paupertatis fuit amans, ut vel necessaria sibi deesse gauderet. Christianæ vero animi demissionis, & obedientiæ, virtutum denique omnium perfectissimum exemplar se præbuit. Altiores in corde suo ascensiones disponens, arduissimo efficiendi semper id quod perfectius esse intelligeret voto se obstrinxit. Denique Sacro Visitationis Instituto ejus potissimum opera longe lateque diffuso, verbo, exemplo, & scriptis etiam divina sapientia refertis, ad pietatem & charitatem Sororibus excitatis, meritis referta & Sacramentis rite susceptis Molini anno millesimo sexcentesimo quadragesimo primo, die decimatertia Decembris migravit ad Dominum; ejusque Animam, occurrente S. Francisco Salesio, in Cælos deferri S. Vincentius a Paulo procul distans aspexit. Ejus Corpus postea Annecium translatum fuit; eamque miraculis ante & post obitum claram, Benedictus Decimus quartus Beatorum, Clemens Decimus tertius albo San-

Sanctorum adjecit. Festum autem ejusdem die duodecimo kalendas Septembris ab universa Ecclesia Clemens Decimus quartus Pontifex Maximus celebrari præcepit.

℟. Fallax gratia.

In III. Noct. Homil. in Evang. Simile . . . Thesauro *de commun.*

DIE XIX. AUGUSTI.

In Festo S. LUDOVICI Filii Caroli II. Siciliæ Regis, Episcopi Tolosani, & Confessoris Ordinis Minor. S. Francisci. Duplex 2. Clas. Omnia de commu. Confess. Pontif. præter sequentia.

Oratio.

DEus, qui beatum Ludovicum Confessorem tuum, atque Pontificem cæleste Regnum terreno præponere docuisti, ac puritate illibata, & eximia in pauperes caritate mirabiliter decorasti: concede; ut ejusdem virtutes æmulantes in terris, coronari cum ipso mereamur in cælis. Per Dominum nostrum.

Et non fit com. Octav. Assumtionis B. M. V.

In I. Noct. Lection. Fidelis sermo, *de eodem commun. Conf. Pontif.*

In II. Noct. *Lectio IV.*

LUdovicus nobilissimo genere natus, Patrem habuit Carolum Secundum Siciliæ Regem, Matrem vero Mariam Hungariæ Regis filiam. Adhuc puer in sortem Domini vocatus, posthabitis ætatis illius oblectamentis, divino se totum cultui mancipavit. Decimumquartum agens annum, una cum duobus fratribus pro Genitoris libertate in bello navali a Rege Aragoniæ capti obses ductus in Catalauniam, Barcinone apud Minores Sancti Francisci fere septennio est comoratus, sub eorumque disciplina in scientiarum studiis, ac sacrarum litterarum comparanda eruditione eo progressus est, ut constans fuerit opinio, ipsi potius fuisse divinitus infusas, quam humanitus acquisitas. Verum majori conatu cælestis Magistri doctrina spiritum instruere anhelans, ciliciis, jeju-

jejuniis, ferreis flagellis carnem afflixit. Assidua interim Evangelicæ veritatis meditatione contemptibilia mundi spernere edoctus, Regalis solii fastum calcare deliberavit, ac de Seraphico amplectendo Instituto, raro humilitatis exemplo, votum emisit.

℟. Inveni David.

Lectio V.

Ecclesiasticæ militiæ adscriptus, & ad sacros Ordines deinde promotus, ut quod mente statuerat, opere firmaret, juri primogenituræ renunciavit & Regno: cumque votum, quod Barcinone voverat, in Monte Pessulano frustra adimplere satageret, illius Cœnobii Fratribus timore Regis Patris eum recipere non audentibus, solemniter illud renovavit. Mox ad Ecclesiam Tolosanam a Bonifacio Octavo, quamvis invitus, assumtus, Romamque accersitus, & ab eodem honorifice exceptus, electioni de se factæ nullatenus se assensurum declaravit, donec votum, quo se obstrinxerat, Deo reddidisset. Quare annuente Pontifice, habitu Ordinis Minorum, quem semper postea retinuit, rite suscepto, in manibus Generalis Ministri professionem emisit: hisque peractis Apostolicis mandatis humiliter obtemperans, Episcopus Tolosanus passus est se consecrari.

℟. Posuit adjutorium.

Lectio VI.

Tolosam ad illius Ecclesiæ regimen profectus, spirituali animarum lucro totus incubuit; utque ministerium Apostolicum integre ac diligenter impleret, salutaribus monitis, illibatæque vitæ exemplo peccatores ad pœnitentiam revocavit, pluresque Judæos, atque Gentiles assidua verbi Dei prædicatione ad Orthodoxam fidem convertit. Ecclesiasticam disciplinam ubique in commissa sibi Diœcesi promovit, ac restauravit. Liberalis in pauperes, vingintiquinque ex eis quotidie domi aluit. Puritatem usque ad obitum a pueritia nitidissime custodivit. Humilitatis tandem, caritatis, atque omnium virtutum ornamento decorus, in juvenili ætate Brincolæ

Pro-

Provinciæ Arce ardendi febre correptus, ad Domini sui amplexum, quem in votis semper habuerat, emigravit. Magnis deinde in Ecclesia meritis clarum, & miraculis illustrem, inter quæ plures mortui ejus intercessione ad vitam revocati enumerantur, Joannes Vicesimus-secundus in Sanctorum numerum retulit.

℟. Iste est.

In III. Noct. Homil. S. Hilarii Ep. in Evang. Vigilate, *de commun. Conf. Pontif. secundo loco.*

In 2. vesp. fit com. seq. Fest. S. Bernardi Abb. tantum, ut in Brev.

Missa Statuit, *de commun. Conf. Pont. Oratio ut supra. Evang.* Vigilate, *ex alia Missa* Sacerdotes.

DIE XXVII. AUGUSTI.

In Festo S. JOSEPHI Calasanctii Conf. dupl. Omnia de commun. Conf. non Pont. præter ea, quæ sequuntur.

Oratio.

DEus, qui per S. Josephum Confessorem tuum ad erudiendam spiritu intelligentiæ, ac pietatis juventutem, novum Ecclesiæ tuæ subsidium providere dignatus es; præsta quæsumus, nos ejus exemplo & intercessione ita facere & docere, ut præmia consequamur æterna. Per Dominum &c.

In I. Noct. Lectiones de script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

JOsephus Calasanctius a Matre Dei Petraltæ in Aragonia nobili genere natus, a teneris annis futuræ in pueros caritatis, & eorum institutionis indicia præbuit. Nam adhuc parvulus eos ad se convocatos in mysteriis fidei & sacris precibus erudiebat. Humanis divinisque litteris egregie doctus, cum studiis Theologicis Valentiæ operam daret, nobilis potentisque feminæ illecebris fortiter superatis, virginitatem, quam Deo voverat, inoffensam insigni victoria servavit. Sacerdos ex voto factus a compluribus Episcopis in Castellæ Novæ,

Aragoniæ, & Catalauniæ regnis in partem laboris adscitus, expectationem omnium vicit, pravis ubique moribus emendatis, Ecclesiastica disciplina restituta, inimicitiis cruentisque factionibus mirifice extinctis. At cælesti visione & Dei voce frequenter admonitus Romam profectus est.

℟. Honestum fecit. *Lectio V.*

IN Urbe summa vitæ asperitate, vigiliis & jejuniis corpus affligens, in orationibus & cælestium rerum contemplatione dies noctesque versabatur, septem ejusdem Urbis Ecclesias singulis fere noctibus obire solitus: quem inde morem complures annos servavit. Dato piis Sodalitatibus nomine, mirum quanto ardore pauperes, infirmos potissimum, aut carceribus detentos eleemosynis omnique pietatis officio sublevaret. Lue urbem depopulante, una cum S. Camillo tanto fuit actus impetu caritatis, ut præter subsidia ægrotis pauperibus large collata, ipsa etiam defunctorum cadavera suis humeris tumulanda transferret. Verum cum divinitus accepisset, se ad informandos intelligentiæ ac pietatis spiritu adolescentulos præcipue pauperes destinari, Ordinem Clericorum Regularium Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum fundavit, qui peculiarem curam circa puerorum eruditionem ex proprio Instituto profiterentur: Ipsumque Ordinem Clementi Octavo, Paulo Quinto, aliisque Summis Pontificibus magnopere probatum, brevi tempore per plurimas Europæ Provincias & Regna mirabiliter propagavit. In hoc autem tot labores perpessus est, ac tot ærumnas invicto animo toleravit, ut omnium voce miraculum fortitudinis & Sancti Jobi exemplum diceretur. ℟. Amavit eum Dominus.

Lectio VI.

QUamvis ipse Ordini universo præesset, totisque viribus ad animarum salutem incumberet, nunquam tamen intermisit pueros præsertim pauperiores erudire, quorum scholas verrere, eosque domum comitari consuevit. In

eo

eo summæ patientiæ & humilitatis munere, valetudine etiam infirma, duos & quinquaginta annos perseveravit: dignus propterea quem crebris Deus miraculis coram discipulis illustraret, & cui Beatissima Virgo cum puero Jesu illis orantibus benedicente appareret. Amplissimis interim Dignitatibus repudiatis; prophetia, abdita cordium & absentia cognoscendi donis & miraculis clarus, Deiparæ Virginis quam singulari pietate & ipse ab infantia coluit, & suis maxime commendavit, aliorumque Cælitum frequenti apparitione dignatus, cum obitus sui diem, & Ordinis tunc prope eversi restitutionem atque incrementum prænunciasset, secundum & nonagesimum annum agens, Romæ obdormivit in Domino octavo kalendas Septembris anno millesimo sexcentesimo quadragesimo octavo. Ejus Cor & Lingua post sæculum integra & incorrupta reperta sunt. Ipse vero multis post obitum quoque signis a Deo illustratus, primum a Benedicto Decimo quarto Beatorum cultu decoratus fuit; ac deinde a Clemente Decimo tertio inter Sanctos solemniter est relatus. ℟. Iste homo.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 18.

In illo tempore accesserunt Discipuli ad Jesum dicentes: Quis putas, major est in Regno Cælorum. Et reliqua.

Homilia S. Joannis Chrysostomi.

***In Cap.* 18. *Matth. Hom.* 60.**

Videte, ne aliquem istorum contempseritis parvulorum, quia eorum Angeli Patris mei faciem semper aspiciunt, & quia ego propter eos veni, & hæc Patris mei voluntas est. Ad tuendos conservandosque pusillos diligentiores nos reddit. Perspicis quam ingentia in tutelam tenuium mœnia erexerit, & quantum studium curamque habeat, ne perdantur; tum quia supremas decipientibus eos pœnas statuit, tum quia summam

 pol-

pollicetur mercedem his, qui curam eorum suscipiunt, idque tam suo, quam Patris exemplo corroborat.

℟. Iste est.

Lectio VIII.

DOminum igitur etiam nos imitemur, & nihil pro fratribus omittamus, etiam eorum quæ humilia viliaque nimium videntur: sed si administratione nostra etiam opus fuerit, quamvis tenuis atque abjectus quidem, cui administrandum sit, fuerit, quamvis ardua nobis res atque laboris plena esse videatur, omnia hæc pro fratris salute tolerabiliora facilioraque oro videantur: Tanto enim studio, tantaque cura Deus dignam esse animam ostendit, ut neque Filio suo pepercerit.

℟. Sint lumbi vestri.

Lectio IX.

SI non est nobis satis ad salutem, quod virtuose ipsi vivamus, sed oportet aliorum salutem re ipsa desiderare; cum neque nos recte vivamus, neque alios hortemur, quid respondebimus? quæ nobis spes salutis reliqua erit? Quid majus quam animis moderari, quam adolescentulorum fingere mores? Omni certe pictore, omni certe statuario, ceterisque hujusmodi omnibus excellentiorem hunc duco, qui juvenum animos fingere non ignoret.

Te Deum &c.

DIE XXX. AUGUSTI.

In Festo S. HELENÆ Imperat. Vid. dupl. min. Omnia de commu. nec Virg. nec Mart. præter Orationem. & Lect. 2. Noct.

Oratio.

DOmine Jesu Christe, qui locum ubi Crux tua latebat Beatæ Helenæ revelasti, ut per eam Ecclesiam tuam hoc pretioso thesauro ditares; ejus nobis intercessione concede, ut vitalis Ligni pretio, æternæ vitæ præmia consequamur. Qui vivis &c.

Lect. 1. Noct. de script. occurr.

In

Ex S. Ambros. in Orat. de obitu Theodosii.

VEnit ergo Helena, cœpit revisere Loca Sancta, infudit ei Spiritus, ut Lignum Crucis requireret, accessit ad Golgotham, & ait: Ecce locus pugnæ, ubi est victoria? quæro Vexillum salutis, & non invenio. Ego, inquit, in Regnis, & Crux Domini in pulvere? Ego in aulis, & in ruinis Christi triumphus? ille adhuc latet, & latet palma vitæ æternæ? Quomodo me redemtam arbitror, si redemptio ipsa non cernitur? Video quid egeris Diabole, ut gladius quo peremtus es, obstrueretur. Sed Isaac obstructor ab alienigenis puteos eruderavit, nec latere aquam passus est. Tollatur igitur ruina, ut vita appareat. Promatur gladius quo veri Goliæ caput est amputatum. Aperiatur humus, ut salus fulgeat. Quid egisti Diabole, ut absconderes Lignum, nisi ut iterum vinceceris?

℟. Propter veritatem.

Lectio V.

VIcit te Maria, quæ genuit triumphatorem; quæ sine imminutione Virginitatis edidit eum, qui crucifixus vinceret te, & mortuus subiugaret. Vinceris & hodie, ut mulier tuas insidias deprehendat. Illa quasi Sancta Dominum gestavit, ego Crucem ejus investigabo: Illa generatum detulit, ego resuscitatum. Illa fecit ut Deus inter homines videretur; ego ad remedium peccatorum Divinum de ruinis elevabo Vexillum. Aperit itaque humum, decutit pulverem: tria patibula confusa reperit, quæ ruina contexerat, inimicus absconderat. Sed non potuit obliterari Christi triumphus. Incerto hæret ut mulier, sed certam indaginem Sanctis Spiritus inspirat.

℟. Dilexisti.

Lectio VI.

QUæsivit Clavos, quibus crucifixus est Dominus, & invenit. De uno Clavo frænos fieri præcepit, de alte-

Et rubras cruore plantas
Ægra tingit lacrymis.
Centiesque, milliesque
Stringit arctis nexibus,
Pectus illud, & lacertos,
Illa figit vulnera,
Sicque tota colliquescit
In doloris osculis.
Eja, Mater, obsecramus
Per tuas has lacrymas,
Filiique triste funus,
Vulnerumque purpuram,
Hunc tui cordis dolorem
Conde nostris cordibus.
Esto Patri, Filioque,
Et coævo Flamini:
Esto summæ Trinitati
Sempiterna gloria,
Et perennis laus, honorque
Hoc, & omni sæculo. Amen.

℣. Regina Martyrum ora pro nobis.
℟. Quæ juxta Crucem Jesu constitisti.

Ad Magnificat.

Antiph. Nolite me considerare, quod fusca sim, quia decoloravit me sol: Filii matris meæ pugnaverunt contra me.

Oratio.

DEus, in cujus passione, secundum Simeonis Prophetiam, dulcissimam animam gloriosæ Virginis, & Matris Mariæ doloris gladius pertransivit: concede propitius; ut qui dolores ejus venerando recolimus, passionis tuæ effectum felicem consequamur. Qui vivis, & regnas.

Deinde fit comm. Dominicæ occurr.

Hymni Complet. & aliarum Horarum terminantur

Jesu, tibi sit gloria,
Qui passus es pro servulis,
Cum Patre & almo Spiritu,
In sempiterna sæcula. Amen.

Ad Matutinum.

Invitat. Stemus juxta Crucem cum Maria Matre Jesu; * Cujus animam doloris gladius pertransivit.

Psalm. Venite, exultemus.

Hymnus.

JAM toto subitus vesper eat polo,
Et sol attonitum præcipitet diem,
Dum sævæ recolo ludibrium necis,
Divinamque catastrophem.
Spectatrix aderas supplicio parens,

 Mi-

Malis uda, gerens cor adamantinum;
Natus funerea pendulus in Cruce
Altos cum gemitus dabat.
Pendens ante oculos Natus, atrocibus
Sectus verberibus; Natus hiantibus
Fossus vulneribus; quot penetrantibus
Te conficit aculeis?
Heu! sputa, alapæ, verbera, vulnera,
Clavi, fel, aloe, spongia, lancea,
Sitis, spina, cruor, quam varia pium
Cor pressere tyrannide!
Cunctis interea stat generosior
Virgo Martyribus: prodigio novo,
In tantis moriens non moreris Parens
Diris fixa doloribus.
Sit summæ Triadi gloria, laus, honor:
A quo suppliciter, solicita prece,
Posco Virginei roboris æmulas
Vires rebus in asperis. Amen.

In I. Noct.

Antiph. Multiplicati sunt qui tribulant me, multi insurgunt adversum me.

Psalmus 3.

DOmine, quid multiplicati sunt qui tribulant me? * multi insurgunt adversum me.

Multi dicunt animæ meæ: * non est salus ipsi in Deo ejus.

Tu autem Domine susceptor meus es, * gloria mea & exaltans caput meum.

Voce mea ad Dominum clamavi: * & exaudivit me de monte sancto suo.

Ego dormivi, & soporatus sum: * & exurrexi, quia Dominus suscepit me.

Non timebo millia populi circumdantis me: * exurge Domine, salvum me fac Deus meus.

Quoniam tu percussisti omnes adversantes mihi sine caussa: * dentes peccatorum contrivisti.

Domini est salus: * & super populum tuum benedictio tua. Gloria Patri,

Antiph. Multiplicati sunt qui tribulant me, multi insurgunt adversum me.

Antiph. Paraverunt sagittas suas in pharetra, ut sagittent in obscuro rectos corde.

Psalmus 10.

IN Domino confido: quomodo dicitis animæ meæ: * Transmigra in montem sicut passer?

Quoniam ecce peccatores intenderunt arcum, paraverunt sagittas suas in pharetra, * ut sagittent in obscuro rectos corde.

Quoniam quæ perfecisti, destruxerunt: * justus autem quid fecit?

Dominus in templo sancto suo: * Dominus in cælo sedes ejus.

Oculi ejus in pauperem respiciunt: * palpebræ ejus interrogant filios hominum.

Dominus interrogat justum & impium: * qui autem diligit iniquitatem, odit animam suam.

Pluet super peccatores laqueos: * ignis & sulphur, & spiritus procellarum, pars calicis eorum.

Quoniam justus Dominus, & justitias dilexit: * æquitatem vidit vultus ejus. Gloria Patri.

Antiph. Paraverunt sagittas suas in pharetra, ut sagittent in obscuro rectos corde.

Antiph. Defecit in dolore vita mea, & anni mei in gemitibus.

Psalmus 30.

IN te Domine speravi, non confundar in æternum: * in justitia tua libera me.

Inclina ad me aurem tuam, * accelera ut eruas me.

Esto mihi in Deum protectorem, & in domum refugii, * ut salvum me facias.

Quoniam fortitudo mea, & refugium meum es tu: * & propter nomen tuum deduces me, & enutries me.

Educes me de laqueo hoc, quem absconderunt mihi: * quoniam tu es protector meus.

In manus tuas commendo spiritum meum: * redemisti me, Domine Deus veritatis.

Ma-

Odisti observantes vanitates, * supervacue.

Ego autem in Domino speravi: * exultabo, & lætabor in misericordia tua.

Quoniam respexisti humilitatem meam, * salvasti de necessitatibus animam meam.

Nec conclusisti me in manibus inimici: * statuisti in loco spatioso pedes meos.

Miserere mei, Domine, quoniam tribulor: * conturbatus est in ira oculus meus, anima mea, & venter meus.

Quoniam defecit in dolore vita mea: * & anni mei in gemitibus.

Infirmata est in paupertate virtus mea: * & ossa mea conturbata sunt.

Super omnes inimicos meos factus sum opprobrium, & vicinis meis valde: * & timor notis meis.

Qui videbant me, foras fugerunt a me: * oblivioni datus sum, tamquam mortuus a corde.

Factus sum tamquam vas perditum: * quoniam audivi vituperationem multorum commorantium in circuitu.

In eo dum convenirent simul adversum me, * accipere animam meam consiliati sunt.

Ego autem in te speravi Domine; * dixi: Deus meus es tu: in manibus tuis sortes meæ.

Eripe me de manu inimicorum meorum, * & a persequentibus me.

Illustra faciem tuam super servum tuum, salvum me fac in misericordia tua: * Domine non confundar, quoniam invocavi te.

Erubescant impii, & deducantur in infernum: * muta fiant labia dolosa.

Quæ loquuntur adversus justum iniquitatem, * in superbia, & in abusione.

Quam magna multitudo dulcedinis tuæ Domine, * quam abscondisti timentibus te!

Perfecisti eis, qui sperant in te, * in conspectu filiorum hominum.

Abscondes eos in abscondito faciei tuæ * a conturbatione hominum.

Pro-

Proteges eos in tabernaculo tuo * a contradictione linguarum.

Benedictus Dominus: * quoniam mirificavit misericordiam suam mihi in civitate munita.

Ego autem dixi in excessu mentis meæ: * Projectus sum a facie oculorum tuorum.

Ideo exaudisti vocem orationis meæ, * dum clamarem ad te.

Diligite Dominum omnes Sancti ejus; * quoniam veritatem requiret Dominus, & retribuet abundanter facientibus superbiam.

Viriliter agite, & confortetur cor vestrum, * omnes qui speratis in Domino. Gloria Patri.

Antiph. Defecit in dolore vita mea, & anni mei in gemitibus.

℣. Regina Martyrum, ora pro nobis.

℟. Quæ juxta Crucem Jesu constitisti.

Ex Jeremia Propheta.

Lectio I. *Thren.* 1.

PLorans ploravit in nocte, & lacrymæ ejus in maxillis ejus, non est qui consoletur eam ex omnibus caris ejus. Omnes amici ejus spreverunt eam, & facti sunt ei inimici. Vide Domine, quoniam tribulor, conturbatus est venter meus: subversum est cor meum in memetipsa; quoniam amaritudine plena sum. Foris interficit gladius, & domi mors similis est. Audierunt quia ingemisco ego, & non est qui consoletur me.

℟. Simeon vir justus, & timoratus dixit ad Mariam: * Tuam ipsius animam pertransibit gladius.

℣. Ne voceris me pulchram, sed amaram, quia amaritudine valde replevit me Omnipotens. Tuam ipsius animam.

Lectio II. *Thren.* 2.

CUI comparabo te? vel cui assimilabo te filia Jerusalem? cui exæquabo te, & consolabor te, Virgo filia Sion? Magna est enim velut mare contritio tua: quis medebitur tui? plauserunt super te manibus omnes transeuntes

seuntes per viam; sibilaverunt, & moverunt caput suum super filiam Jerusalem: Hæccine est urbs, dicentes, perfecti decoris, gaudium universæ terræ? Aperuerunt super te os suum omnes inimici tui: sibilaverunt, & fremuerunt dentibus, & dixerunt: Devorabimus.

℟. Surge, & accipe Puerum & Matrem ejus, & fuge in Ægyptum: * Et esto ibi, usque dum dicam tibi.

℣. Vocavi Filium meum ex Ægypto, ut veniat salus in Israel. Et esto ibi.

Lectio III.

FEcit Dominus quæ cogitavit, complevit sermonem suum, quem præceperat a diebus antiquis: destruxit & non pepercit, & lætificavit super te inimicum, & exaltavit cornu hostium tuorum. Clamavit cor eorum ad Dominum super muros filiæ Sion. Deduc quasi torrentem lacrymas per diem & noctem, non des requiem tibi, neque taceat pupilla oculi tui.

℟. Fili, quid fecisti nobis sic? * Ego & Pater tuus * Dolentes quærebamus te?

℣. Quid est, quod me quærebatis? In his quæ Patris mei sunt, oportet me esse. Ego, & Pater tuus.

Gloria Patri. Dolentes quærebamus te.

In II. Noct.

Antiph. Factum est cor meum tanquam cera liquescens in medio ventris mei.

Psalmus 21.

DEus Deus meus, respice in me: quare me dereliquisti? * longe a salute mea verba delictorum meorum.

Deus meus clamabo per diem, & non exaudies, * & nocte, & non ad insipientiam mihi.

Tu autem in sancto habitas, * Laus Israel.

In te speraverunt patres nostri: * speraverunt, & liberasti eos.

Ad te clamaverunt, & salvi facti sunt: * in te speraverunt, & non sunt confusi.

Ego autem sum vermis, & non homo: * opprobrium hominum, & abjectio plebis.

Omnes videntes me, deriserunt me, * locuti sunt labiis, & moverunt caput.

Speravit in Domino, eripiat eum: * salvum faciat eum, quoniam vult eum.

Quoniam tu es, qui extraxisti me de ventre: * spes mea ab uberibus matris meæ. In te projectus sum ex utero.

De ventre matris meæ Deus meus es tu: * ne discesseris a me.

Quoniam tribulatio proxima est: * quoniam non est qui adjuvet.

Circumdederunt me vituli multi: * tauri pingues obsederunt me.

Aperuerunt super me os suum, * sicut leo rapiens, & rugiens.

Sicut aqua effusus sum: * & dispersa sunt omnia ossa mea.

Factum est cor meum tamquam cera liquescens * in medio ventris mei.

Aruit tamquam testa virtus mea, & lingua mea adhæsit faucibus meis: * & in pulverem mortis deduxisti me.

Quoniam circumdederunt me canes multi: * concilium malignantium obsedit me.

Foderunt manus meas, & pedes meos: * dinumeraverunt omnia ossa mea.

Ipsi vero consideraverunt, & inspexerunt me: * diviserunt sibi vestimenta mea, & super vestem meam miserunt sortem.

Tu autem Domine, ne elongaveris auxilium tuum a me: * ad defensionem meam conspice.

Erue a framea Deus animam meam: * & de manu canis unicam meam.

Salva me ex ore leonis: * & a cornibus unicornium humilitatem meam.

Narrabo nomen tuum fratribus meis: * in medio Ecclesiæ laudabo te.

Qui timetis Dominum, laudate eum: * universum semen Jacob glorificate eum.

Timeat eum omne semen Israel: * quoniam non sprevit, neque despexit deprecationem pauperis.

Nec avertit faciem suam a me: * & cum clamarem ad eum, exaudivit me.

Apud te laus mea in Ecclesia magna: * vota mea reddam in conspectu timentium eum.

Edent pauperes, & saturabuntur: & laudabunt Dominum qui requirunt eum: * vivent corda eorum in sæculum sæculi.

Reminiscentur, & convertentur ad Dominum * universi fines terræ.

Et adorabunt in conspectu ejus * universæ familiæ Gentium.

Quoniam Domini est regnum: * & ipse dominabitur Gentium.

Manducaverunt, & adoraverunt omnes pingues terræ: * in conspectu ejus cadent omnes, qui descendunt in terram.

Et anima mea illi vivet: * & semen meum serviet ipsi.

Annuntiabitur Domino generatio ventura: * & annuntiabunt cæli justitiam ejus populo, qui nascetur, quem fecit Dominus. Gloria Patri.

Antiph. Factum est cor meum tamquam cera liquescens in medio ventris mei.

Antiph. Deus vitam meam annuntiavi tibi, posuisti lacrymas meas in conspectu tuo.

Psalmus 55.

MIserere mei Deus, quoniam conculcavit me homo: * tota die impugnas tribulavit me.

Conculcaverunt me inimici mei tota die: * quoniam multi bellantes adversum me.

Ab altitudine diei timebo: * ego vero in te sperabo.

In Deo laudabo sermones meos, in Deo speravi: * non timebo quid faciat mihi caro.

Tota die verba mea exsecrabantur; * adversum me omnes cogitationes eorum, in malum.

Inhabitabunt & abscondent: * ipsi calcaneum meum observabunt.

Sicut sustinuerunt animam meam, pro nihilo salvos facies illos: * in ira populos confriges.

Deus, vitam meam annuntiavi tibi: * posuisti lacrymas meas in conspectu tuo.

Sicut & in promissione tua: * tunc convertentur inimici mei retrorsum.

In quacumque die invocavero te: * ecce cognovi quoniam Deus meus es.

In Deo laudabo verbum, in Domino laudabo sermonem: * in Deo speravi, non timebo quid faciat mihi homo.

In me sunt Deus vota tua: * quæ reddam, laudationes tibi.

Quoniam eripuisti animam meam de morte, & pedes meos de lapsu: * ut placeam coram Deo in lumine viventium. Gloria Patri.

Antiph. Deus vitam meam annuntiavi tibi, posuisti lacrymas meas in conspectu tuo.

Antiph. Fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die, ac nocte.

Psalmus 41.

QUemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum: * ita desiderat anima mea ad te Deus.

Sitivit anima mea ad Deum fortem, vivum: * quando veniam & apparebo ante faciem Dei?

Fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die ac nocte: * dum dicitur mihi quotidie: Ubi est Deus tuus?

Hæc recordatus sum, & effudi in me animam meam: * quoniam transibo in locum tabernaculi admirabilis, usque ad domum Dei.

In voce exultationis, & confessionis, * sonus epulantis.

Quare tristis es anima mea? * & quare conturbas me?

Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi: * salutare vultus mei, & Deus meus.

Ad meipsum anima mea conturbata est, * propterea memor ero tui de terra Jordanis, & Hermoniim a monte modico.

Abyssus abyssum invocat, * in voce cataractarum tuarum.

Omnia excelsa tua, & fluctus tui * super me transierunt.

In die mandavit Dominus misericordiam suam, * & nocte canticum ejus.

Apud me oratio Deo vitæ meæ, * dicam Deo: Susceptor meus es.

Quare oblitus es mei? * & quare contristatus incedo, dum affligit me inimicus?

Dum confringuntur ossa mea, * exprobraverunt mihi, qui tribulant me inimici mei.

Dum dicunt mihi per singulos dies: Ubi est Deus tuus? * quare tristis es anima mea? & quare conturbas me?

Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi: * salutare vultus mei, & Deus meus. Gloria Patri.

Ant. **Fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die, ac nocte.**

℣. Fasciculus myrrhæ dilectus meus mihi.

℟. Inter ubera mea commorabitur.

Sermo S. Bernardi Abbatis.

Ex Serm. de 12. Stellis.

Lectio IV.

MArtyrium Virginis tam in Simeonis Prophetia, quam in ipsa Dominicæ Passionis historia commendatur. Positus est hic (ait Sanctus Senex de puero Jesu) in signum, cui contradicetur. Et tuam ipsius animam (ad Mariam autem dicebat) pertransibit gladius. Vere tuam, o Beata Mater, animam pertransivit: alioquin non nisi eam pertransiens, carnem Filii tui penetraret. Et quidem posteaquam emisit spiritum tuus ille Jesus, ipsius plane non attigit animam crudelis lancea, quæ ipsius aperuit latus, sed tuam utique animam pertransivit. Ipsius nimirum anima jam ibi non erat, sed tua plane inde nequibat avelli.

℟. Jesum bajulantem sibi Crucem: * Sequebatur turba mulierum, quæ plangebant, & lamentabantur eum.

℣. Filiæ Jerusalem super vos ipsas flete, & super filios vestros. Sequebatur.

Lectio V.

TUam ergo pertransivit animam vis doloris, ut plusquam Martyrem non immerito prædicemus, in qua nimirum corporeæ sensum passionis excesserit compassionis affectus. An non tibi plusquam gladius fuit sermo ille

ille revera pertransiens animam, & pertingens usque ad divisionem animæ, ac spiritus: Mulier, ecce filius tuus, O commutationem! Joannes tibi pro Jesu traditur? servus pro Domino, discipulus pro Magistro, filius Zebedæi pro filio Dei, homo purus pro Deo vero. Quomodo non tuam affectuosissimam animam pertransiret hæc auditio, quando, & nostra licet saxea, licet ferrea pectora sola recordatio scindit?

℟. Postquam venerunt in locum, qui dicitur Calvariæ, ibi crucifixerunt eum: * Stabat autem juxta Crucem Jesu Mater ejus.

℣. Tunc beatam illius animam doloris gladius pertransivit. Stabat.

Lectio VI.

NON miremini, Fratres, quod Maria Martyr in anima fuisse dicatur. Miretur qui non meminerit, se audivisse Paulum inter maxima gentium crimina memorantem, quod sine affectione fuisset. Longe id fuit a Mariæ visceribus, longe sit a servulis ejus. Sed forte quis dicat: Numquid non eum præscierat moriturum? Et indubitanter. Numquid non sperabat continuo resurrecturum? & fideliter. Super hæc doluit Crucifixum? & vehementer. Alioquin quisnam tu frater, aut unde tibi hæc sapientia, ut mireris plus Mariam compatientem, quam Mariæ filium patientem? Ille enim mori corpore potuit; ista commori corde non potuit? Fecit illud Caritas, qua majorem nemo habuit: fecit & hoc Caritas, cui post illam similis altera non fuit.

℟. Joseph ab Arimathæa: * Petiit Corpus Jesu, quod de Cruce depositum: * Suo complexu Mater excepit.

℣. Dolens Sunamitis sinu, & genibus suis sustinuit mortuum Filium. Petiit Corpus Jesu. Gloria. Suo complexu.

In III. Noct.

Antiph. Intenderunt arcum rem amaram, ut sagittent in occultis Immaculatum.

Psalmus 54.

EXaudi Deus orationem meam, & ne despexeris deprecationem meam: * intende mihi, & exaudi me.

Contristatus sum in exercitatione mea: * & conturbatus sum a voce inimici, & a tribulatione peccatoris.

Quoniam declinaverunt in me iniquitates: * & in ira molesti erant mihi.

Cor meum conturbatum est in me: * & formido mortis cecidit super me.

Timor & tremor venerunt super me: * & contexerunt me tenebræ.

Et dixi: Quis dabit mihi pennas sicut columbæ, * & volabo, & requiescam?

Ecce elongavi fugiens: * & mansi in solitudine.

Expectabam eum, qui salvum me fecit * a pusillanimitate spiritus, & tempestate.

Præcipita Domine, divide linguas eorum: * quoniam vidi iniquitatem, & contradictionem in civitate.

Die ac nocte circumdabit eam super muros ejus iniquitas, * & labor in medio ejus, & injustitia.

Et non defecit de plateis ejus * usura & dolus.

Quoniam si inimicus meus maledixisset mihi, * sustinuissem utique.

Et si is, qui oderat me, super me magna locutus fuisset: * abscondissem me forsitan ab eo.

Tu vero homo unanimis: * dux meus, & notus meus.

Qui simul mecum dulces capiebas cibos: * in domo Dei ambulavimus cum consensu.

Veniat mors super illos: * & descendant in infernum viventes.

Quoniam nequitiæ in habitaculis eorum, * in medio eorum.

Ego autem ad Deum clamavi: * & Dominus salvabit me.

Vespere, & mane, & meridie narrabo, & annuntiabo: * & exaudiet vocem meam.

Redimet in pace animam meam ab his, qui appropinquant mihi: * quoniam inter multos erant mecum.

Exaudiet Deus, & humiliabit illos, * qui est ante sæcula.

Non enim est illis commutatio, & non timuerunt Deum; * extendit manum suam in retribuendo.

Con-

Contaminaverunt testamentum ejus, divisi sunt ab ira vultus ejus: * & appropinquavit cor illius.

Molliti sunt sermones ejus super oleum; * & ipsi sunt jacula.

Jacta super Dominum curam tuam, & ipse te enutriet, * non dabit in æternum fluctuationem justo.

Tu vero Deus deduces eos * in puteum interitus.

Viri sanguinum & dolosi non dimidiabunt dies suos: * ego autem sperabo in te Domine. Gloria Patri.

Antiph. Intenderunt arcum rem amaram, ut sagittent in occultis immaculatum.

Antiph. Anima mea turbata est valde, sed tu Domine usquequo?

Psalmus 6.

DOmine, ne in furore tuo arguas me; * neque in ira tua corripias me.

Miserere mei Domine, quoniam infirmus sum; * sana me Domine, quoniam conturbata sunt ossa mea.

Et anima mea turbata est valde; * sed tu Domine usquequo?

Convertere Domine, & eripe animam meam; * salvum me fac propter misericordiam tuam.

Quoniam non est in morte qui memor sit tui; * in inferno autem quis confitebitur tibi?

Laboravi in gemitu meo, lavabo per singulas noctes lectum meum; * lacrymis meis stratum meum rigabo.

Turbatus est a furore oculus meus; * inveteravi inter omnes inimicos meos.

Discedite a me omnes qui operamini iniquitatem; * quoniam exaudivit Dominus vocem fletus mei.

Exaudivit Dominus deprecationem meam, * Dominus orationem meam suscepit.

Erubescant, & conturbentur vehementer omnes inimici mei; * convertantur & erubescant valde velociter.

Gloria Patri.

Antiph. Anima mea turbata est valde, sed tu Domine usquequo.

Antiph. Deus adjutor in tribulationibus, quæ invenerunt nos nimis.

Psalmus 45.

DEus noster refugium, & virtus; * adjutor in tribulationibus, quæ invenerunt nos nimis.

Propterea non timebimus dum turbabitur terra; * & transferentur montes in cor maris.

Sonuerunt, & turbatæ sunt aquæ eorum; * conturbati sunt montes in fortitudine ejus.

Fluminis impetus lætificat civitatem Dei; * sanctificavit tabernaculum suum Altissimus.

Deus in medio ejus, non commovebitur; * adjuvabit eam Deus mane diluculo.

Conturbatæ sunt Gentes, & inclinata sunt regna; * dedit vocem suam, mota est terra.

Dominus virtutum nobiscum; * susceptor noster Deus Jacob.

Venite, & videte opera Domini, quæ posuit prodigia super terram; * auferens bella usque ad finem terræ.

Arcum conteret, & confringet arma; * & scuta comburet igni.

Vacate, & videte quoniam ego sum Deus; * exaltabor in Gentibus, & exaltabor in terra.

Dominus virtutum nobiscum; * susceptor noster Deus Jacob. Gloria Patri.

Antiph. Deus adjutor in tribulationibus, quæ invenerunt nos nimis.

℣. Per te salutem hauriamus Virgo Maria.

℟. Ex vulneribus Christi.

Lectio S. Evangelii secundum Joannem.

Lectio VII. *Cap. 19.*

IN illo tempore: Stabant juxta Crucem Jesu Mater ejus, & soror Matris ejus Maria Cleophæ, & Maria Magdalene. Et reliqua.

Homilia S. Ambrosii Episcopi.

De Instit. Virg. c. 7.

STabat juxta Crucem Mater, & fugientibus viris stabat intrepida. Videte, utrum pudorem mutare potuerit Mater Jesu, quæ animum non mutavit. Spectabat piis

oculis,

oculis Filii vulnera, per quæ sciebat omnibus futuram Redemptionem. Spectabat non degeneri Mater spectaculo, quæ non metueret peremptorem. Pendebat in Cruce Filius; Mater se persecutoribus offerebat.

℟. Quis tibi sensus fuit, o Mater Dolorum: * Dum Joseph sindone Filium tuum involvit, & posuit eum in monumento?

℣. Considerate, & videte si est dolor, sicut dolor meus. Dum.

Ex ejusd. Epist. 25. ad Ecclesiam Vercellensem, prope finem.

Lectio VIII.

Maria Mater Domini ante Crucem Filii stabat. Nullus me hoc docuit, nisi Sanctus Joannes Evangelista. Mundum alii concussum in Passione Domini conscripserunt, Cælum tenebris obductum, refugisse Solem, in Paradisum Latronem, sed post piam confessionem, receptum. Joannes docuit quod alii non docuerunt, quemadmodum in Cruce positus Matrem appellaverit. Pluris putatur, quod victor suppliciorum, pietatis officia Matri exhibebat, quam quod regnum cæleste donabat. Nam si religiosum est, quod Latroni donatur venia, multo uberioris pietatis est, quod a Filio Mater tanto affectu honoratur.

℟. In toto corde tuo gemitus Matris tuæ ne obliviscaris: * Ut perficiatur propitiatio, & benedictio.

℣. Ave Princeps generosa, Martyrumque prima Rosa, Virginumque Lilium. Ut perficiatur. Gloria Patri. Ut perficiatur.

Lectio IX. de Homilia Dominicæ occurrentis, in cujus fine dicitur Te Deum laudamus.

Ad Laud. & per Horas.

Antiph. Quo abiit dilectus tuus, o pulcherrima mulierum? quo declinavit dilectus tuus, & quæremus eum tecum?

Psal. Dominus regnavit, *cum reliq. de Laudib. Dom.*

Antiph. Recedite a me, amare flebo, nolite incumbere ut consolemini me.

Antiph. Non est ei species neque decor, & vidimus eum & non erat aspectus.

Antiph. A planta pedis usque ad verticem capitis non est in eo sanitas.

Antiph. Fulcite me floribus, stipate me malis, quia amore langueo.

Capitulum. *Thren.* 2.

CUI comparabo te, vel cui assimilabo te, Filia Jerusalem? cui exæquabo te, & consolabor te, Virgo Filia Sion? magna est velut mare contritio tua.

Hymnus.

SUmmæ Deus clementiæ,
Septem Dolores Virginis,
Plagasque Jesu Filii
Fac rite nos revolvere.
Nobis salutem conferant
Deiparæ tot lacrymæ,
Quibus lavare sufficis
Totius orbis crimina.
Sit quinque Jesu vulnerum
Amara contemplatio,
Sint & Dolores Virginis
Æterna cunctis gaudia.
Jesu tibi sit gloria,
Qui passus es pro servulis,
Cum Patre & almo Spiritu,
In sempiterna sæcula. Amen.

℣. Maria Virgo per virtutem tot dolorum.

℟. Fac nos gaudere in regno cælorum.

Ad Benedictus.

Antiph. Venite, ascendamus ad montem Domini, & videte, si est dolor sicut dolor meus.

Oratio.

DEus, in cujus passione, secundum Simeonis prophetiam, dulcissimam animam gloriosæ Virginis & Matris Mariæ doloris gladius pertransivit: concede propitius; ut qui dolores ejus venerando recolimus, passionis tuæ effectum felicem consequamur. Qui vivis & regnas.

Deinde fit comm. Domin. occurr.

Ad Primam in ℟. brev. dicitur.

℣. Qui passus es propter nostram salutem.

Ad Tertiam.

Antiph. Recedite a me.

Capit. Cui comparabo te, *ut supra*.

℟. *br.* O vos omnes, * qui transitis per viam. O vos.

℣. Attendite & videte, si est dolor, sicut dolor meus. Qui transitis. Gloria Patri. O vos omnes.

℣. Defecerunt præ lacrymis oculi mei.

℟.

℟. Conturbata sunt omnia viscera mea.

Ad Sextam.

Antiph. Non est ei species.

Capitulum. *Thren. 1.*

PLorans ploravit in nocte, & lacrymæ ejus in maxillis ejus: non est qui consoletur eam ex omnibus caris ejus.

℟. *br.* Defecerunt, * præ lacrymis oculi mei. Defecerunt.

℣. Conturbata sunt omnia viscera mea. Præ lacrymis. Gloria Patri. Defecerunt.

℣. Fasciculus myrrhæ, dilectus meus mihi.

℟. Inter ubera mea commorabitur.

Ad Nonam.

Antiph. Fulcite me floribus.

Capitulum. *Thren. 2.*

DEduc quasi torrentem lacrymas per diem & noctem; non des requiem tibi, neque taceat pupilla oculi tui.

℟. *br.* Fasciculus myrrhæ, * Dilectus meus mihi. Fasciculus myrrhæ.

℣. Inter ubera mea commorabitur. Dilectus meus. Gloria Patri. Fasciculus.

℣. Anima mea liquefacta est.

℟. Ut dilectus locutus est.

In II. Vesp. dicuntur omnia ut in primis.

℣. Regina Martyrum, ora pro nobis.

℟. Quæ juxta Crucem Jesu constitisti.

Ad Magnificat.

Antiph. Oppressit me dolor, & facies mea intumuit a fletu, & palpebræ meæ caligaverunt.

Oratio. Deus in cujus passione, *ut supra. Et fit comm. Dominicæ.*

Missa dicitur ut in festo septem Dolorum, Feria VI. post Domin. Passionis, cum Glor. *&* Credo. *Orat. prop. ut in Offic., Graduale, Sequentia, Præfatio cum* ℣. Et te in Transfixione, *comm. & ultimum Evang. de Dominica.*

DIE IV. SEPTEMBRIS.

In Festo S. ROSALIÆ Virg. Semid. Omnia de commu. Virg. præter ea, quæ sequuntur.

Oratio.

EXaudi nos Deus salutaris noster; ut sicut de beatæ Rosaliæ Virginis tuæ festivitate gaudemus; ita piæ devotionis erudiamur affectu, & ejus intercessione ab iracundiæ tuæ flagellis misericorditer liberemur. Per Dominum.

Lection. I. Noct. de Script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

ROsalia Virgo, orta Panormi ex nobili genere, suam originem trahens a Carolo Magno, in Quisquinæ montem, quadraginta circiter mille passibus distantem, sola secedens, paternæ domus opes, delicias, ac spem majoris amplitudinis, ob propinquitatem & benevolentiam Regum Siciliæ, contemnens, cum tetricæ rupis horrore & asperitate commutavit: inque antrum, cui tunc unicus & quidem angustus aditus e superiori loco patebat, intrepide descendit; ea mente quam characteribus saxo insculptis adhuc patentibus expressit: Ego Rosalia Sinibaldi Quisquinæ & Rosarum Domini filia, amore Domini mei Jesu Christi in hoc antro habitare decrevi. Qua inscriptione oculis obversante, susceptæ vitæ propositum altius cordi infigere, ac Divinæ benevolentiæ signa ad castissimæ mentis blandimenta vicissim provocare consuevit. ℟. Propter veritatem.

Lectio V.

IN hac specu subterranea sibi & mundo emortua, consepultaque Jesu Christo, ut soli Deo viveret, diu noctuque latuit, cavens præcipue in montibus paterni Principatus, ne forte agnita in domum urbemque patriam adduceretur invita. Callidas dæmonum insidias, quæ asperæ vitæ tædium, & solitudinis horrorem animo ingerebant, acriter sæviendo in se ferrea catena, vigiliis

&

& humi cubatione forti animo superasse antiquæ icones significant. Cumque humanis destituta præsidiis, nihil solatii aliunde hauriret, quam e Cælo: Dominus qui consolatur & coronat Sanctos suos, Angelicis deliciis illam sæpius recreabat. ℟. Dilexisti justitiam.

Lectio VI.

CÆlesti deinde consilio ex antro Quisquinensi in horridiorem speluncam peregrini montis, tribus fere mille passibus procul Panormo Rosalia se transtulit; ut quo difficiliorem pugnam secum ipsa committeret e conspectu domus paternæ, eo laudabilius de comtemtis mundi illecebris triumpharet. Latebat ibi ad partem lævam angustus concavus, quem eadem post repertas ejus reliquias illuc venanti, cui se videndam præbuit, dixit esse suam cellam peregrinam, ubi multum ætatis exegisset. Hic tanquam columba in foraminibus petræ gemens, in cælestium rerum comtemplatione defixa, ad perfectissimam divini amoris normam in solitudine vitam traduxit, & sanctisssime perennibus caritatis rosis, & virginitatis liliis coronata deposuit pridie Nonas Septembris. Cujus corpus Urbano Octavo Pontifice Maximo divinitus anno Jubilæi totius Siciliæ plausu repertum, illam a peste liberavit. ℟. Afferentur Regi.

In III. Noct.

Homil. S. Gregorii Papæ in Evang. Simile erit Regnum Cælorum decem Virginibus, *ut in commu. Virg.*

DIE XVIII. SEPTEMBRIS.

In Festo S. JOSEPHI a Cupertino Conf. Ordin. Minor; S. Francisci Convent. dupl. min. Omnia de commu. Conf. non Pont. præter ea, quæ sequuntur.

In I. Vesp. Ad Magnif.

Antiph. Mortuus sum, & vita mea est abscondita cum Christo in Deo.

Oratio

DEus qui ad Unigenitum Filium tuum exaltatum a terra omnia trahere disposuisti: perfice propitius, ut meritis & exemplo Seraphici Confessoris tui Josephi,

supra

supra terrenas omnes cupiditates elevati, ad eum pervenire mereamur. Qui tecum vivit & regnat.

In I. Noct.

De Epistola secunda B. Pauli Apostoli ad Corinthios.

Lectio I. *Cap.4.v.6.ad.12.*

DEus, qui dixit de tenebris lucem splendescere, ipse illuxit in cordibus nostris ad illuminationem scientiæ claritatis Dei, in facie Christi Jesu. Habemus autem thesaurum istum in vasis fictilibus, ut sublimitas sit virtutis Dei, & non ex nobis. In omnibus tribulationem patimur, sed non angustiamur: aporiamur, sed non destituimur: persecutionem patimur, sed non derelinquimur: dejicimur, sed non perimus: semper mortificationem Jesu in corpore nostro circumferentes, ut & vita Jesu manifestetur in corporibus nostris. Semper enim nos qui vivimus, in mortem tradimur propter Jesum: ut & vita Jesu manifestetur in carne nostra mortali.

℟. Euge serve bone.

Lectio II. *Cap. 5. v. 1. ad 9.*

SCimus enim, quoniam si terrestris domus nostra hujus habitationis dissolvatur, quod ædificationem ex Deo habemus, domum non manufactam æternam in cælis. Nam & in hoc ingemiscimus, habitationem nostram, quæ de cælo est, superindui cupientes: si tamen vestiti, non nudi inveniamur. Nam & qui sumus in hoc tabernaculo, ingemiscimus gravati: eo quod nolumus expoliari, sed supervestiri; ut absorbeatur, quod mortale est, a vita. Qui autem efficit nos in hoc ipsum, Deus qui dedit nobis pignus spiritus. Audentes igitur semper, scientes quoniam dum sumus in corpore, peregrinamur a Domino: (Per fidem enim ambulamus, & non per speciem.) Audemus autem, & bonam voluntatem habemus magis peregrinari a corpore, & præsentes esse ad Dominum.

℟. Justus germinabit.

Lectio III. *Cap. 12. v. 1. ad 10.*

SI gloriari oportet (non expedit quidem) veniam autem ad visiones & revelationes Domini. Scio hominem

nem in Christo ante annos quatuordecim (sive in corpore, sive extra corpus, nescio, Deus scit) raptum hujusmodi usque ad tertium cælum. Et scio hujusmodi hominem (sive in corpore, sive extra corpus, nescio, Deus scit) quoniam raptus est in Paradisum; & audivit arcana verba, quæ non licet homini loqui. Pro hujusmodi gloriabor: pro me autem nihil gloriabor, nisi in infirmitatibus meis. Nam & si voluero gloriari, non ero insipiens: veritatem autem dicam: parco autem, ne quis me existimet supra id quod videt in me, aut aliquid audit ex me. Et ne magnitudo revelationum extollat me, datus est mihi stimulus carnis meæ angelus Satanæ, qui me colaphizet. Propter quod ter Dominum rogavi ut discederet a me: & dixit mihi: sufficit tibi gratia mea, nam virtus in infirmitate perficitur. Libenter igitur gloriabor in infirmitatibus meis, ut inhabitet in me virtus Christi.

℟. Iste cognovit justitiam.

In II. Noct. *Lectio IV.*

Josephus a Cupertino Oppido in Salentinis Diœcesis Neritonensis, anno reparatæ salutis millesimo sexcentesimo tertio, piis ibidem Parentibus ortus, Deique amore præventus, pueritiam, atque adolescentiam summa cum simplicitate, morumque innocentia transegit. A diuturno molestoque morbo patientissime tolerato Deiparæ Virginis ope liberatus, se totum pietatis operibus ac excolendis virtutibus dedit: utque Deo ad majora vocanti se intimius conjungeret, Ordini Seraphico nomen dare constituit. Post varios eventus voti tandem compos factus, apud Minores Conventuales in Cænobio Cryptulæ, inter Laicos primum ob litterarum imperitiam, deinde inter Clericos divina dispositione connumeratus est. Sacerdotio post solemnia vota initiatus, perfectius sibi vitæ institutum proposuit. Quamobrem mundanis quibuscumque affectibus, terrenisque rebus pene ad vitam necessariis illico a se abdicatis, ciliciis, flagellis, catenis, omni demum asperitatum ac pœnarum genere corpus afflixit; spiritum vero sanctæ orationis, altissi-

maque

mæque contemplationis assiduitate dulciter enutrivit. Hinc factum est, ut Charitas Dei, quæ jam erat in ejus corde a prima ætate diffusa, miro, planeque singulari modo in dies coruscaverit. ℟. Honestum fecit.

Lectio V.

ELuxit præcipue ardentissima ejus charitas in extasibus ad Deum suavissimis, stupendisque raptibus, quibus frequenter afficiebatur. Mirum autem, quod alienato a sensibus animo, statim ab exstasi eum revocabat sola obedientia. Hanc quippe virtutem eximio studio prosequebatur, dicere solitus, se ab ea veluti cæcum circumduci, & mori potius velle, quam non obedire. Paupertatem vero Seraphici Patriarchæ ita æmulatus est, ut morti proximus Prælato suo asserere vere potuerit, se nihil habere, quod more Religiosorum resignaret. Itaque mundo sibique mortuus, vitam Jesu manifestabat in carne sua, quæ dum in aliquibus ex turpitudine obsæ[illegible]um flagitium sentiebat, prodigiosum de se efflabat odorem, indicium nitidissimæ illius puritatis, quam immundo Spiritu vehementissimis tentationibus frustra obnubilare diu conante, servavit illæsam, tum arcta sensuum custodia, tum jugi corporis maceratione, tum denique speciali protectione purissimæ Virginis Mariæ, quam Matrem suam appellare consuevit; ac veluti Matrem dulcissimam intimo cordis affectu venerabatur, eamque ab aliis venerari exoptabat, ut cum ejusdem patrocinio, sicut ipse ajebat, omnia bona consequerentur. ℟. Amavit eum Dominus.

Lectio VI.

HÆc Beati Josephi sollicitudo a sua erga proximi caritate prodibat; tanto enim animarum zelo exardebat, ut omnium salutem modis omnibus instantissime probaret. Extendens pariter charitatem suam in proximum, sive pauperem, sive infirmum, sive quacumque alia tribulatione vexatum, quantum in ipso erat, illum recreabat. Nec alieni erant ab ejus charitate, qui objurgationibus, probris, omnisque generis injuriis ipsum ap-

appeterent; nam eadem patientia, mansuetudine, vultusque hilaritate talia excipiebat, qua tot inter ac tantas vicissitudines resplenduit, dum vel Moderatorum Ordinis, vel Sacræ Inquisitionis jussû hac illac errare, versarique coactus est. Quamquam vero Populi non solum, sed Viri Principes eximiam ejus sanctitatem, & superna charismata admirarentur; ea nihilominus erat humilitate, ut magnum se peccatorem reputans Deum enixe deprecaretur, ut sua ab eo illustria dona removeret; homines vero exoraret, ut in eum locum mortuum ejus corpus injicerent, ubi memoria sui ipsius esset prorsus obliterata. At Deus qui ponit humiles in sublimi; quique Servum suum dum viveret, cælesti sapientia, prophetia, cordium perscrutatione, curationum gratia, ceterisque donis cumulatissime exornaverat, ejus quoque mortem iis, quibus ipse antea prædixerat, loco, ac tempore, anno ætatis suæ sexagesimo primo, Auximi in Piceno pretiosam reddidit, sepulcrumque gloriosum. Illum denique etiam post obitum miraculis coruscantem Benedictus Quartusdecimus Beatorum, Clemens Tertiusdecimus Sanctorum fastis adscripsit; ejus autem officium, & Missam Clemens Quartusdecimus ejusdem Ordinis ad Universam Ecclesiam extendit. ℞. Iste homo.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap. 22.*

IN illo tempore loquebatur Jesus Principibus Sacerdotum, & Pharisæis in parabolis dicens: Simile factum est Regnum Cælorum homini Regi, qui fecit nuptias filio suo. Et reliqua.

Homilia S. Gregorii Papæ.

Lib. 2. Homiliar. Homil. 38. circa medium.

QUia jam largiente Domino, nuptiarum Domum, idest Sanctam Ecclesiam, intrastis, solerter, Fratres, aspicite, ne aliquid de mentis vestræ habitu Rex ingrediens reprehendat. Cum magno enim cordis timore pensandum est, quod protinus subditur: Intravit autem

Rex,

Rex, ut videret discumbentes, & vidit ibi hominem non vestitum veste nuptiali. Quid Fratres carissimi, exprimi per nuptialem vestem putamus? Si enim vestem nuptialem Baptisma, vel Fidem dicimus, quis sine Baptismate, & Fide has nuptias intravit: Eo enim ipso foris est, qui necdum credidit. Quid ergo debemus intelligere nuptialem vestem, nisi caritatem? Intrat enim ad nuptias, sed cum nuptiali veste non intrat, qui in Sancta Ecclesia assistens fidem habet, sed charitatem non habet. Recte enim caritas nuptialis vestis vocatur quia hanc in se Conditor noster habuit, cum ad sociandæ sibi Ecclesiæ nuptias venit. ℟. Iste est.

Lectio VIII.

Sola quippe dilectione Dei actum est, ut ejus Unigenitus mentes sibi electorum hominum uniret. Unde & Joannes dicit: Sic enim dilexit Deus Mundum, ut Filium suum Unigenitum daret pro nobis. Qui ergo per charitatem venit ad homines, eamdem charitatem innotuit vestem esse nuptialem. Omnis ergo vestrum, qui in Ecclesia positus Deo credidit, jam ad nuptias intravit: sed cum nuptiali veste non venit, si charitatis gratiam non custodit. Et certe Fratres, si quis ad carnales nuptias esset invitatus, vestem mutaret, congaudere se Sponso & Sponsæ ex ipso sui habitus decore ostenderet, inter gaudentes, & festa celebrantes despectis vestibus apparere erubesceret. Nos ad Dei nuptias venimus, & cordis vestem mutare dissimulamus. Congaudent Angeli, cum ad Cælum assumuntur electi. Qua ergo mente hæc spiritualia Festa conspicimus, qui nuptialem vestem, id est charitatem, quæ sola nos speciosos exhibet, non habemus? ℟. Sint lumbi vestri.

Lectio IX.

Sciendum vero est, quia sicut in duobus lignis, superiore videlicet, & inferiore vestis texitur: ita in duobus præceptis charitas habetur, in dilectione scilicet Dei, & Proximi. Scriptum quippe est: *Diliges Dominum*

Deum

Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex tota virtute tua, & proximum tuum sicut teipsum. Qua in re notandum est, quia in dilectione Proximi mensura amoris ponitur, cum dicitur: Diliges proximum tuum sicut teipsum. Dei autem dilectio nulla mensura constringitur, cum dicitur: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, ex tota anima tua, ex tota virtute tua. Non enim jubetur quisque quantum diligat, sed ex quanto, cum dicitur, ex toto; quia ille veraciter Deum diligit, qui sibi de se nihil relinquit. Duo ergo necesse est ut charitatis præcepta custodiat, quisquis habere in nuptiis vestem nuptialem curat. Te Deum.

Ad Benedictus.

Antiph. Ostendit mihi Dominus fluvium aquæ vivæ, splendidum tamquam crystallum, procedentem de sede Dei, & Agni.

In 2. Vesp. Ad Magnificat.

Antiph. Existimo omnia detrimentum esse propter eminentem scientiam Jesu Christi Domini mei.

DIE XIX. SEPTEMBRIS.

In Festo S. JANUARII Episc. & Mart. dupl. 1. class. Omnia de commun. unius Mart. extra temp. Pasch. præter ea, quæ sequuntur.

Antiph. Ad Magnif. in 1. Vesp.

BEatus Januarius Præsul, & Martyr inclytus, extinxit impetum ignis, obturavit ora ferarum, & in occisione gladii pro Christo mortuus, legitimi certaminis coronam accepit.

Oratio.

DEus, qui per Beati Januarii Martyris tui atque Pontificis Confessionem, & Sanguinem, admirabili testimonio ac triumpho Ecclesiæ Fidem illustrare dignatus es: quæsumus ut ejusdem nos Fidei consortio & patrocinio munitos, triumphi etiam & gloriæ participes efficias. Per Dominum.

Ad

Ad Matut.

Lect. I. Noct. A Mileto, *de commun. un. Mart. Pont. extra temp. Pasch.* ℟℟. *ex I. Noct. de eod. commun.*

In II. Noct.

Lect. IV.

JAnuarius Beneventi Episcopus, Diocletiano & Maximiano in Christianos sævientibus, ad Timotheum Campaniæ Præsidem ob Christianæ Fidei professionem Nolam perducitur. Ibi ejus constantia varie tentata, in ardentem fornacem conjectus, ita illæsus evasit, ut ne vestimentum aut capillum quidem flamma violaverit. Hinc Præses accensus iracundia, Martyris corpus imperat usque eo distrahi, quoad nervorum compages artuumque solvantur. Festus interea ejus Diaconus, & Desiderius Lector comprehensi vinctique, una cum Episcopo ante rhedam Præsidis Puteolos pertrahuntur, & in eumdem carcerem, in quo Sosius Misenas, & Proculus Puteolanus Diaconus, Eutyches, & Acutius laici ad bestias damnati detinebantur, simul conjiciuntur.

℟. Honestum fecit.

Lectio V.

POstero die omnes in amphitheatro feris objecti sunt: quæ naturalis oblitæ feritatis ad Januarii pedes se prostravere. Id Timotheus magicis cantionibus tribuens, cum sententiam capitis in Christi Martyres pronuntiasset, oculis repente captus, orante mox Beato Januario, lumen recepit: quo miraculo, hominum millia fere quinque Christi fidem susceperunt. Verum ingratus Judex nihilo placatior factus beneficio, sed conversione tantæ multitudinis actus in rabiem; veritus maxime Principum decreta, Sanctum Episcopum cum sociis gladio percuti jussit. ℟. Desiderium.

Lectio VI.

HOrum corpora finitimæ Urbes, pro suo quæque studio certum sibi Patronum ex iis apud Deum adoptandi, sepelienda curarunt. Januarii corpus Neapolitani di-

divino admonitu extulere: quod primo Beneventum, inde ad Monasterium Montis Virginis, postremo Neapolim translatum, & in Majori Ecclesia conditum, multis miraculis claruit. Sed illud in primis memorandum, quod erumpentes olim e monte Vesuvio flammarum globos, nec vicinis modo, sed longinquis etiam regionibus vastitatis metum afferentes, extinxit. Præclarum illud quoque, quod ejus Sanguis, qui in ampulla vitrea concretus asservatur, cum in conspectu Capitis ejusdem Martyris ponitur, admirandum in modum colliqui fieri & ebullire, perinde atque recens effusus, ad hæc usque tempora cernitur. ℟. Stola jucunditatis.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap. 10. b.*

IN illo tempore: Dixit Jesus Discipulis suis: Ecce Ego mitto vos sicut oves in medio luporum. Et reliqua.

Homilia S. Jo: Chrysostomi.

Homil. 34. in Matth. post init.

CUM Dominus omnem solicitudinem a Discipulorum cordibus ejecerit, & ostensione signorum armaverit, atque ab omnibus negotiis sæcularibus alienatos, & ab omni temporalium rerum cura liberatos, ferreos quodammodo atque adamantinos fecerit, tum denique eventura illis adversa prædicit. Multa enim ex hac prædictione futurarum rerum commoda consequebantur. Primum, ut ejus præscientiæ vim edi scerent. Deinde, ut nemo suspicaretur ex Magistri infirmitate tam gravia mala descendere. Præterea, ne qui ea passuri erant, subito ac inopinato rerum eventu perturbarentur. Denique, ne cum ista sub ipsum passionis suæ tempus audirent, nimium commoverentur. ℟. Corona aurea.

Lectio VIII.

JAM vero, ut intelligant novum hoc esse belli genus, & insolitum præliandi morem, cum illos nudos mitteret, una indutos tunica, sine calceis, absque virga, & absque

zona & pera, & ab excipientibus ali juberet; non fecit hic dicendi finem, sed inexplicabilem virtutem suam proferens: etiam sic euntes, inquit, mansuetudinem tamen ovium ostendite, quamvis ad lupos ituri, nec simpliciter ad lupos, sed etiam in medio luporum. Neque vero ovium tantum mansuetudinem habere jubet, sed etiam columbæ simplicitatem: sic enim virtutem meam maxime ostendam, cum ab ovibus lupi superabuntur; & quamvis illæ sint in medio luporum & innumeris morsibus lacerentur, non modo non consumtæ fuerint, verum etiam illos in sui naturam transmutaverint.

℟. Hic est vere Martyr.

Lectio IX.

MAjus certe, atque admirabilius est mentem adversariorum commutare, & animum in diversum transferre, quam illos occidere: præsertim cum duodecim tantum essent, & lupis plenus esset Orbis universus. Erubescamus igitur, qui longe diversa facientes, tamquam lupi in adversarios ruimus. Nam quamdiu oves fuerimus, vincimus, etiamsi mille circumsteut lupi superamus & victores sumus: quod si lupi fuerimus, vincimur. Tunc enim a nobis Pastoris auxilium recedit, qui non lupos, sed oves pascit. Te Deum &c.

Ad Benedictus Antiph.

Igne me, Domine, examinasti, & non est inventa in me iniquitas: propter hoc lætatum est cor meum, & exultavit lingua mea.

In 2. Vesp. ad Magnif. Antiph.

Liberasti me, Domine, a rugientibus præparatis ad escam, & a pressura flammæ, quæ circumdedit me, & in medio ignis non sum æstuatus.

DIE XXV. SEPTEMBRIS.

***In Festo S. MARIÆ de Cervellione dupl. min. omn. de** commu. Virg. præter ea, quæ sequuntur.*

Ad Magnif. Antiph.

Flagellis, & catena Maria corpus domabat: silentio et abstinentia animum custodiebat: orationibus incessanter

ter instabat, docens Christi Sponsas vas corruptibile in sanctificatione, & honore possidere.

Oratio.

DEus, qui nos conspicis in tot periculis constitutos pro nostra fragilitate non posse subsistere: concede propitius, ut intercedente Beata Maria famula tua de præsentis vitæ fluctibus educti, ad æternæ salutis portum pervenire valeamus. Per Dominum &c.

In I. Noct. Lect. de script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

MAria nobili Familia de Gervellione, Barcinonæ in Hispania nata, & a parentibus in Dei timore primis ab annis enutrita, virginitatem suam, cum decem & octo esset annorum, illi devovit. Ejus vivendi ratio erat, in publicum rarius prodire, ægrotantibus domesticis sedulo adesse, & in Nosocomio ter in hebdomada pauperibus ministrare. Annum trigesimum agens, defuncto Patre, Habitum Ordinis Sanctæ Mariæ de Mercede, prima ex feminis suscipiens, Sanctimonialibus ejusdem Ordinis Ducem, Magistram & exemplar se præbuit: ac distributo patrimonio in Redemptionem captivorum, professionem in eodem Ordine, una cum voto de laborando pro redimendis captivis, emisit.

℞. Propter veritatem.

Lectio V.

MAtre e vivis sublata, cum aliquot honestis feminis ejusdem Instituti, piam sanctamque vitam peregit: solita quotidie mulierum a suis Fratribus redemtarum, ac Barcinonam advenientium pedes in Hospitali domo lavare: quinquies in hebdomada Sacra Eucharistia refici: terque jejunare solo pane & aqua contenta: quotidianis flagellis insuper, & ferrea catena corpus suum affligens. Silentium quod mira observantia colebat, inanibus verbis numquam infregit; ac parcius indulgens somno, expetebat ab hujusmodi necessitate liberari, ut illo solo

frueretur incessanter, quo jucundantur Cæli, & Angeli lætantur. Quod diurni temporis supererat ab oratione, & pietatis exercitiis, in pauperes juvandos impendebat; nullum officii genus prætermittens, quo afflictos consolaretur, oppressos liberaret, & vinctos educeret de carceribus. ℟. Dilexisti.

Lectio VI.

FUturas maris tempestates prænuntiabat, illasque sæpe suis orationibus sedavit; visa aliquoties super undas incedere, quo Fratres Captivorum redemtores, aliosque in mari periclitantes servaret incolumes; unde ei Mariæ de Subsidio, vulgo de Socos, nomen est inditum. Denique post multa virtutum insignia, Barcinonæ migravit ad Dominum, decimo tertio Kalendas Octobris, anno salutis millesimo ducentesimo nonagesimo. Ejus corpus, ex quo suavissimus odor manabat, sepultum est in Ecclesia Fratrum Ordinis sui, quod nonagesimo post anno, Episcopo Barcinonensi, Petro Aragoniæ Rege, ceterisque Aulæ, & Civitatis Primatibus adstantibus, solemni pompa elatum, incorruptum repertum fuit, ac decentiori in loco, ubi religiose colitur, asservatum. ℟. Afferentur Regi.

In III. Noct.

Homilia S. Gregorii Papæ in Evang. Simile est Regnum Cœlorum, decem Virginibus, *de eod. Commu.*

Ad Benedictus Antiph.

Adducentur in lætitia, & exultatione Regi Domino Virgines post Mariam, ut in sanctitate & justitia serviant illi, & quocumque ierit ipsum Agnum sequantur.

In 2. Vesp. ad Magnif. Antiph.

Mare, & venti Mariæ obediunt, Angelici candoris virtute pollenti: aquæ multæ cesserunt ardori charitatis ejus.

DIE XXVI. SEPTEMBRIS.

In die Octava S. Januarii Episc. & Mart. dupl. Offic. de commu. unius Mart. In I. Noct. Lect. de script. occurr.

In II. Noct. Sermo S. Joannis Chrysostomi. Tempus animadvertite, &c. *ut in die Oct. Translat. ejusd. in hoc li-*

libello fol. 46. *In III. Noct.* Homil. S. Joannis Chrysostomi. *In Ev.* Ecce Ego mitto vos *in ead. die Oct. in hoc libell. fol.* 48. *Nona lect. erit de duab. Ss. Cypriani & Justinæ Mm. Antiph. ad Bened. & ad Magnif. prop. ut in Festo.*

DIE III. OCTOBRIS.

In Festo Ss. MARTYRUM Sociorum S. Januarii Ep. & Mart. semid. omn. de commu. plur. Martyr. exceptis, quæ hic signantur.

Oratio.

DEus, qui nos annua Sanctorum Martyrum Festi, & Sociorum ejus solemnitate lætificas: concede propitius, ut quorum gaudemus meritis, accendamur exemplis. Per Dominum nostrum.

In I. Noct. Lect. de script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

FEstus Diaconus Sancti Januarii Episcopi, & Desiderius Lector comprehensi, vinctique una cum Episcopo ante rhedam Præsidis Puteolos pertrahuntur, & in eumdem carcerem, in quo Sosius Misenas, & Proculus Puteolanus Diaconus, Eutyches, & Acutius laici ad bestias damnati detinebantur, simul conjiciuntur.

℟. Sancti tui.

Lectio V.

POstero die omnes in amphitheatro feris objecti sunt; quæ naturalis ublitæ feritatis, ad Januarii pedes se prostravere. Id Timotheus magicis cantionibus tribuens, cum sententiam capitis in Christi Martyres pronunciasset, oculis repente captus, orante mox beato Januario, lumen recepit: quo miraculo, hominum millia fere quinque Christi fidem susceperunt. ℟. Verbera carnificum.

Lectio VI.

VErum ingratus Judex nihilo placatior factus beneficio, sed conversione tantæ multitudinis actus in rabiem; veritus maxime Principum decreta, sanctum Episcopum

cum Sociis gladio percuti jussit. Horum corpora finitimæ urbes, pro suo quæque studio certum sibi Patronum ex iis apud Deum adoptandi, sepelienda curarunt.

℟. Tamquam aurum.

In III. Noct. Lect. de Hom. S. Hilarii Episc. ut in Ev. Sedente Jesu &c. *ut in die XIX. Septembris in Brev. Romano.*

DIE X. OCTOBRIS

In Festo S. LUDOVICI Bertrandi Conf. dupl. min. omn. de commu. Conf. non Pont. præter ea quæ sequuntur.

Oratio.

DEus qui Beatum Ludovicum Confessorem tuum per corporis mortificationem, & fidei præconium Sanctorum gloriæ coæquasti: præsta, ut quod fide profitemur, pietatis operibus jugiter impleamus. Per Dominum.

In I. Noct. Lect. de script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

LUdovicus Bertrandus Valentiæ in Hispania Tarraconensi honestis piisque parentibus natus, ab ipsa pene infantia sanctitatis, ac pœnitentiæ tyrocinium inchoavit. Exacta pueritia, interdum nuda cubabat humo, noctes sæpe ducebat insomnes, ac in pietatis & caritatis officia sedulus incumbebat. Mundi contemtu, ac Religiosæ vitæ ardore succensus, parentum artes, quibus eum a Sancto proposito dimovere conabantur, mira constantia superavit. Sui tandem voti compos effectus, Prædicatorum Ordini nomen dedit, ubi brevi tantum profecit, ut vel provectioribus ipsis, quamvis tyro, fuerit exemplo. Emissa professione, mirum quot & quantis virtutum incrementis priorem vitæ rationem cumularit. Jejuniis, flagellis, ciliciis, vigiliisque carnem domans, mentem jugi orationis pabulo nutriebat, ex quo tantum internæ animi modestiæ ac puritatis hauriebat, ut vel in ejus oculis ac vultu appareret.

℟. Honestum fecit.

Lectio V.

ADhuc juvenis Novitiorum Præfectus institutus, eos ad omnem verbo & exemplo sanctimoniam efformabat. Ad Occidentales Indos Evangelicus Prædicator missus, quamvis uno tantum Hispanico uteretur idiomate, eum tamen diversæ, atque inter se dissitæ Nationes, sua veluti loquentem lingua, singulæ audiebant, ex quibus innumeros ad Christianam Fidem adduxit; ibique venenum non semel sibi a Barbaris propinatum innoxie hausit. Publicam vitiorum objurgationem, tamquam in se unum directam Nobilis quidam ulturus, mortem Ludovico intentat, cùm strictus in eum sclopus in Crucifixi formam repente convertitur. Quo miraculo nefarius aggressor permotus, ad Sancti Viri pedes provolutus, tanti facinoris veniam enixe deprecatur.

℟. Amavit eum Dominus.

Lectio VI.

HUmilitate, ac patientia insignis, illud identidem usurpabat: Domine hic ura, hic seca, hic non parcas, ut in æternum parcas. Prophetico afflatus spiritu multa prædixit. Ignem signo Crucis extinxit, tempestatem sedavit, ferarum impetus cohibuit, mortuis vitam, cæcis visum, claudis gressum, surdis reddidit auditum. Tandem durioris pœnitentiæ laboribus fractus, in morbum incidit, sacrisque Mysteriis rite expiatus, migravit in cælum septimo Idus Octobris, anno millesimo quingentesimo octogesimo primo, ætatis vero suæ quinquagesimo quinto. Quem multis etiam post obitum miraculis clarum Paulus Quintus Beatorum, Clemens vero Decimus Sanctorum numero adscripsit. Ejus demum Festum Alexander Octavus, instante Rege Catholico, ab universo ditionis ipsius Clero sæculari, sub ritu duplici celebrandum decrevit, Sanctumque Confessorem novi Regni Granatensis Patronum Apostolica auctoritate declaravit. ℟. Iste homo.

In III. Noct. Lect. de Homil. Evang. Sint lumbi vestri. *de commu. Conf. non Pont.*

DIE XII. OCTOBRIS.

In Festo S. PULCHERIÆ Virg. Imperatr. dupl. min. de commu. Virg. exceptis, quæ hic habentur propria.

Oratio.

DEus, qui Beatam Pulcheriam Virginem tuam singulari castitatis prærogativa decorasti, quique illi ad defendendam Ecclesiam tuam summum Fidei amorem tribuere voluisti; concede, ut ejus intercessione tibi puris mentibus inhærentes, ab omnium hostium insidiis misericorditer liberemur. Per Dominum.

Lect. I. Noct. de Epistola B. Pauli Apost. De Virginibus, præceptum Domini non habeo: &c. *de eod. commu.*

In II. Noct.

Lectio IV.

ÆLia Pulcheria Augusta, Patre, Avo, Fratre, atque Viro Romanorum Imperatoribus maxime nobilis, profligatis sua præsertim opera hæreticorum erroribus, & Catholico Dogmate circa Incarnationis Mysterium, & Divinam Maternitatem constituto multo nobilior, ab ipsa pueritia tanta sapientia divinitus prædita fuit, ut ii, quibus post Arcadii Patris obitum Imperii procuratio, dum Theodosius adolesceret, commissa fuerat, ejus arbitratu omnia facerent; essetque constans opinio, unius puellulæ virtute ac sapientia, quæ instare atque ingruere videbantur pericula discussa, & felicitatem Imperio constitutam. Domi assidua disciplinæ exactrix eam vivendi formam induxit, ut illa jam non Aula Imperatorum, sed Asceterium vulgo diceretur. Theodosium Fratrem, Eudoxiam, quam illi matrimonio conjungendam curavit, Flaccillam, Arcadiam, Marinam Sorores ita imbuebat bonis moribus, exercebatque ad virtutem, ut quibus ætate non multum præstabat, earum moderatrix ac propemodum mater esse videretur. Qua institutione Sorores quantum profecerint, vel ex hoc uno intelligi potest, quod Pulcheriam imitatæ, se suamque Virginitatem Deo devoverunt: atque Augusta Virgo ut ea quæ decreverat amplius confirmaret, omnesque voluntatis

luntatis suæ testes haberet, ex auro & pretiosis lapidibus sacram mensam in Ecclesia Constantinopolitana pro Virginitate sua, & Fratris Imperio dedicavit, & in fronte ipsius mensæ hæc eadem inscripsit.

℟. Propter veritatem.

Lectio V.

POtior autem ejus in Theodosio instituendo eluxit cura; eumque ubi opus esset, mira quadam dexteritate corrigebat: qui quidem talis est effectus, ut absolutissimum optimi verique Christiani Principis exemplar fuerit, dum Pulcheriæ consiliis est obsequutus. Post diuturnam cum Fratre concordiam, turbis malevolorum fraude atque obtrectatione in Aula excitatis, tempus nacta, quo sibi jam uni, Deoque vacare posset, secessit in Hebdomum, locum Byzantio suburbanum, ibique vitam agens pene monasticam aliquandiu se continuit. Cum vero felicitas Imperii una cum ea exularet, a Fratre accersita, ubi deesse vidit qui prælia Domini pugnaret, Deboram imitata, fide ac religione armata processit; & missis in omnem partem epistolis, hortando, monendo, minitando, non pecuniæ, non laboribus parcens, digna effecta est, quam Patres Concilii Chalcedonensis una omnium voce atque præconio Custodem Fidei, pacis Conciliatricem, Expultricem hæreticorum, Piam, Orthodoxam, novam Helenam (sicut Marcianum tunc Imperatorem, novum Constantinum) consalutarent; cuique Sanctus Leo totius Romanæ Ecclesiæ nomine plurimum gratularetur, ejusque caussa exultare se diceret, ac digna Deo vota persolvere, quod de Nestoriana primum impietate, mox de nefario Eutychetis errore peremto, duplicem illi & palmam contulerat, & coronam.

℟. Dilexisti justitiam.

Lectio VI.

ATque hæ tantæ curarum moles, quas præsertim in Ephesino, ac Chalcedonensi Conciliis, Romanorum Pontificum auctoritate convocatis necessario susceperat, nihilo illam ad cetera Christianæ pietatis officia obeunda fecere segniorem. Assidue cælestium rerum contempla-

tione,

tione, sacrorum librorum lectione, corporis afflictationibus sponte susceptis se exercebat. Psalmos de nocte surgens una cum Regiæ familiæ Principibus decantabat. Dei, ac Sanctorum (quorum colloquio non semel dignata est) cultrix eximia, quæ etiam summopere semper contendit, ut erga eorum Reliquias cultus augeretur. Deiparam in primis coluit, cui hanc ipsam Deiparæ appellationem contra Nestorianorum blasphemias asseruit: voluit namque summa Sapientiæ suæ dispositione Divina Providentia, ut per Virginem summa Virginis Dignitas inoffensa penitus servaretur; quam etiam est imitata servando perpetuam in ipso conjugio virginitatem: cujus denique cultui amplificando complura templa regali plane magnificentia excitavit, donariis auxit, redditibus locupletavit. In placanda Divina Justitia mira pietate enituit. Fuit erga pauperes misericordia plane singulari, quos & materna quadam caritate complexa est quoad vixit, & moriens eorum, quæ assidua effusissimaque liberalitas reliqua fecerat, scripsit heredes. Quod cautum ab ipsa testamento fuit, diligenter curavit Marcianus, quem pari Religionis studio, rebusque omnibus Imperio dignissimum ipsa evexerat ad Imperium; sibique hanc ipsam ob caussam, salva quam Deo voverat virginitate, conjugem delegerat. Obiit anno quadringentesimo quinquagesimo tertio, magno omnium luctu, maximisque Sanctorum Patrum, ceterorumque ejus ævi Scriptorum laudibus celebrata. ℟. Afferentur Regi.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Joannem.

Cap. 17. v. 3.

IN illo tempore dixit Jesus: Hæc est autem vita æterna, ut cognoscant te solum Deum verum, & quem misisti Jesum Christum. Et reliqua.

Homilia S. Cyrilli Episcopi Alexandrini.

De Fide ad Pulcheriam, & Sorores Reginas.

Lectio VII.

SAne vos sacras castissimasque Christi omnium nostrum Salvatoris Sponsas, religiosissimæ ac Deo dilectis-

simæ Imperatrices, Orbis terrarum ornamentum, sanctissimarumque Ecclesiarum decus, optimo jure quisquis appellaverit, in quibus nimirum omne virtutum genus, omnisque ornatus Divinæ Majestatis oculis gratus acceptusque mirifice splendet. Neque his opibus contentæ, omnem quoque curam omneque studium adhibetis, quo fide recta, nullamque in partem vacillante, excellatis. Neque Christi Regnum capessere, & ea quæ illi grata sunt, facere, & sentire omittitis; partim quidem præclaris actionibus, partim rursum cum vestras, tum Principum quoque vestrorum aulas Virginitatis gloria condecorantes, partim denique sumtuosissima templa Christo Domino excitantes, nam & hoc quoque pietatis studium inter cetera ille sanctis vestris animis impertitus est.

℟. Hæc est virgo sapiens.

Lectio VIII.

IGitur ex sacris litteris vobis vere sanctis Christi Sponsis (quamquam ad quodvis opus bonum abunde instructæ videamini) aliquid depromam. Hinc etenim & Emmanuelem verum ac naturalem Deum, & Virginem Matrem quæ eum peperit, veram per ipsum Deiparam esse, planum fiet. Ait Christus: Hæc est vita æterna, ut cognoscant te solum Deum verum, & quem misisti Jesum Christum. Si cum solius verique Dei cognitione Jesu Christi cognitionem necessariam, consociatamque esse oportet, & hoc ipsum æternam vitam conciliat; cui obscurum esse potest, Christum verum esse Deum? Verbum sane Caro factum est, sed mansit interim Verbum.

℟. Media nocte.

Lectio IX.

ET ego claritatem quam dedisti mihi, dedi eis; ut sint unum, sicut & nos unum sumus. Qualem itaque gloriam Filius a Patre accepisse se narrat, quam nobis deinde communem fecerit? Sane ipse ab hac quæstione nos liberat, dum ait: Ut unum sint, sicut & nos unum sumus. Nam etsi Dei Patris Verbum, secundum pro-

priam

priam hypostasim, aliud a Patre esse dignoscatur, naturali tamen identitate unum plane & idem est cum illo. At quo pacto Verbum illud, unum quoque nobiscum factum est? Ad eumdem omnino modum, puta secundum essentialem & naturalem identitatem. At cum Divina natura tanto a creatura distet intervallo, ut secundum essentiam cum ea coire nequaquam valeat; ecquo, inquis, modo secundum naturam unum ille factus est nobiscum, qui omnem omnino creaturam excellit? Verbum factum est homo: ut quemadmodum in Deitate unum & idem est cum Patre; ita secundum naturæ humanæ habitudinem sit unum quoque nobiscum. Te Deum.

DIE XIV. OCTOBRIS.

In Festo S. CALLISTI Pp. & Mart. dupl.

Oratio.

DEus, qui nos conspicis ex nostra infirmitate deficere; ad amorem tuum nos misericorditer, per sanctorum tuorum exempla restaura. Per Dominnm.

In I. Noct. Lect. de script. occurr.

In II. Noct. *Lectio IV.*

CAllistus Romanus præfuit Ecclesiæ, Antonino Eliogabalo Imperatore. Constituit Quatuor anni Tempora, quibus jejunium ex Apostolica traditione acceptum ab omnibus servaretur. Ædificavit Basilicam S. Mariæ Transtyberim, & in Via Appia vetus Cœmeterium, in quo multi Sancti Sacerdotes, & Martyres sepulti sunt, ampliavit; unde ab eo Callisti Cœmeterium appellatur. ℟. Honestum.

Lectio V.

EJusdem pietatis fuit, quod B. Calepodii Presbyteri, & Martyris corpus, jactatum in Tyberim, conquiri diligenter curavit, & inventum honorifice sepelivit.

Pal-

Palmarium Consulari, Simplicium Senatoria dignitate illustres, Felicem, & Blandam, qui deinde omnes martyrium subiere, cum baptismo lustrasset; missus est in carcerem, ubi privatum militem ulceribus plenum, admirabiliter sanitati restitutum, Christo adjunxit; pro quo idem, recens adhuc a fide suscepta, plumbatis usque ad mortem cæsus, occubuit. ℟. Desiderium.

Lectio VI.

SEdit Callistus annos quinque, mensem unum, dies duodecim. Ordinationibus quinque mense Decembri, creavit Presbyteros sexdecim, Diaconos quatuor, Episcopos octo. Post longam famem crebrasque verberationes, præceps actus in puteum, atque ita Martyrio coronatus sub Alexandro Imperatore, illatus est in Cœmeterium Calepodii, Via Aurelia tertio ab Urbe lapide, pridie Idus Octobris. Ejus postmodum corpus in Basilicam S. Mariæ Transtyberim, ab ipso edificatam, delatum, sub Ara majori, maxima veneratione colitur.

℟. Stola jucunditatis.

In III. Noct. Homil. in Evang. Nihil est opertum, *ut in Breviario hac die.*

DIE XX. OCTOBRIS.

In Festo S. JOANNIS Cantii Conf. dupl. min. omn. de commu. Conf. non Pont. præter sequentia.

Oratio.

DA quæsumus, Omnipotens Deus, ut Sancti Joannis Confessoris exemplo in scientia Sanctorum proficientes, atque aliis misericordiam exhibentes, ejus meritis indulgentiam apud te consequamur. Per Dominum.

Ad 1. Vesp. Hymnus.

GEntis Polonæ gloria,
Clerique, splendor nobilis,
Decus Lycæi, & Patriæ
Pater, Joannes inclyte.

Legem

Legem superni Numinis
Doces Magister, & facis.
Nil scire prodest: ni exequi
Legem nitamur sedulo.
Apostolorum Limina
Pedes viator visitas;
Ad Patriam, quam tendimus,
Gressus, viamque dirige.
Urbem petis Jerusalem;
Signata sacro Sanguine
Christi colis vestigia,
Rigasque fusis fletibus.
Acerba Christi Vulnera
Hærete nostris cordibus,
Ut cogitemus consequi
Redemtionis pretium.
Te prona Mundi machina
Clemens adoret Trinitas,
Et nos novi per gratiam
Novum canamus canticum.
Amen.

Ad Matut. Hymnus.

CORpus domas jejuniis,
Cædis cruento verbere,
Ut castra pœnitentium
Miles sequaris innocens.
Sequamur & nos sedulo
Gressus Parentis optimi;
Sequamur, ut liceat iam
Carnis refrenet spiritus.
Rigente bruma providum
Præbes amictum pauperi,
Sitim, famemque egentium
Esca, potuque sublevas.
O qui negasti nemini
Opem roganti, patrium
Regnum tuere, postulant
Cives Poloni, & exteri.
Sit laus Patri, sit Filio,
Tibique Sancte Spiritus:
Preces Joannis impetrent
Beata nobis gaudia. Amen.

In I. Noct. Lect. de script. occurr.

In II. Noct. *Lectio IV.*

JOannes in Oppido Kenty Cracoviensis Diœcesis, a quo Cantii cognomen duxit, Stanislao & Anna piis & honestis Parentibus natus, morum suavitate, innocentia, gravitate ab ipsa infantia, spem fecit maximæ virtutis. In Universitate Cracoviensi Philosophiæ ac Theologiæ primum auditor, tum per omnes Academiæ gradus ascendendo Professor ac Doctor sacra, quam annis multis tradidit, doctrina, mentes audientium non illustrabat modo, sed & ad omnem pietatem inflammabat, simul docens scilicet, & faciens. Sacerdos factus nihil de li-

terarum

terarum studio remittens, studium auxit Christianæ perfectionis. Utque passim offendi Deum maxime dolebat, sic eum sibi & populo placare oblato quotidie, non sine multis lacrymis, incruento Sacrificio satagebat. Ilkusiensem Paræciam annis aliquot egregie administravit, sed animarum periculo commotus postea dimisit, ac postulante Academia ad pristinum docendi officium rediit.

℟. Honestum fecit.

Lectio V.

QUidquid temporis ab studio supererat, partim saluti proximorum, sacris præsertim concionibus curandæ, partim orationi dabat, in qua cælestibus quandoque visionibus, & colloquiis dignatus fertur. Christi vero Passione sic afficiebatur, ut in ea contemplanda totas interdum noctes duceret insomnes, ejusque caussa melius recolendæ Hierosolymam peregrinatus sit: ubi & Martyrii desiderio flagrans, Turcis ipsis Christum Crucifixum prædicare non dubitavit. Quater etiam ad Apostolorum Limina pedes, atque viatria onustus sarcina Romam venit; tum ut Sedem Apostolicam, cui maxime addictus fuit, honoraret; tum ut sui (sic enim ajebat) Purgatorii pænas exposita illic quotidie peccatorum venia redimeret. Quo in itinere a latronibus olim spoliatus, & numquid aliud haberet præterea interrogatus, quum negasset, aureos deinde aliquot suo insutos pallio recordatus fugientibus hos etiam clamans obtulit latronibus, qui Viri sancti candorem simul & largitatem admirati, etiam ablatos ultro reddidere. Alienæ famæ ne quis detraheret, descriptis Beati Augustini exemplo in pariete versiculis, se atque alios perpetuo voluit admonitos. Famelicos de suo, etiam obsonio satiabat. Nudos autem non emtis modo, sed detractis quoque sibi vestibus & calceis operiebat, demisso ipse interim usque ad terram pallio, ne domum nudipes redire videretur.

℟. Amavit eum Dominus.

Lectio VI.

BRevis illi somnus atque humi; vestis quæ nuditatem, cibus qui mortem dumtaxat arceret; virgi-

nalem pudicitiam, velut lilium inter spinas, aspero cilicio, flagellis, atque jejuniis custodivit. Quin & per annos ante obitum triginta circiter & quinque ab esu carnium perpetuo abstinuit. Tandem dierum juxta ac meritorum plenus, quum vicinæ, quam præsensit, morti se diu diligenterque præparasset, ne qua re amplius teneretur, si quid domi supererat, id omnino pauperibus distribuit. Tum Ecclesiæ Sacramentis rite munitus, dissolvi jam cupiens & esse cum Christo, pridie Nativitatis ejus in cælum evolavit miraculis ante & post mortem clarus. Mortuus ad proximam Academiæ Ecclesiam Sanctæ Annæ delatus est, ibique honorifice sepultus. Auctaque in dies Populi veneratione ac frequentia inter primarios Poloniæ, ac Lythuaniæ Patronos religiosissime colitur. Novisque coruscans miraculis a Clemente Decimo tertio Pontifice Maximo decimo septimo Kalendas Augusti millesimo septingentesimo sexagesimo septimo, solemni ritu Sanctorum Fastis adscriptus est. Iste homo.

In III. Noct. Lect. de Homil. S. Gregorii Papæ, ut in Commu. Conf. non Pont. 1. loco.

Ad Laudes Hymn. ut in prim. Vesp.

Ad 2. Vesp. Hymn.

TE deprecante corporum
Lues recedit, improbi
Morbi fugantur, pristina
Redeunt salutis munera.

Phtisi, febrique, & ulcere
Diram redactos ad necem,
Sacratas morti victimas
Ejus rapis e faucibus.

Te deprecante tumido
Merces abactæ flumine,
Tractæ Dei potentia
Sursum fluunt retrogradæ.

Quum

Quum tanta possis, sedibus
Cæli locatus, poscimus,
Responde votis supplicum
Et invocatus subveni.
O una semper Trinitas!
O Trina semper Unitas!
Da supplicante Cantio
Æterna nobis præmia. Am.

DIE XIII. NOVEMBRIS

In Festo S. STANISLAI Kostka Conf. Omnia de commu. Conf. non Pont. præter ea quæ hic habentur propria.

Oratio

DEus, qui inter cætera sapientia tuæ miracula, etiam in tenera ætate maturæ Sanctitatis gratiam contulisti: da quæsumus, ut Beati Stanislai exemplo, tempus instanter operando redimentes, in æternam ingredi requiem festinemus. Per Dominum nostrum &c.

Lect. I. Noct. de script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

STanislaus Senatoria Kostkarum gente ortus in Polonia, quam olim esset militiam secuturus, nomen Jesu prænuntiavit, pariturae matris gremio divinitus inscriptum. Virginitatem adhuc puer ita coluit, ut paterna in mensa si quid minus pudice dictum audivisset, præ horrore exanimis currueret. Ad Viennense in Austria Seminarium studiorum caussa missus, non minus exemplo sodalibus, quam venerationi fuit. Coactus inde in Lutherani hospitis ædes migrare, ibique a Paulo Fratre ad liberiorem vitam omni etiam asperitatum genere incitatus, domesticum bellum toto biennio constantissime sustinuit, ad æterna se, non ad caduca natum affirmans. Itaque unicum illi erat rerum cælestium desiderium, perpetua cum Deo consuetudo, cultus Deiparæ adeo tener, ut Matrem suavissime appellaret.

℟. Honestum fecit.

Lectio V.

QUotidianæ Fratris vexationi crebra ipse jejunia, flagella, aliosque insontis corpusculi cruciatus adjiciens, lethalem in morbum incidit. Quo ingravescente, cum Dæmonem horrendi canis specie insilientem signo Crucis ter fugasset, Sacrum Viaticum quod in hæretica domo decumbens frustra ab hominibus petebat, ab Angelis accepit. Mox ad pueri Jesu complexum a beatissima ejus Matre comiter admissus, ac Societati jussus nomen dare, subito convaluit. Sed cum aditum ad illam patris timor in Germania præcluderet, peregrini habitu solus, pedes, mendicus, fugam arripuit, certus non sistere, nisi voti compos fiat. Iter non uno Dei beneficio prosperum fuit; nam præter alia, Pauli profugum fratrem jam assequentis equi, immisso divinitus torpore, constiterunt. Et Stanislaus Angelorum pane iterum Angelico ministerio refectus, post duodecies centena passuum millia, tandem Romæ in Societatem Jesu a Sancto Francisco Borgia Generali Præposito meruit cooptari.

℟. Amavit eum Dominus.

Lectio VI.

TIronis emeriti virtutes in Religiosæ vitæ palæstra splendidius eluxere: Charitas præsertim erga Deum, in quem assidue alienata a sensibus mente rapiebatur. Inde illi facies semper accensa, nonnunquam irradians: perennes lacrymæ: ardor pectoris tantus, ut media quoque hyeme foret ingesta identidem gelida temperandus. Itaque amore verius, quam febri æstuans, die Assumptæ in cælum Virgini sacro, ad ejus triumphalem pompam propius, ut optaverat, spectandam, ab Ipsa beatarum Virginum choro stipata, vocatus est ex Quirinali domo Probationis, anno innocentis vitæ decimo octavo, operum plenior, quam dierum. Multis post obitum miraculis in sua præsertim Polonia enituit: cujus armis contra formidabiles Turcarum exercitus spectabilis e Cælo affuit non semel; & civitates alias peste, alias in-

cen

cendio liberavit. Quamobrem Clemens Decimus eum inter primarios totius Regni Patronos constituit. Benedictus vero Decimus tertius (quod a Clemente Undecimo jampridem fuerat decretum) in Sanctorum numerum retulit. ℟. Iste homo.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Cap. 19. v. 13.

IN illo tempore: Oblati sunt Jesu parvuli, ut manus eis imponeret. Et reliqua.

Homilia S. Augustini Episcopi. *In Psalm.* 118.

Lectio VII.

QUid parvulus, nisi humilis? Hæc sunt mirabilia testimonia tua, Domine, quæ scrutata est anima parvuli hujus, & ideo invenit, quia humiliatus est, & parvulus factus est. Quis enim facit mandata tua sicut facienda sunt; idest ex fide, quæ per dilectionem Dei operatur; nisi ejus in corde per Spiritum Sanctum ipsa dilectio diffundatur? Hoc etiam iste parvulus confitetur. Os meum, inquit, aperui, & attraxi spiritum, quia mandata tua desiderabam. Quid desiderabat, nisi facere mandata divina? Sed non erat unde faceret infirmus fortia, & parvulus magna. Aperuit os confitens, quod per se ipse non faceret, & attraxit unde faceret.

℟. Iste est.

Lectio VIII.

JUnior sum ego, inquit, & contemptus: justificationes tuas non sum oblitus. Non sicut inimici mei, qui obliti sunt verborum tuorum. Videtur autem minor ætate non oblitus justificationes Dei, dolere pro inimicis suis ætate majoribus, qui obliti sunt. Nam quid est, junior ego non sum oblitus, nisi illi majores obliti sunt? Sed contemptum se dicit hic junior: ideo factus est major; quia ignobilia & contemptibilia mundi elegit Deus, & ea quæ non sunt tamquam sint, ut ea quæ sunt, evacuentur. Et ecce sunt novissimi qui erant primi; & primi qui erant novissimi. ℟. Sint lumbi vestri.

Lectio IX.

ISte autem junior non est oblitus, quia non suam voluit habere justitiam, sed Dei; de qua etiam nunc dicit: Justitia tua justitia in æternum. Propter hanc passus est persecutionem junior a majore, ut diceret junior quod sequitur: Tribulatio, & necessitas invenerunt me; mandata tua meditatio mea est. Sæviant, persequantur; dum tamen mandata Dei non relinquantur, & ex ipsis mandatis etiam qui sæviunt, diligantur. Intellectum da mihi, & vivam: intellectum poscit iste junior; quem si non haberet, non super seniores intelligeret. Sed eum poscit in tribulatione & necessitate; quo intelligat, quam sit contemnendum, quod ei possunt auferre persequentes inimici, a quibus se dicit esse contemptum. Te Deum laudamus.

DIE XXVIII. NOVEMBRIS.

In Festo S. JACOBI de Marchia Conf. dupl. Omnia de commu. Conf. non Pont. præter sequ.

Oratio

DEus, qui ad animarum salutem, & peccatores e vitiorum cœno ad viam virtutis revocandos, Beatum Jacobum Confessorem tuum Evangelii præconem eximium effecisti: concede propitius, ut ejus intercessione a peccatis omnibus expiati, vitam consequamur æternam. Per Dominum.

In II. Noct.

Lectio IV.

JAcobus Monte Brandonum Piceni Oppido in Diœcesi Asculana piis Parentibus natus, ab ipsa pueritia bonarum artium, & literarum studia magna cum pietate conjunxit. Adolescens mundi vanitatem cogitans, Charthusianorum Instituto nomen dare constituerat; Deo tamen, qui eum ad animarum salutem & fidei propagationem destinaverat, ducente, Minorum Familiam ingressus est. In ipso Tyrocinio, quod in Cænobio Carcerum apud Assisium posuit, obedientia, paupertate, ce-

ceterisque virtutibus ita excelluit, ut religiosæ perfectionis exemplar obsolutissimum ab omnibus haberetur. Virginitatem perpetuo illibatam servavit, trium horarum somno contentus, reliquam noctem Divinis in laudibus, cruentis flagellationibus, rerumque cælestium contemplatione transigebat. Loricam ferream supra nudas carnes annis gestavit prope viginti, quam postea jussu Sacerdotis, qui ejus confessiones excipiebat, cilicio asperrimo commutavit. Semel in die pane & aqua vescebatur, additis raro crudis fabis, herbisque sylvestribus obsonii loco. Quam durissimam vivendi rationem tenuit, donec ætate provectum, & ob assiduos labores mala affectum valetudine, ut mitius aliquando secum ageret, Sancti Bernardini Senensis auctoritas impulit.

℟. Honestum fecit.

Lectio V.

SAcerdos factus, & ad munus concionandi delectus, vivo & efficaci sermone flagitia hominum constanter & libere increpabat. Nec Viros nobiles ac potentes reprehendere est veritus, si quos criminibus irretitos offendisset: tantusque fiebat ad eum audiendum concursus, ut cum frequentiam capere vel magna templa non possent, in plateis atque areis suggesta erigi passim oporteret. Hinc Imperatores, Reges, & Præsules amplissimi certatim apud se eum concionantem habere voluerunt. Mediolani de Magdalenæ lacrymis dicens, sex & triginta impudicas mulieres a turpi quæstu avocavit; quibus etiam pecunia corrogata ad pie vivendum domicilium extruxit. Tum Sfortia Duce, ac Civibus vehementer instantibus, ut Archiepiscopale munus susciperet, eam dignitatem constantissime recusavit. Bis centena infidelium millia baptismi lavacro tinxisse, & in Hungaria brevi tempore quinquaginta Hæreticorum millia ad Ecclesiæ sinum reduxisse fertur. In Italia nequissimam Fraticellorum sectam iterum ac tertio reviviscentem, penitus extinxit. Ferrariensi Concilio, quod postea Florentiam translatum fuit, interfuit. Sigismundum, & Albertum Imperatores

in maximis Regni difficultatibus, præsertim vero in expeditione in Turcas promovenda, & Hæreticis debellandis, consilio & opera adjuvit. Sancto Joanni a Capistrano sacri Socialis Belli adversus Turcas, Pontificiæ Legationis Consiliario in Hungaria defuncto, suffectus fuit. ℟. Amavit eum Dominus.

Lectio VI.

MArtini Quinti, Eugenii Quarti, Nicolai Quinti, Callixti Tertii, Pii Secundi, Pauli item Secundi, & Sixti Quarti contra Hæreticos Fraticellos, Manichæos redivivos, Patarenos, Hussitas, Taboritas legationibus functus est. Quibus in expeditionibus Italiam universam non semel percurrit; Illyricum tertio, Pannoniam, Sarmatiam, Bohemiam finitimasque Provincias peragravit. Tot autem itinera sine sacculo & pera, Apostolorum more, pedibus confecit, ope Divina unice fretus; quæ tum maxime patuit, cum rejectus a nauta Padum amnem, pallio super aquas instrato, cum socio pertransiit. Denique Neapoli, quo Sixti Quarti jussu, instante Ferdinando Rege, profectus erat, extremo morbo correptus, Ecclesiæ Sacramentis rite susceptis, anno millesimo quadringentesimo septuagesimo sexto, ætatis octogesimo quinto, quarto Kalendas Decembris spiritum Deo reddidit. Multis post obitum miraculis claruit, quibus rite cognitis Urbanus Octavus ejus Officium & Missam ab Ordine Fratrum Minorum, et a Clero Neapolis celebrari permisit, quæ Jacobum inter alios Patronos cooptaverat. Corpus ejus in Æde Sacra Sanctæ Mariæ Novæ incorruptum adhuc & flexibile permanet. Quod cum Vincentius Cardinalis Ursinus, qui post Benedictus Decimus tertius fuit, suis manibus contrectaret, & Philippo Quinto Hispaniæ Regi venerandum offerret, odorem suavissimum expirare compertum est. Idem vero Pontifex anno millesimo septingentesimo vigesimo sexto Jacobum novis miraculis coruscantem in Sanctorum numerum retulit. ℟. Iste homo.

DIE

DIE IV. DECEMBRIS.

In Festo S. BARBARÆ Virg. & Mart. semid. Omnia de Commu. Virg. præter ea quæ hic sunt propria.

Oratio.

DEus, qui inter cetera potentiæ tuæ miracula, etiam in sexu fragili victoriam martyrii contulisti: concede propitius, ut qui Beatæ Barbaræ Virginis & Martyris tuæ natalitia colimus, per ejus ad te exempla gradiamur. Per Dominum &c.

In I. Noct. Lect. de Script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

BArbara Virgo Nicomediensis, ob insignem corporis elegantiam a Dioscoro Patre nobilissimo viro in turrim inclusa, ab omnium oculis arcetur; ubi multa secum pie religioseque meditata, tanto amore Christianæ Religionis exarsit, ut non modo nuptias a Patre oblatas respuerit; verum etiam se Christum colere professa, nefarium Idolorum cultum magna libertate perstrinxit.

℟. Propter veritatem.

Lectio V.

DIoscorus ita filiæ verbis excanduit, ut eam Præsidi Marciano, quod a proposito non desisteret, excruciandam tradiderit. Is illam primum blanditiis, præmiis propositis & honoribus, ad paternæ superstitionis cultum est conatus adducere. Cum vero a Fidei constantia nullis verborum illecebris deduci posset, omnis tormentorum acerbitas in eam convertitur. Nervis enim bubalis gravissime cæsa, in obscurissimum carcerem detruditur: ubi, etsi omni humana ope destituta, divinitus tamen curata est.

℟. Dilexisti justitiam.

Lectio VI.

QUod ubi senserunt Christianæ fidei hostes, eo furoris atque dementiæ progressi sunt, ut in eam &

car-

carceris maceratione, & lampadum adustione, & mammillarum præcisione suam omnem crudelitatem deprompserint. Neque tamen his contentus Dioscorus, paternæ charitatis oblitus, filiæ suæ manu caput aniputare non dubitavit; cujus anima in Cælum ad duplicem virginitatis & martyrii palmam evolavit.

℟. Afferentur Regi.

In III. Noct. Homil. in Evang. Simile erit regnum cœlorum decem virginibus, *ut in commu. Virg.*

DIE XIV. DECEMBRIS.

In Festo S. AGNELLI Abb. dupl. Omnia de commu. Conf. non Pont.

Oratio.

DEus, qui nos per Beatum Agnellum, salutiferæ Crucis Vexillo, a Barbarorum incursibus liberasti: te humiliter deprecamur, ut ejusdem præsidio, ab omnibus invisibilium hostium insidiis eruamur. Per Dominum.

Lect. I. Noct. de commu. Justus &c.

In II. Noct.

Lectio IV.

AGnellum Neapolitanæ Urbis Tutelarem Parentes diu steriles a Cælitum Regina impetrarunt; a qua etiam in futuræ mansuetudinis præsagium, hoc nomine Puerum appellandum didicerunt. Editus in lucem, atque a Matre ad Ecclesiam allatus, post vicesimum a partu diem, Angelica Salutatione Beatam Virginem clara voce salutavit. Decimumquintum annum agens, relicta paterna domo, ad speluncam Urbi proximam se contulit, ut Deo liberius famularetur: mortuis deinde parentibus, Xenodochium hereditario patrimonio construxit: & ut erat caritate ferventissimus, se suaque omnia ægrotorum ministerio addixit.

℟. Honestum fecit.

Lectio V.

CUM autem ejus sanctitatis fama prodigiis illustrata longius diffunderetur, ac plurimi ad eum in dies conflue-

fluerent, nominis sui celebritatem exosus, asperrimos in montes secessit, verus divini Agni sectator; ubi solis herbis & aqua contentus aliquandiu vixit. Sed cælesti monitu ad pristinum rediit Xenodochium; & in Cænobio a Sancto Gaudioso Episcopo Bithiniensi haud procul extructo, monasticam vitam duxit; cui etiam per aliquot annos sanctissime præfuit. Demum fama miraculorum vitæque innocentia illustris; postquam ad Aras Sacris esset operatus, obdormivit in Domino decimo nono Kalendas Januarii ætatis anno sexagesimo primo, Mauritio imperante.

℟. Amavit eum Dominus.

Lectio VI.

SAcrum corpus Fortunatus tunc temporis Neapolitanus Antistes, accersitis finitimis Episcopis, in Æde Beatissimæ Virginis, Sancti Agnelli nomine postea insignita, summo cum honore, maximaque Populi frequentia sepeliendum curavit. Porro ob innumera in suam Urbem collata beneficia, illud præcipue quod sæpe fuerit cum Crucis Vexillo visus Civitatem obsessam ab hostibus liberare, superque eam manum protendere: Neapolitani Cives quotannis, die illi sacro, ejus Ecclesiam solemni ac publica supplicatione adeunt; & Agnellum suum, ut vere Patriæ Parentem ac Tutelarem, singulari celebratione venerantur.

℟. Iste Homo.

In III. Noct. Homil. in Evang. Ecce nos reliquimus omnia, *de commu. Abbatum.*

DIE XVI. DECEMBRIS.

In Solemnitate Patrocinii S. JANUARII Episc. & Mart dupl. Omnia sumuntur ex die festo ejusdem, die 19. *Septembris in hoc libello pag.* 1 . *In I. Noct. Lect. de script. occurr.*

Si autem fuerit in Quatuor Temp. Lect. erunt A Mileto, *de commu. unius Mart. Reliqua omnia ex Festo prædicto.*

Similiter quando fit Offic. S. Januarii Episc. & Mart. semel in mense semid. Omnia ut notatur supra.

INDEX

SANCTORUM

Qui in hoc libello continentur.

JANUARIUS.

23 *S. Liborii.*
27 *S. Pantaleonis Mart.*

AUGUSTUS.

2 *B. Alphonsi Mariæ de Ligorio.*
5 *S. Emygdii.*
14 *B. Antonii Primaldi.*
16 *S. Rochi.*
21 *S. Joannæ Franciscæ Fremiot de Cantal.*
19 *S. Ludovici Episcopi Tolosani.*
27 *S. Josephi Calasanctii.*
30 *S. Helena Imper.*

SEPTEMBER.

Dom. III. Sept. Offio. Septem Dolorum B. M. V.
4 *S. Rosaliæ.*
18 *S. Josephi a Cupertino.*
19 *S. Januarii.*
25 *S. Mauriæ de Cervillione.*
26 *Octava S. Januarii.*

OCTOBER.

10 *S. Ludovici Bertrandi.*
12 *S. Pulcheriæ Imp.*
14 *S. Callisti.*
20 *S. Joannis Cantii.*

NOVEMBER.

13 *S. Stanislai Kostræ.*
28 *S. Jacobi de Marchia.*

DECEMBER.

4 *S. Barbaræ.*
14. *S. Agnelli Abb.*
16 *Patrocinii S. Januarii.*